

Vladimir Tumanov

Shpëtimi i Xhejdenit

SHPËTIMI I XHEJDENT

Vladimir Tumanov
Shpëtimi i Xhejdenit

Titulli i originalit anglisht:
Jayden's Rescue

E përktheu nga anglishtja:
Diana Ibrahim-Rexha

SHPËTIMI I XHEJDENI

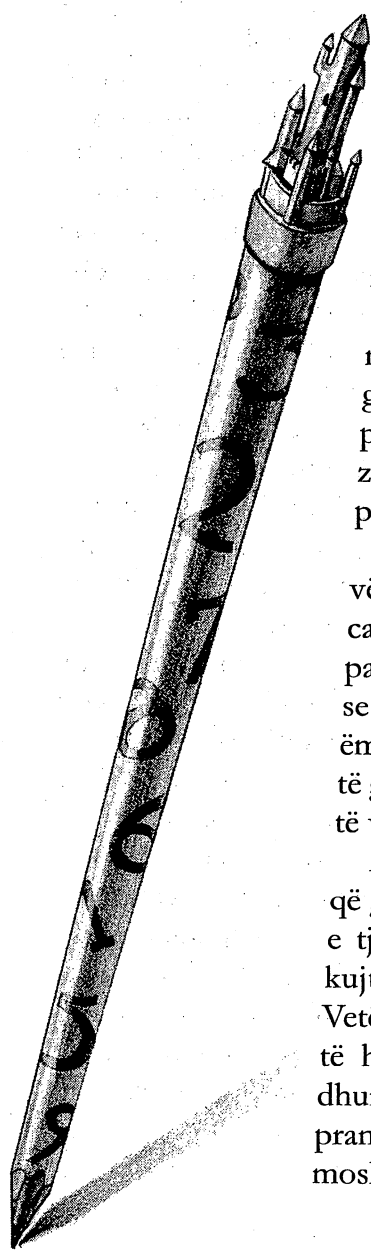
Këtë botim e ndihmoi Ministria kultures, sportit dhe mediave së R. të Malit të Zi,
për çka botuesi shpreh falënderim të veçantë

Larisës, Aleksit, Vanesës dhe Kajlës

PËRMBAJTJA

<i>Kapitulli 1</i>	
Sendi i gjetur	9
<i>Kapitulli 2</i>	
Treshja	17
<i>Kapitulli 3</i>	
Shpëtimi i Xhejdenit	23
<i>Kapitulli 4</i>	
Xhejdeni kërkon ndihmë	35
<i>Kapitulli 5</i>	
Porosia	45
<i>Kapitulli 6</i>	
Rruga e letrës	55
<i>Kapitulli 7</i>	
Befasia	65
<i>Kapitulli 8</i>	
Kampi "Vakonda"	79
<i>Kapitulli 9</i>	
Rruga e shpëtimit	91
<i>Kapitulli 10</i>	
Rrota e fatit	107
<i>Kapitulli 11</i>	
Përpyekjet e fundit	115
<i>Kapitulli 12</i>	
Fjala magjike	129
<i>Epilog</i>	139

Sendi i gjetur

Aleks Isak Fogu po shikonte fjollat e dëborës që binin mbi pëllëmbën e tij, kur papritmas, si nga qielli, afër këmbëve të tij ra diçka.

Ai u përkul. Ishte një laps. Në momentin kur po përkulej, dëgjoi ca hapa, sikur dikush të ecte përbri tij. Zhurma e hapave u zbeh e më pas u zhduk. Por, nuk pa asnjëri aty pranë.

Aleksi mori lapsin dhe filloi ta vëzhgonte. Ngjyrë argjendi, me ca numra ngjyrë blu të ndezur, pak më i gjatë dhe më i mbushur se shumica e lapsave të zakonshëm. Në pjesën e fundme, në vend të gomës, lapsi kishte një kështjellë të vockël.

Aleksi e vuri lapsin e çuditshëm që gjeti në kutinë ku mbante lapsat e tjerë. Duart iu dridhën pak kur kujtoi hapat që kishte dëgjuar. Vetëm se tani nuk kishte kohë për të hulumtuar. Autobusi kishte ardhur. Aleksi u fut brenda dhe u ul pranë shokut të tij, Semit. Semi ishte moshatar me Aleksin, por mësonte

në klasën e znj. Kohen. Ata uleshin gjithmonë së bashku saherë shkonin dhe ktheheshin nga shkolla.

Ishte mëngjes, ditë e hënë. E hëna ishte dita e testit të matematikës. Mësuesja e Aleksit, znj. Land, thoshte gjithmonë: “Duhet t’i zgjoni qelizat e trurit në fillim të javës!” Sa i përket Aleksit, më shumë i përshtatej shprehja “t’i fërgoni qelizat e trurit në fillim të javës”. Në fillim të testit të matematikës truri i Aleksit tkurrej dhe mbetej ashtu, deri në momentin kur dëgjoheshin fjalët e famshme: “Dorëzoni testet, ju lutem!”. Në të shumtën e rasteve ai nuk mburrej me atë që dorëzonte. Nuk kishte befasira për Aleksin. Ai ishte tepër i kënaqur, nëse herë pas here vlerësohej me notën 3 në testet e znj. Land.

Aleksi përpiqej. Ai vërtet përpiqej. Ishte nxënës shembullor në të gjitha lëndët e tjera, sidomos në gjuhë. Esetë dhe tregimet e tij fitonin në gara, qoftë ato të shkollës, qoftë edhe në garat e qytetit. Leximi ishte gjëja që i pëlqente më shumë atij. Nëse nuk e shihnin askund, çdo pjesëtar i familjes e dinte fare mirë se ai me siguri ishte i strukur në ndonjë qoshe të shtëpisë, i kërrusur mbi ndonjë libër. Librat fantastikë e tërhiqnin më së shumti. Aleksi i kishte lexuar të gjithë librat që kishte në bibliotekën e tij të shtëpisë dhe çdo muaj merrte hua të tjerë nga grumbulli i librave në bibliotekën e qytetit.

Por, saherë që duhej të përsëriste dhe të përgatitej për testin e matematikës, ose kur duhej ta përfundonte ndonjë ushtrim matematikor, gjithmonë ndodhte e njëjta gjë. Disa minuta pasi që i hidhte një sy numrave, ashtu shkel e shko, dora e Aleksit vetvetiu shkante te libri, të cilin ishte duke lexuar, dhe shpejt, si me ndonjë magji, ai zhvendosej në një botë tjetër, plot aventura dhe magji.

Orët fluturonin në ëndërrime dhe pa e kuptuar bëhej ora 22.00, koha për gjumë. Uf, nuk mbeti asnjë minutë për matematikën. Mbase nesër do të ketë më shumë kohë për mësim!

E nesërmja erdhi. E hënë, dita kur të gjithë magjistarrët, kështjellat dhe dragonjtë zhdukeshin si me ndonjë magji, duke lënë pas vetes stuhi pluhuri të notave të këqija dhe të mira. Mendimet e Aleksit fluturuan te libri që kishte lexuar mbrëmë. Ai bëntë fjalë për një djalosh, i cili kupton se është magjistar. Aleks i dëshiroi që edhe ai vetë të kishte mundësinë të bëhej magjistar dhe me magjinë e tij ta detyronte Znj. Land t'i harronte testet e matematikës. Por, Aleks i nuk ishte magjistar, madje as ndihmës i magjistarit. Ai ishte vetëm një fëmijë si gjithë të tjerët, i cili shkonte në një shkollë të zakonshme.

Por, për një moment ai nuk ndihej krejtësisht si fëmijet e tjerë. Aleks i preku me krah Semin dhe nxori lapsin e ri.

“Shiko se ç’gjeta” - tha ai.

“Shkëlqyeshëm!” - u përgjigj Semi. “A i ndërrojmë? Unë të jap një laps që shkruan në katër ngjyra.”

“S’bëhet fjalë! Ky laps është tepër i mirë”. Aleks i vëzhgoi edhe një herë nga afër lapsin dhe pastaj e ktheu në kutinë e lapsave. “Do ta përdor sot në testin e matematikës. Ndoshta më sjell fat. Pikërisht sot kam nevojë për pak fat.”

Semi ngriti supet dhe shikoi nga dritarja.

Për një moment Aleks i mendoi t’i tregojë Semit për hapat që kishte dëgjuar, por ndërroi mendje. Semi nuk kishte për ta besuar kurrë një gjë të tillë. Ai kërkonte prova për çdo gjë. Nuk i duronte fare tregimet fantastike

të Aleksit. Librat që lexonte Semi kishin të bënin me insekte, me motora, me oqeanë dhe me gjithësi, “gjëra të vërteta”, siç thoshte ai. Lëndët më të preferuara të Semit ishin lëndët shkencore.

Kur arriti në shkollë, Aleksit shpejtoi për te sirtari i tij, la pallton, mori çantën dhe shkoi drejt e në klasë. Tashmë, shumica e fëmijëve të tjerë ishin në klasë, flisnin dhe bënin shaka me njëri-tjetrin. “Pse qenkan kaq të gëzuar?” - tha Aleksit me vete.

Ra zilja. Aleksit nuk i pëlqente tingulli i saj, i cili i shkaktoi një të rrëqethur në trup. Znj. Land, si zakonisht, tha me qetësi: “Nëpër vende, ju lutem!. Hiqni të gjitha librat nga banka dhe nxirrni nga një laps! Mund të filloni sa t’i merrni fletët e testit”. Ajo i shpërndau testet. Aleksit kërkoi në kutinë e tij të lapsave dhe nxori lapsin e ri. E shikoi edhe një herë kështjellën në fund të lapsit dhe numrat e kaltër. Stomaku i tij tani ishte si një pështjellim i tensionuar dhe gurgullues. Sa filloi ta lexonte pyetjen e parë, e kaploi paniku i zakonshëm.

Një thnegël është ulur në skajin e një thupre të gjatë. Papritmas, sheh një shoqe në skajin tjetër të thuprës dhe vendos t’i bëjë një vizitë. Thnegla fillon të lëvizë me një shpejtësi prej 2 centimetrash në sekondë. Asaj iu deshën 7 sekonda të arrinte tek e shoqja. Sa e gjatë ka qenë thupra?

Aleksit nuk dinte nga t’ia fillonte, por nuk mund të rrinte ulur pa shkruar asgjë. Ai preku fletën me laps dhe, ndodhi diçka e mrekullueshme: lapsi filloi t’i drejtonte dorën! Gjysmë i frikësuar e gjysmë i gëzuar, Aleksit

vetëm shikonte dorën e tij që lëvizte dhe që nuk i përkiste më atij. Përgjigja ishte shkruar në fletën e testit, para se ai ta kuptonte:

Nëse thneglës i nevojiten 7 sekonda të kalojë nga njëri skaj i thuprës në skajin tjetër, atëherë koha duhet të shumëzohet me distancën e kaluar për një sekondë (2 centimetra). $7 \times 2 = 14$. Thupra është 14 centimetra e gjatë.

Aleksi nuk kishte kohë për t'u habitur. Lapsi vazhdonte të lëvizte, duke zgjidhur ushtrim pas ushtrimi. Vetëm për të parë se çdo të ndodhte, Aleksi largoi për një moment shikimin nga lapsi. Por, lapsi vazhdonte të shkruante dhe nuk u ndal derisa u zgjidhën të gjitha ushtrimet. I habitur, Aleksi u ngrit në këmbë, me gjunjët që i dridheshin dhe e dorëzoi fletën. Ai e kishte përfunduar i pari testin.

Laura, kampionia e klasës në matematikë, i hodhi një shikim të dyshimtë Aleksit kur ai po kthehej në karrigen e vet. Ai mund ta imagjinonte se ç'i sillej asaj në kokë në ato çaste: Aleks Fog nuk ka mundur ta përfundojë testin. Me siguri është dorëzuar. Znj. Land i hodhi një shikim të habitur punimit të Aleksit, por, kur i pa përgjigjet e shkruara, shprehja e fytyrës mori një pamje të habitur. Ajo ngriti kokën dhe i dhuroi Aleksit një buzëqeshje inkurajuese.

Gjatë pushimit të drekës, Aleksi vrapoi te tavolina e Semit dhe filloi të fliste më shpejt seç mendonte: "Kam prova! Kam prova! Lapsi është magjik! Është magjik! Dhe, këtë e di, sepse..."

“ Për çfarë po flet? Ç’laps?” - pyeti Semi, duke e lënë sanduiçin e tij.

Ndërsa Aleks i po tregonte se ç’ndodhi në testin e matematikës, Semi e shikonte me habi, sikur përpiquej të kuptonte shakanë. Dhe, ai filloi të zgërdhihej. “Lapsi e bëri testin e matematikës për ty...?”

Shihej qartë se nuk e besonte asnjë fjalë që thoshte Aleks. Pas një momenti heshtjeje të tensionuar, Aleks i përpoq të gjente një mënyrë për ta bindur Semin se po thoshte të vërtetën. Atëherë u kujtua.

“I sheh ata fëmijët më të rritur atje?” - tha ai, duke bërë me shenjë nga një tavolinë aty afër. “Eja me mua dhe do të ta dëshmoj; do të jap aq shumë prova, sa do të habitesh.”

Me gjysmë zemre, Semi i shkoi pas Aleksit. Vajzat e klasave të larta, të ulura në tavolinë përbri, kur i panë dy djemtë e ndërprënë bisedën. Ato i shikuan mysafirët me habi.

Aleks i mori frymë thellë, u kollit për ta pastruar fytyrën dhe foli: “Përshëndetje! A mund të na bëni një nder, ju lutem? A ka ndonjëra prej jush libër matematike, të cilin do të ma huazonit për disa sekonda?”

Njëra nga vajzat e kishte librin dhe ia zgjati Aleksit me buzëqeshje. Kur u kthyen në tavolinën e tyre, Aleks i dhe Semi hapën librin dhe gjetën një ushtrim që dukej më i vështiri. Madje as Semi, i cili ishte mjaft i mirë në matematikë, nuk mund ta kapte fillin e ushtrimit.

Një kamion nis nga qyteti A drejt qytetit B me shpejtësi prej 45 kilometrash në orë. Kamioni tjetër nis nga qyteti B drejt qytetit A me shpejtësi prej 54

kilometrash në orë. Ata takohen pas 20 minutash.
Cila është largësia mes qyteteve A dhe B?

Aleksi mori lapsin dhe një fletë. Semi shikonte lapsin, i cili lëvizte shumë shpejt. Dukej sikur Aleksi e dinte detyrën përmendsh. Nuk kaloi shumë kohë dhe përgjigjja ishte para syve të tyre:

20 minuta shkojnë në 60 minuta 3 herë, d.m.th 20 minuta janë $\frac{1}{3}$ e një ore. Për të gjetur distancën që përshkon kamioni i parë për 20 minuta, duhet gjetur $\frac{1}{3}$ e 45 kilometrave në orë. $45: 3 = 15$ kilometra. Kamioni i parë ka kaluar 15 kilometra rrugë prej qytetit A për në qytetin B për 20 minuta. E njëjta gjë bëhet edhe për kamionin e dytë. $54: 3 = 18$. Për 20 minuta, kamioni i dytë ka kaluar 18 kilometra rrugë. D.m.th kamioni i parë ka kaluar 15 kilometra nga qyteti A për në qytetin B dhe kamioni i dytë është 18 kilometra larg qytetit B kur takohen të dy kamionët. Pasi mbledhet distanca e të dy kamionëve: $15+18 = 33$, del se largësia mes dy qyteteve është 33 kilometra.

Para se t'i hidhte sytë nga Semi, Aleksi e dinte fare mirë së ç'shpërheje kishte fytyra e shokut të tij. Semi ishte më i bardhë se fleta e letrës që kishte në dorë. Ai nguli shikimin plot habi, së pari te rezultati i detyrës e pastaj tek Aleksi. Pa durim, Semi e mori lapsin në dorë, përzgjedhi një detyrë tjetër nga libri dhe shikonte se si dora e tij lëvizte mbi fletë. Zgjidhja e detyrës erdhi si nga

qielli.

Mbretëroi një heshtje e gjatë. Më në fund Semi foli me zë pak të dridhur: "Kjo është e tmerrshme, po më frikëson!"

"Po talleh?! Ç'ka këtu për t'u frikësuar? Po ndodh pikërisht si në të gjithë librat e mi!" Por, në vetvete e dinte se kjo ishte mjaft e frikshme.

"Më fal që nuk të besova më parë"- u gëlltit Semi, duke shtuar: " Mendoj se duhet ta ruajmë këtë fshehtësi. Nëse dikush në shkollë merr vesh për ..."

Para se Semi ta përfundonte fjalinë, djemtë dëgjuan një zë të pasigurt: "A mund ta provoj edhe unë? ... Ju premtoj se nuk i them askujt."

Treshja

Aleksi dhe Semi kthyen kokat nga erdhi zëri. Pranë tyre qëndronte Vanesa. Ajo ishte moshatare me ta, por as Aleksi e as Semi nuk kishin ndonjë shoqëri me të. Ndonjëherë Aleksit i vinte keq për këtë gjë.

Vanesa ishte një nga njerëzit më të mirë që ai njihnte.

Ajo gjithmonë të dhuronte buzëqeshje të mrekullueshme, pa marrë parasysh se ç'thoshin ose ç'bënin të tjerët. Po atë lloj buzëqeshje kishte edhe tani në fytyrë.

Aleksi nuk mundi të mos ia kthente buzëqeshjen.

“Ju të dy nuk dini si t'i mbani aq mirë të fshehtat” - vazhdoi Vanesa. Kërshëria shihej në gjithë fytyrën e saj, por ishte e qartë se ajo mundohet të dukej gjakftohtë. “Herën tjetër flisni më qetë, nëse nuk dëshironi që të tjerët t'ju dëgjojnë.”

“Pra, ti i paske dëgjuar të gjitha ç'thamë?” - tha Semi dhe shkëmbeu një shikim të fshehtë me Aleksin.

“Pjesën më të madhe të

bisedës, por betohem se nuk do t'i them askujt! Ju lutem, a mund ta provoj edhe unë një herë?" Vanesa largoi fijet e flokëve që i kishin rënë në faqe dhe zgjati dorën me shpejtësi.

Aleksi psherëtiu dhe ia dha lapsin asaj në dorë.

"Mirë, edhe ti je anëtare e grupit tonë. Por, ti je personi i fundit që di për këtë gjë. Betohul!"

"Asnjë fjalël! Betohem!"- mërmëriti Vanesa, duke marrë me shpejtësi një bllok të vogël. Për ta provuar, zgjodhi një detyrë të vështirë dhe lapsi u vu në punë.

"Mrekulli!" - bërtiti ajo. Sytë i shkëlqenin nga gëzimi. "Të provojmë edhe disa të tjera!"

Semi dhe Vanesa bënë me radhë detyrë pas detyre, derisa i ndërpreu Aleksi.

"Shokë, ka edhe një gjë që duhet ta dini"- tha ai me shumë seriozitet. "Kur e gjeta lapsin në stacionin e autobusëve, dëgjova ca hapa...por *nuk pashë askend aty.*"

Për një moment mbretëroi qetësia. Atëherë, Vanesa, e cila mezi rrinte e ulur në një vend, tha: "Ohu, kush lodhet për këtë punë!. Ngado që të ketë ardhur, lapsi është fantastik!"

"Me siguri të janë dukur si hapa"- e siguroi Semi Aleksin. "Ajo që ka rëndësi, është se lapsi tani është yni. A mund ta imagjinosh se ç'gjëra mund të bëjmë me të?"

Pas disa ditësh, Znj. Land i solli testet e matematikës.

"Li, Laura Elizabeta, Deskart, René Klaud..." Znj. Land e kishte zakon t'i thërriste nxënësit me emër dhe mbiemër. Marrja e mungesave të nxënësve në orë zgjaste

një shekull.

“...Fog Aleks Isak...” Kur dëgjoi emrin e tij, Aleks i me vetëbesim të plotë u nis për te banka e mësueses.

“Shumë mirë, Aleks. E kam ditur se ti mundesh më shumë. Vetëm vazhdo kështu.”

Kur u kthye në bankën e tij, Aleks i shikoi notën ...dhe fytyra i shkëlqeu. Kishte marrë 5 me yll. Thnegla kishte kaluar shkopin e gjatë 14 centimetra për të arritur te shoqja e saj, por edhe të gjitha ushtrimet e tjera ishin të sakta. Ama, ky ishte vetëm fillimi. Me lapsin magjik, Aleks i nuk do t'i druhet më ditës së hënë. Kurrë më!

Tre shokët po kalonin kohën më të bukur të jetës së tyre. Shkonin në bibliotekë, merrnin librat me problemet më të vështira nga matematika dhe e linin lapsin të bënte punën . As që e vërenin kalimin e kohës, duke shikuar të habitur se si lapsi zgjidhte problem pas problemi.

Një mëngjes Aleks i vërejti se lapsi ishte shkurtuar. Mund të jetë laps magjik, por edhe ky lloj lapsi duhej mprehur. Ishte zvogëluar rreth $2/3$ e gjatësisë që kishte pasur në fillim.

Aleks i nuk dinte ç'të bënte. Për Semin dhe Vanesën lapsi ishte një lodër interesante. Por, për Aleksin, lapsi nuk ishte vetëm lodër. Ai varej prej tij për të gjitha detyrat e shtëpisë së matematikës dhe për testet e kësaj lëndë dhe lapsi duhej të zgjaste së paku deri në mbyllje të vitit shkollor. Prindërit e tij i kishin premtuar se nëse nota përfundimtare në matematikë do të ishte e mirë, atëherë do ta lejonin të shkonte në kampin “Vakonda”, sepse Aleski i luste një kohë të gjatë për këtë. Por, ai nuk do të zgjaste më shumë se një muaj, nëse vazhdonte të zvogëlohej me atë ritëm.

Aleksi nuk mund të lejonte që lapsi të zvogëlohej duke luajtur me të, pa marrë parasysh se sa egoiste dukej për të mbajtur lapsin për veten e tij. Tek e fundit, kush ishte pronari i vërtetë i lapsit? Kush e gjeti atë? As Semi, e as Vanesa. Aleksi duhej biseduar me ta për këtë çështje.

Të nesërmen, Aleksi u ul me shokun e tij në autobus dhe e hapi gojën të thoshte se loja me lapsin kishte marrë fund. Por, diçka krejtësisht tjetër doli nga goja e tij.

“E kam humbur lapsin.”

Nuk e kishte ndër mend të gënjentel! Por, tani ishte tepër vonë dhe.....*ndoshta* kështu ishte më mirë. Në këtë mënyrë, askush nuk do të lëndohej.

Semi shikoi i tronditur. “A je i sigurt? Vërtet e ke humbur?”

“Kontrollova xhepat, çantën, tavolinën...” Aleksi uli shikimin poshtë. “Më vjen keq.”

“Edhe ashtu lapsi do të harxhohej,” tha Vanesa me zërin e zakonshëm gazmor. “Herët a vonë, do të zvogëlohej dhe nuk do të mbetej gjë prej tij.” Ajo nuk dukej fare e zhgënjyer.

Por, Semi ishte i zhgënjyer. “Lapsi ishte gjëja më e jashtëzakonshme që kemi pasur!”, u ankua ai.

“Kemi pasur?! Ka qenë lapsi *im*. Unë e gjeta” - u përgjigj Aleksi me zë të dridhur.

Vijoi një moment heshtjeje. “Dhe, tani e humbe apo jo?” - tha Semi duke e shikuar Aleksin drejt në sy. Pastaj, ktheu kokën dhe e nguli vështrimin jashtë dritares. Kur autobusi u ndal në parkingun e shkollës, Semi doli i pari prej tij.

Aleksi e kaloi javën duke ecur nëpër shkollë si i trullosur. I shmangej takimit edhe me Vanesën. I vinte

me të vërtetë turp që kishte gënjyer shokët e tij. Gjatë fundjavës ai vendosi t'u tregonte të vërtetën shokëve dhe t'u kërkonte falje. Ishte mbushur kupa. Do t'u tregoj të hënën gjatë pushimit të gjatë.

Të hënën në mëngjes Aleks i hapi sirtarin e tij dhe zgjati dorën për te vendi ku kishte fshehur lapsin magjik.

Lapsi nuk ishte aty.

I tronditur, Aleks i kontrolloi çdo cep të sirtarit. I shkundi të gjitha rrobat, rutinë ku mbante ushqimin, bile edhe veshjen e fizkulturës. Lapsi ishte zhdukur.

Aleks i përfundoi testin aqsa dinte, por ishte i vetëdijshëm se pa lapsin magjik, përsëri do të merrte nota të dobëta në matematikë. Gjatë pushimit të gjatë, ai hoqi dorë nga të kërkuarit falje. Ndihej tepër i mërzhitur, për të qenë në gjendje për të biseduar me dikë.

Në mbrëmje, pasi mezi kishte ngrënë ushqimin e darkës dhe me arsyetimin se po i dhimbte koka, Aleks i fut në dhomën e tij dhe e mbylli derën. U kishte bërë keq shokëve të tij dhe e kishte humbur lapsin; dhe të gjitha këto, vetëm brenda një jave. Ç'është keqe tjetër do t'i ndodhte?

Aleks i u afrua raftit të librave. Sot, më shumë se çdo here, i duhej ndonjë tregim interesant për t'ia larguar mendjen: "*Luani, Shtriga dhe dollapi*," "*Princesha dhe gobalani*"?...hëmm, "*Shpata në gur*"?... "*Përralla pa fund*"?

Teksa po shikonte titujt e librave për të vendosur cilin të lexonte, papritmas vërejti diçka të jashtëzakonshme. Ishte një libër që nuk e kishte parë kurrë më parë. Si është e mundur? Ai i dinte përmendsh të gjithë librat që kishte. E kishte lexuar secilin libër më shumë se një herë. Ndoshta ishte ndonjë libër që kishte marrë në bibliotekë

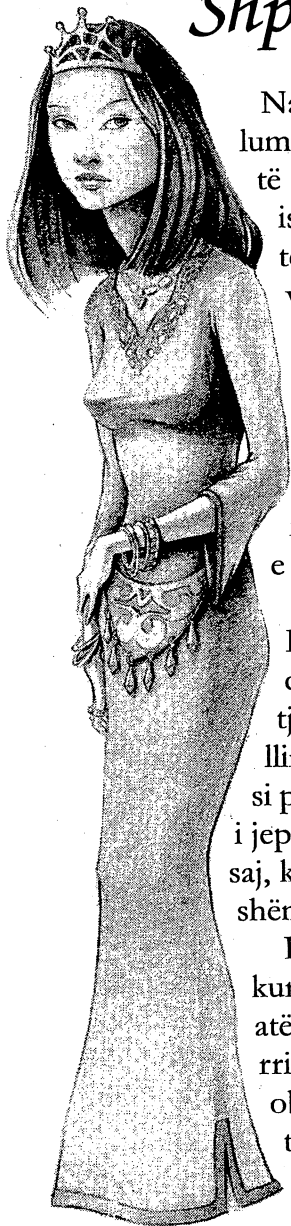
dhe kishte harruar ta kthente, por jo, nuk kishte asnjë të dhënë mbi kapakun e librit që të shkruante se është pronë e bibliotekës së qytetit.

Aleksi nxori librin nga rafti dhe e shikoi me kujdes. Gjysma e mbështjellëses së librit kishte figurën e një kështjelle të argjendtë, e gjysma tjetër një ilustrim tjetër: një derë druri gjysmë të hapur, një dritë të zbehtë që shndriste nga brendësia e hapësirës pas dere. “*Shpëtimi i Xhejdenit*”, ishte titulli i librit, i cili tingëllonte mjaft intrigues.

Aleksi pati një ndjenjë të çuditshme për këtë libër, sikur ta kishte parë më parë, apo diçka e ngjashme. Me siguri ka lexuar ndonjë libër tjetër të këtij autori!

Por, emri i autorit nuk ishte i shkruar, as në kopertinën e librit, as në faqen e parë, e as në ndonjë pjesë tjetër të librit. Sa çudi! Kur e hapi faqen e parë, Aleksit i kaloi në palcë një e dridhur e lehtë.

Shpëtimi i Xhejdenit

Na ishte njëherë një mbretëri shumë e lumtur dhe e zhvilluar, që quhej Idili. Në të sundonte mbretëresha Xhejden. Ajo ishte e gjatë dhe e pashme, me flokë të kuq flakë dhe me sy të gjelbër. Ajo vishej gjithmonë me rroba të gjelbra, për t'iu përshtatur ngjyrës së syve dhe prandaj njihej edhe me emrin "Mbretëresha Emeraldë". Dhe, ky ishte emri që i përshtatej dhe e përshkruante më së miri, sepse Idilia ishte e njohur për gjelbërimin, parqet e pasura të saj.

Përveç bukurisë, mbretëresha Emeraldë dallohej edhe për diturinë dhe drejtësinë e saj. Sundimtarët e tjerë sundonin mbretëritë dhe popullin e tyre si ndonjë pronë dhe silleshin si pronarë të çdo gjëje. Ndërsa Xhejdeni i jepte përparësi mirëqenies së popullit të saj, kur merrte ndonjë vendim të rëndësishëm.

Prindërit e Xhejdenit kishin vdekur kur ajo ishte shumë e vogël. Kështu që, atë dhe motrën e saj, Kirën, i kishin rritur dhe edukuar shërbëtorët dhe oborrtarët e shtëpisë mbretërore. Që të vogla, motrat kishin marrë dituri

mbi çdo art e shkencë nga një sërë mësuesish. Dhe, kur Xhejdeni dhe Kira ishin rritur, ato dinin gjithçka që duhej, ndoshta edhe pak më shumë se aq.

Prandaj, nuk është për t'u habitur se nën sundimin e Xhejdenit, të mësuarit dhe krijimtaria lulëzuan si në oborrin mbretëror, ashtu edhe në tërë mbretërinë. Në malet më të larta ndërtoheshin observatorët që ndiqnin lëvizjet e planetëve dhe yjeve. Piktorët dhe skulptorët mbushnin vendet publike me punimet e tyre. Poetët recitonin vargjet e tyre nëpër vende të veçanta, të ndërtruara në çdo qytet, enkas për këtë qëllim. Teatrot ofronin shfaqje të lira për të gjitha moshat dhe shijet. Çmimin vjetor për shfaqjen më të suksesshme e dhuronte vetë mbretëresha dhe në qershor, natën kur fillonte vera, pjesa fituese shfaqej për të gjithë në oborrin mbretëror.

Mbretëresha Emeraldë kishte ndërtuar shkolla anembanë Idilisë, në mënyrë që çdo fëmijë të kishte mundësi të mësonte. Të qenët mësues ishte profesioni më i respektuar dhe Xhejdeni u paguante rroga të majme qindra mësuesve të mbretërisë së saj. Por, angazhimi dhe mirësia e Xhejdenit nuk përfundonte këtu. Ajo i mësonte fëmijët edhe mbi shkencën, historinë, gdhendjen e drurit, gjeografinë, muzikën dhe arkitekturën. Ndonëse nuk kishte gjë që nuk i interesonte mbretëreshës së admiruar, lënda e preferuar e saj ishte matematika. Askush në mbretëri nuk mund t'i sqaronte teoremat më të ndërlikuara gjeometrike apo ekuacionet më të ndërlikuara nga algjebra, ashtu si i sqaronte ajo. Nëse ndonjë nga matematicienët më të njohur të mbretërisë ngecte në ndonjë problem matematikor, ai kërkonte ndihmë në oborrin mbretëror.

Në kohën e lirë Xhejdeni shkruante libra, të cilët i ilustronte me shumë mjeshtri motra e saj, Kira. Këta libra, të lexuar me ëndje si nga fëmijët, ashtu edhe nga të rriturit, nuk ishin të famshëm vetëm në Idili, por lexoheshin me ëndje edhe në shtetet e tjera. Disa ishin plot me tregime të mrekullueshme, disa bënë fjalë për bimët e kafshët, e disa të tjerë përshkruanin mënyrën e punës së ndonjë makine të komplikuar.

Xhejdeni kishte aftësi të shmangte konfliktet me mbretëritë fqinje. Në të kaluarën, në Idili ishin zhvilluar luftëra, por që nga koha kur Xhejdeni erdhi në fron, askush nuk e kishte cenuar mbretërinë e saj. Ajo kishte një talent të shmangte çdo lloj pretendimi që dikush mund të kishte ndaj Ilidisë.

Për t'u siguruar për paqen që mbretëronte mes Ilidisë dhe shteteve fqinje, Xhejdeni organizonte çdo vit ballo për të gjithë sundimtarët e tokave përreth. Ata vinin me ekipet e tyre dhe festonin me ditë të tëra. Muzika e mrekullueshme dhe valltarët elegantë i zbavisnin mysafirët në hollin e madh të banketeve përplot shatërvanë dhe buqeta lulesh, që përhapnin aromë të këndshme. Mysafirët e mbretëreshës Emeraldë mbeteshin me gojëhapur nga ushqimi dhe pijet që u shërbeheshin dhe shpesh i dërgonin shërbëtorët e tyre në kuzhinë për të kërkuar recetat që kishin kuzhinierët e mbretëreshës. Pas gostive e zbavitjeve të tilla, asnjërit prej mbretërve fqinj nuk i shkonte ndër mend ta lëndonte mikëpritësen e vet apo të kërcënonte territorin e shtetit të saj përrallor.

Por, gjatë një balloje, si gjithmonë, të hareshme, u shfaq një mbret i ri me përcjellësit e tij të vrazhdtë që të fusnin frikën në palcë. Ai quhej Reçner dhe ishte mbreti

i Lugubrisë. Jo shumë kohë më parë, në këtë shtet sundonte vëllai i tij, Nestori, i cili kishte vdekur para disa muajsh në rrethana misterioze. Në vend të tij ishte zgjedhur menjëherë Reçneri.

Mbretërit e tjerë kishin dëgjuar për Reçnerin, por asnjëri nuk e kishte takuar atë. Ceremonia e kurorëzimit të tij për mbret ishte mbajtur në një rreth të ngushtë një-rëzish, ndërsa Reçneri nuk kishte marrë pjesë në asnjë nga solemnitetet shtetërore të mbretërive fqinje. Çdo ftesë e kishte refuzuar me sqarimin “nuk kam mundësi të marr pjesë”. Ndonëse flitej se në Lugubri ishte përhapur skamja, asgjë nuk dihej saktësisht. Thashetheme të tilla përhapeshin saherë që emërohej ndonjë mbret apo mbretëreshë e re, si në rastin e Reçnerit, dhe ato rrallë dilnin të vërteta. Sunduesit të ri i jepej gjithmonë mundësia për ta treguar veten. Kështu, kur grupi shoqërues i Reçnerit hyri në banketin e Xhejdenit, turmën e përfshiu kërshëria.

Në fillim atmosfera festive vazhdoi për mrekulli, pa ndonjë ndryshim. Shërbeheshin perime me mish pate të egër dhe manaferra, rosa të pjekura dhe të mbushura me oriz dhe si ëmbëlsirë, akullore e mbuluar me karamele, qershi, rrush, të gjitha të servirura në enë të çmuara turke. Mysafirët ishin të mahnitur.

Për të zbavitur mysafirët, përveç xhonglerëve dhe akrobatëve, të cilët zakonisht i zbavisnin miqtë, në dhomë kishte edhe një numër të madh personash të cilët u ofronin mysafirëve zgjidhjen e menjëhershme të çdo lloj problemi matematikor si shumëzim, pjesëtim, mbledhje, zbritje. Dikush nga turma do të thërriste: “34.589. 087 herë 345.688” dhe menjëherë do ta merrte rezultatin.

Nga fundi i natës, Mbreti Reçner u ngrit nga karrigia me vrull. Ai ngriti peharin plot verë të kuqe, pastroi qafën dhe, me vetëbesim, foli me ton aq të lartë, sa edhe xhamat e sallës së banketit u drodhën prej fjalëve të tij:

*E ngre këtë dolli për Ju, mbretëreshë e bukur
dhe për ata sy Tuaj vezëllues.*

*Kam ardhur të vallëzoj dhe me ju të kremtoj,
sepse ju jeni mendjehollë dhe e pasur.*

Me këtë dolli unë për grua Ju kërkoj.

Të bashkojmë duart dhe zemrat.

*Askush nuk do të guxojë ta kundërshtojë
martesën e... tokave tona.*

E tërë salla ra në heshtje të plotë dhe të gjithë të pranishmit kthyen kokën nga Xhejdeni. Mbretëresha Emeraldë në fillim u duk e menduar, sikur kishte rënë në mendime të thella. Pastaj, u ngrit në këmbë, u dhuroi një buzëqeshje të ngrohtë mysafirëve të saj dhe drejtoi shikimin nga mbreti Reçner.

Ju jeni orator i shkëlqyer, mbret i nderuar.

*Besoj se fjalët tuaja janë të vërteta,
por martesa është një lojë e rrezikshme,
që, jam e sigurt, edhe ju vetë e dini...*

Ne sapo u njohëm dhe ju kërkonti zemrën time.

E më kërkonti të bëhem grua juaj.

*Ky është me siguri fillimi i shoqërisë sonë;
për momentin, më lejoni t'ju shtrëngoj dorën.*

Përgjigja e Xhejdenit, e thënë me mençuri dhe diplo-

maci, shkaktoi një duartrokitje të furishme. Mirëpo, kur Reçneri, i cili dukej i pakënaqur me ofertën e një shoqërie të thjeshtë, hodhi në tokë kupën e tij me verë, duartrokitjet u ndalën menjëherë. Me fytyrë të prishur nga hidhërimi, ai u hodhi edhe një shikim të egër të pranishmëve. Pastaj, pa asnjë fjalë u largua nga salla. Përcjellësit e tij i shkuan pas. Ishte ky një përfundim shqetësues i një banketi të mrekullueshëm dhe mysafirët përashikuan se kjo nuk do të sillte asgjë të mirë.

Parashikimet e tyre dolën të vërteta. Koha kalonte dhe Xhejdeni vazhdoi t'i mësojë fëmijët të shkruajnë dhe të merret me punët shtetërore të Ilidisë. Akush nuk kishte dëgjuar më për Reçnerin dhe, kur po afrohej koha për të organizuar banketin tjetër, ajo e kishte harruar incidentin e banketit të mëparshëm. Mirëpo, Reçneri nuk e kishte harruar atë. Një mëngjes, ndërsa i gjithë oborri mbretëror përgatitej për të pritur ambasadorët e vendeve të largëta, ndihmësja e Xhejdenit hyri në dhomën e mbretëreshës për ta zgjuar nga gjumi. Ajo mbeti e shtangur kur hyri në dhomë: mobiliet ishin rrokullisur, grilat ishin rrëzuar, librat ishin shpërndarë gjithandej nëpër dhomë. Shtrati i mbetëreshës Emeraldë ishte i zbrazët. Në murin mbi komodinë ishte shkruar ky mesazh:

*Unë e desha për grua, ajo më refuzoi;
vendim jo aq i mençur.*

*Tani kam marrë atë që desha. A keni gjë kundër?
U kisha thënë. Ajo është imja. Ka mbaruar çdo gjë.
Xhejdeni është larguar përgjithmonë.*

Reçneri e merr atë që Reçnerit i pëlqen. A u kuptuam?

Reçneri, mbreti i Lugubrisë

I tërë oborri mbretëror u habit. E njoftuan Kirën, motrën e Xhejdenit, u lajmëruan ministrat për mbledhje të jashtëzakonshme, si dhe u mblodhën gjeneralët e Idilisë. Ishte koha që ushtria e Idilisë të aktivizohej dhe të ndërmernte ndonjë aksion.

Ishte një ditë e pikëlluar për Idilinë???????. Me mijëra burra të armatosur marshonin nëpër rrugët e mbretërisë, mblidheshin rreth pallatit dhe aty ndaheshin në regjimente. Shkollat u mbyllën, të gjithë fëmijët kishin dalë në rrugë dhe shikonin me kureshtje ushtarët e veshur me rroba lufte, flamujt që valëviteshin dhe trumpetat buçitëse. Mirëpo, pasi kaluan kufirin, të gjithë habiteshin se si ishte e mundur që nuk ndeshën asnjë rezistencë. Ushtarët idilianë udhëtuan me ditë, pa pasur nevojë të përdornin shpatën apo të gjuajnë një shigjetë.

Por, Reçneri ishte i përgatitur. Ndonëse idilianët????? nuk e dinin këtë akoma, Reçneri nuk ishte mbret i zakonshëm. Ai ishte profesionist i magjisë së zezë. Kështjella e tij ishte përplot me libra, por të tillë libra nuk i shihje nëpër bibliotekat e Xhejdenit. Librat e Reçnerit s'kishin të bënin me ndërtimin e anijeve apo me astronominë. Ato ishin plot e përplot sehire, receta për yshtje dhe helme, llogaritje astrologjike dhe mistere të ndryshme. Kur ushtria idiliane arriti në kufi të mbretërisë së Reçnerit u bllokua, jo nga ndonjë ushtri kundërshtarë, por nga një mur zjarri, i lartë dhe i gjerë disa metra. Zjarri dilte nga toka, shkonte disa metra në lartësi, përhapej gjithandej dhe, dukej sikur asgjë nuk e kishte shkaktuar atë, përveç ajrit përreth. Një çudi e tillë nuk ishte parë asnjëherë më parë.

Në fillim gjeneralët idilianë i urdhëruan ushtarët të

prisnin. Të gjitha zjarret herët a vonë do të shuheshin. Por, pas disa orësh pritjeje, ata panë se zjarri nuk po e ndalonte hovin e vet. Madje, pas çdo përpjekje që ai të fikej me ujë, zjarri vetëm rritej dhe përhapej edhe më shumë, duke rrezikuar t'i përpinte shpëtimtarët e Xhejdenit. Disa ditë me radhë ushtria qëndroi aty, e vendosur të shpëtonte mbretëreshën e vet, por pa ndonjë shpresë.

Më në fund, rezervat ushqimore të ushtarëve filluan të mbaronin dhe nuk kishte asnjë shenjë se zjarri do të ndalej, kështu që idilianët e pranuan disfatën. Ata e prishën kampin që kishin formuar dhe, me keqardhje të thellë, u nisën për në mbretërinë e tyre.

Kur u kthyen ushtarët, të gjithë idilianët morën vesh për murin e zjarrtë dhe, deshën s'deshën, e pranuan humbjen e mbretëreshës Emeraldë. Idilianët ishin njerëz realë, jeta vazhdonte dhe vendit i duhej një sundues i ri. Prandaj, shumë shpejt Kira mori kurorën e mbretëreshës dhe erdhi në fron. E thyer, por e vendosur të vazhdohte punën e frytshme të Xhejdenit, Kira bënte gjithçka që kishte bërë motra e saj e madhe: shkollat u hapën përsëri për të gjithë fëmijët, shkencëtarët dhe artistët ishin të zënë me punë dhe poezia recitohej gjithandej, ndonëse jo më me atë entuziazmin e dikurshëm.

Ç'u bë me Xhejdenin? Ajo ishte marrë peng në kështjellën e çuditshme dhe të neveritshme të Reçnerit. Ndërtimi i kështjellës kishte filluar pas vdekjes së vëllait të Reçnerit dhe kishte përfunduar për katër javë. Nuk kishte asnjë dyshim për teknikat e Reçnerit mbi ndërtimin. Gjithashtu, nuk flitej as për ngjarjen e pazakontë, që të gjithë punonjësit, të cilët kishin marrë pjesë në

ndërtimin e kështjellës, pasi vendosnin tullën e fundit, zhdukeshin.

Kështjella përbëhej prej dymbëdhjetë kullave të argjendta, disa prej të cilave ishin aq të larta, sa dukej se preknin qiellin. Korridore të mëdhenj, por të zbrazët, të cilët vinin njëri pas tjetrit sikur shtriheshin në pafundësi, përbënin hapësirat e pallatit mbretëror. Muret kishin shumë pak dritare dhe Reçnerit nuk i pëlqente drita e diellit. Kështu, kështjella ishte zakonisht në gjysmëerrësirë dhe, në përgjithësi, shërbëtorët shkonin nga dhoma në dhomë si shpirtëra të humbur. Dridheshin sa dëgjonin ndonjë zë; asnjëri nuk dëshironte ta thërriste sunduesi. Ata që e zemëronin Reçnerin, dënoheshin në mënyrë mizore. Nën katin e parë gjendej një burg i nëndheshëm me katërqind dhoma, secila e lidhur me njëra-tjetrën. Magjistari kishte urdhëruar ta çonin Xhejdenin në dhomën më të fundit, e cila gjendej aq thellë, sa dukej sikur bota e jashtme nuk ekzistonte për ata persona që nuk kishin pasur fatin e hidhur të përfundonin këtu. Dhoma ishte e ndriçuar me një llampë vajguri, e cila varej në tavan. Merimangat dhe njëqindkëmbëshat zvarriteshin gjithandej nëpër mure.

Sapo ia zgjidhën duart dhe ia liruan sytë, ajo ra gati e alivanosur në dyshemenë e ftohtë. E lodhur dhe e tmerruar, Xhejdeni nuk priste ndonjë mëshirë nga arrestuesi i saj. Brengosej për mbretërinë e saj dhe shpresonte se askush nuk do të humbte kohë duke ardhur pas saj. Ajo e dinte se shpëtimi nga duart e Reçnerit ishte i pamundur. Dhe, pothuajse kishte të drejtë.

Disa minuta më pas, Xhejdeni shikoi rrotull nëpër dhomë dhe kur sytë e saj u mësuan me errësirën e dho-

mës, ajo vërejtë dy dyer prej druri, njëra përballë saj dhe tjetra pas. Dera që kishte para ishte paksa e hapur dhe një dritë e zbehtë vinte prej anës tjetër. Papritmas, ajo dëgjoi lëvizjen e çelësit . Dera që ishte pas saj filloi të hapej shumë ngadalë. Një njeri i gjatë qëndronte në pragun e derës. Ajo e njohu menjëherë mbretin Reçner.

Arrestuesi i saj bëri dy hapa drejt Xhejdenit, u ndal dhe iu përkul të burgosurës së tij. Atëherë filloi të fliste me një zë të thellë dhe, në një mënyrë, të çuditshëm, pak në vargje e pak në prozë:

Në burgun nëntokësor të Reçnerit ti je e zaptuar:

Në katërqind dhoma, më saktë.

(kështjella ime është shumë e madhe, e ti je e vogël)

Ke dy mundësi,

Dy mundësi të ndryshme.

Njëra është të martohesh me mua menjëherë,

Dhe të shijosh ditë më të lumtura.

Tjetra, që është vetëm humbje e kohës tënde,

Është zgjidhja e një detyre,

detyrë aq e ndërlikuar dhe e rrezikshme,

sa nuk do t'ia dalësh ta përfundosh kurrë.

*Për të dalë nga burgu, duhet ta kalosh çdo dhomë, e gjora
vajzë!*

Në çdo derë qëndron një përbindësh,

i cili nuk do të të lejojë të kalosh

pa i dhënë përgjigjen që kërkon:

T'i përgjigjesh enigmës së dhënë

Enigma ka si qëllim të ta ngatërrojë trurin.

Do të dorëzohesh para një detyre të tillë!

Përgjigjet duhet të shkruhen

*Dhe t'u dorëzohen lugetërve të mi
 Kështu funksionon burgu im.
 Mbreti Reçner i ka shkruar këto ligje.
 Por, nëse mbushesh me mend, mikja ime,
 Dhe dëshiron ta ndërrosh vendimin,
 Zemra ime, froni im, kurora mbretërore, janë tuat.
 Mund të jem shumë gjentil.*

Xhejdeni vuri re një grumbull letrash në njëren qoshe të dhomës. Mbi të kishte ca lapsa. Zgjidhja e enigmave ishte gjëja më e preferuar e Xhejdenit, por Reçneri si duket nuk e dinte këtë. Nëse mbreti thoshte të vërtetën, atëherë Xhejdeni do të zgjidhte jo vetëm katërqind, por katër mijë enigma për të dalë nga ky burg.

Ajo e shikoi arrestuesin e saj me një përbuzje të atillë, që ia bëri me dije vendimin që kishte marrë. Reçneri ngriti supet, u rrotullua, shikoi edhe një herë Xhejdenin para se ta mbyllte derën me çelës. Mbrëteresha Emeraldë iu afrua menjëherë grumbullit të letrave dhe mori ca fletë dhe ca lapsa. Nuk kishte kohë për të humbur. Ajo iu afrua derës pjesërisht të hapur. Drita që vinte që andej, ishte frikësuese dhe joshëse në të njëjtën kohë. Kjo derë ishte zgjidhja e saj. Ajo iu afrua dhe e shtyu.

Xhejdeni u dridh nga ajo që pa. Rruga e saj për te dhoma tjetër ishte e bllokuar nga një përbindësh gjigant me një sy. Ai kishte ngjyrë të purpurt gjithandej, flokë të gjatë e të gjelbër. Në çdo shputë kishte nga dhjetë gishtërinj dhe po aq gishtërinj edhe në të dyja duart. Krijesa mbante në dorë një shufër metalike me dry, e cila dukej si diamant i madh.

Xhejdeni mbylli sytë për një moment dhe i hapi

përsëri. Ndonëse për një moment i shkoi ndër mend të tërhiqej, ajo nuk u kthye pas. Vazhdoi të qëndronte aty ku ishte, duke pritur se çdo të ndodhte më pas. Pas disa minutash heshtjeje, krijesa me një sy foli me një zë tingëllues që dukej sikur po vinte nga larg. Pas fjalëve që tha, krijesa e çuditshme nuk dukej aq e frikshme.

Unë jam babai i nëntë djemve,

Të gjithë përbindësja të rinj me një sy.

*I shikoj të gjithë fëmijët e mi
si luajnë me lodrat e tyre.*

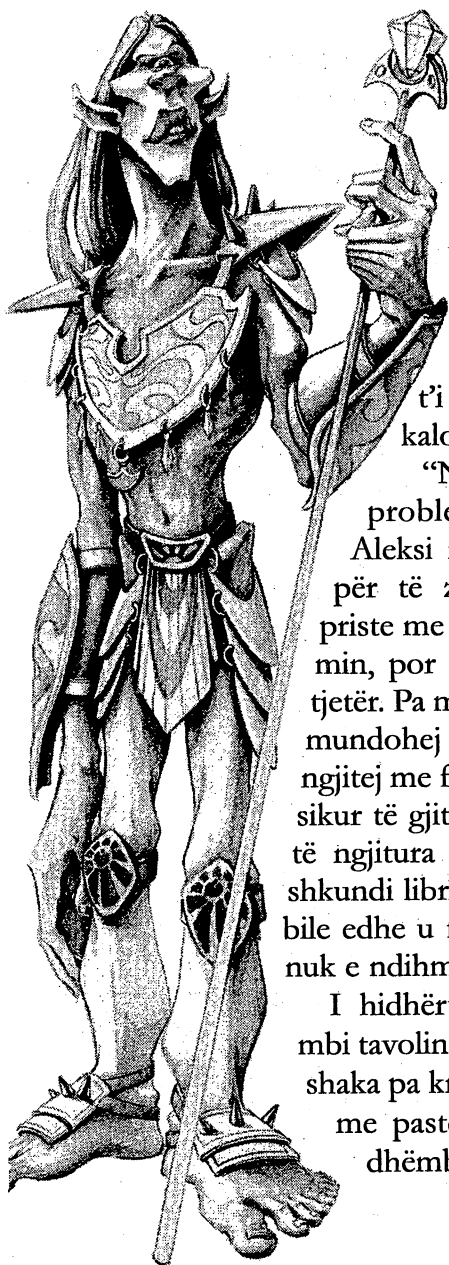
*Miku me tre sy na erdhi njëherë për vizitë
dhe me vete kishte djemtë e tij.*

*Nga tre sy çdonjëri prej tyre;
Oh, ç'mrekulli!*

Së bashku, të gjithë përbindëshat kishin saktësisht 40 sy.

*Sa fëmijë me tre sy kishte gjithsej ai?
Numrat janë të saktë dhe nuk gënjejmë.*

Xhejdeni kërkon ndihmë

Aleksi erdhi deri në fund të faqes, ku shkruante: “Ndihmoji Xhejdenit t’i përgjigjet kësaj pyetjeje dhe kalo në faqen tjetër”.

“Nuk mund të zgjidh ndonjë problem matematikor!- foli Aleksi me vete. Nuk kishte kohë për të zgjidhur problemin, sepse priste me padurim të vazhdonte leximin, por libri nuk kalonte në faqen tjetër. Pa marrë parasysh se me sa fuqi mendohej të dilte në faqen tjetër, ajo ngjitej me faqen vijuese. Në fakt, dukej sikur të gjitha faqet tjera të librit ishin të ngjitura me njëra - tjetrën. Aleksi shkundi librin, e hodhi sa lart - poshtë, bile edhe u fryu fletëve të tij, por asgjë nuk e ndihmoi.

I hidhëruar, Aleksi e hodhi librin mbi tavolinën e tij. Ç’ishte kjo? Ndonjë shaka pa kripë? Ndonjë lloj truku, si ai me pastën e dhëmbëve që t’i bën dhëmbët e zinj? Aleksi qeshi me

vete: "Ama magji!", tha ai, dhe pastaj diçka e ngacmoi dhe psherëtiu: "Magji..."

Aleksi zgjati dorën ngadalë dhe e mori librin përsëri. A ishte e mundur? Nuk do ta kishte besuar diçka të tillë asnjëherë, sikur deri para pak kohe të mos kishte pasur një laps magjik në dorë. Sikur ta kishte lapsin tani, Aleksi do ta përdorte për t'i ndihmuar Xhejdenit. Por, pa lapsin magjik, ai s'do të mund ta zgjidhte kurrë enigmën e parë, e lëre më katërqind, sa ishin gjithsej. Pa lapsin magjik, Aleksi nuk mund ta ndihmonte dhe për Xhejdenin ishte e shkruar të mbetej në robëri.

Aleksi vëzhgoi shprehjen e fytyrës së Xhejdenit se si e shikonte fytyrën e çuditshme të përbindëshit me një sy. Ndjeu keqardhje të madhe për mbretëreshën Emeraldë, saqë nuk kishte fuqi ta mbyllte librin. Ç'bëhej, nëse ai përpiquej me mish e me shpirt ta zgjidhte enigmën e dhënë? Nuk kishte ç'të humbiste, ndërsa tërë nata ishte para tij. Kështu, Aleksi mori ca letra dhe një laps të thjeshtë me gomë.

Pas njëzet minutash, dyshemeja përreth tavolinës së Aleksit ishte mbuluar me një grumbull letrash të hedhura. Aleksit i dukej sikur sapo kishte vrapuar në një maratonë, e cila nuk shkonte aq mirë. Ai e shikoi me zemër të thyer fotografinë në libër. Sytë e tij u ndalën te duart dhe këmbët e përbindëshit: dhjetë gishtërinj në secilën dorë e këmbë. Matematika do të ishte shumë e lehtë sikur njeriu të kishte aq shumë gishtërinj, me të cilët do të mund të llogariste...dyzet, aq sa ishte edhe numri i syve në detyrën e dhënë. Çuditërisht, Aleksi zbriti gishtërinjtë që ishin të zënë duke mbajtur shkopin me majë diamanti. 40 - 10: numrat filluan të fluturonin

para syve të tij si drita neoni dhe ai përnjëherësh u kujtua se nga duhej të fillonte. Në një fletë të pastër ai shkroi:

Gjithsej janë 40 sy. Për të llogaritur se sa sy u takojnë mysafirëve, prej numrit 40 duhet të zbritet numri i syve të përbindëshave me një sy. Babai dhe nëntë djemtë janë me nga një sy, d.m.th gjithsej 10 sy. Prandaj, $40 - 10 = 30$ sy. Mysafirët së bashku kanë 30 sy. Nëse çdonjëri ka nga tre sy, atëherë 30 duhet të pjesëtohet me 3. Del se ka 10 mysafirë. Njëri është babai me tre sy: $10 - 1 = 9$. Janë 9 fëmijë me tre sy.

Pasi shkroi përgjigjen, Aleks i tentoi të ndryshonte përsëri faqen e librit. U ndryshua! Ai e pa figurën e Xhejdenit, duke i zgjatur një letër rojes me një sy. Dera pas përbindëshit filloi të hapej. Aleks ishte i mahnitur. Ai e bëri vetë! E zgjidhi problemin pa ndihmën e askujt.

Atëherë ai i hodhi një vështrim vëzhgues letrës që kishte Xhejdeni në dorë dhe gati iu ngritën flokët përpjetë. Jo vetëm që letra e Xhejdenit kishte të njëjtën përgjigje si ajo e Aleksit, por ajo dukej plotësisht e njëjtë me letrën e tij: të njëjtat fjalë, i njëjti shkrim, e njëjta letër. Madje, edhe njolla që kishte Aleks në këndin e djathtë të letrës së tij, dukej po në të njëjtin vend në letrën që kishte Xhejdeni.

E pabesueshme! Aleks shikoi përreth dhomës së tij, sikur po përpiquej të gjente ndonjë sqarim për këtë ngjarje të pabesueshme. Por, pa vetëm krevatin e tij, dollapin dhe raftin e librave. S'kishte as edhe një shenjë më të vogël magjie. Aleks ishte vetëm dhe, shikonte

faqen tjetër të librit misterioz të autorit të panjohur, libër i cili në një mënyrë ishte i lidhur me botën reale të tij.

Çfarëdo lloj sqarimi që të kishte për këtë, Aleksis ishte i sigurt për një gjë: ai duhej të bënte çmos që ta ndalonte Reçnerin të detyronte Xhejdenin të martohej me të. Pasi lexoi për kështjellën e bukur dhe të hareshme të mbretreshës Emeraldë, ai nuk mund ta imagjinonte Xhejdenin duke kaluar tërë jetën e saj në kështjellën e ftohtë dhe të errët të Reçnerit. Ndërsa i silleshin në kokë këto mendime, ai e dëgjoji zërin e nënës së tij: " Edhe pak, shuaji dritat! Mos harro t'i lash dhëmbët!"

Të nesërmen në shkollë Aleksis u përpoq të fliste me Semin. Ai deshi t'i thoshte se i vinte keq për çdo gjë. Por, mbi të gjitha, Aleksis donte t'i tregonte atij për librin. Ishte i bindur se Semi do ta falte sa të dëgjonte për "*Shpëtimin e Xhejdenit*". Por, dukej se Semi i shmangej Aleksit. Ai shpejtoi hapat në drejtim të shatërvanit për t'iu larguar atij.

Për fat të mirë, aty ishte Vanesa. Gjatë pushimit të drekës Aleksis kërkoi shoqen e tij. Vanesa e dëgjonte me shumë kureshtje, kur ai i përshkruante të gjitha ato që i kishte lexuar dhe kishte bërë.

"Më thuaj, pse ushtarët idilianë nuk kanë veshur veshjet e zjarrfikësve dhe nuk janë futur në zjarr?" - pyeste ajo plot entuziazëm. Ose ndoshta mund të përdornin ndonjë katapult për ta hedhur njëri-tjetrin mbi zjarr..."

"Kush e di?!" - u përgjigj Aleksis. " Por, çështja nuk është aty, por ka të bëjë me atë që unë jam pjesë aktive e librit, kështu që edhe ti mund të bëhesh pjesë e saj. Bashkërisht kemi më shumë mundësi t'i zgjidhim enigmat.

“Me gjithë mend e thua? A mund të vij në shtëpinë tënde sonte?”

Të dy filluan të bënin plane me shpejtësi. Atë natë, kur u mbloodhën pjatat e ëmbëlsirës, Aleks i fluturoi për në dhomën e tij. Pasi mbaroi detyrat e shtëpisë, ra zilja. Vanesa dhe Aleks shkëmbyen shikime të fshehta, kur vraponin nëpër shkallë të drejtuar për te rafti i librave në dhomën e Aleksit. Kur Vanesa e pa mbështjellësen e librit, ajo bërtiti: “Nuk më besohet! Nuk më ke thënë se kështjella e argjendtë në mbështjellësen e librit është si kështjella që kishte lapsi magjik në fund”.

Aleks i shikoi me vëmendje. “Prandaj m’u duk shumë e njohur mbrëmë!” - tha me çudi.

Aleks i priti derisa Vanesa lexoi për jetën e Xhejdenit në Idili dhe mbi rrëmbimin nga ana e Reçnerit. Pastaj ai ia tregoi përgjigjen e tij rreth enigmës së parë dhe përgjigjen identike që ishte në dorën e Xhejdenit.

“E pabesueshme...” Vanesa mbetej pa fjalë me çdo detaj të ri që kuptonte.

Tani ishte koha të hyhet në dhomën e dytë të burgut nëntokësor të Reçnerit. Rruga e Xhejdenit ishte bllokuar nga një roje, e cila dukej si ari me këmbë pule. Njëra këmbë ishte e ngritur dhe dukej si flamengoja, kur rri në këmbë. Kjo krijesë kishte rreth qafës një zinxhir të artë me një medaljon. Enigma e tij thoshte:

Unë i ha manaferrat, janë ushqimi im i preferuar.

Mbaje mend: tani kam 500 kilogramë.

*Sapo mbarova darkën. Ama, ç’festë për barkun!
Por, më duket se e teprava; jam kafshë e pangopur.*

Para darkës isha më i dobët,

Vetëm katërqind e pesëdhjetë kilogramë.

*Kjo është e vërtetë, betohem!
Secila manaferrë peshon nga dhjetë gramë,
as më shumë e as më pak.
Numëro sa manaferra kam ngrënë. Të jesh i saktë, mos
luaj.*

“Hajde fillo ti, Nes”- tha Aleks i duke i zgatur një laps.

“Pa të shohim një herë.” Vanesa e shikoi enigmën e dhënë edhe një herë. “Bisha peshonte 450 kilogramë para darkës dhe 500 kg pas ushqimit. Do të thotë se ka ngrënë 50 kilogramë manaferra. Por, pesha e manaferrave është dhënë në gramë. Duhet të gjejmë se sa gramë ka një kilogram”.

“Si ta gjejmë këtë?”- pyeti Aleks i brengosur.

Vanesa nxori një kartë plastike nga çanta e saj e shkolles dhe e vuri atë mbi tavolinë. “Kjo është tabela e peshave, gjëja më e përshtatshme në botë”-sqaroi ajo. “Mund të shohësh se sa centimetra ka një metër, sa gramë ka një kilogram dhe gjëra të ngjashme. Nëna ma ka dhënë këtë kartë dhe unë gjithmonë e mbaj në çantë.”

“Mrekulli!”- tha Aleks i duke shikuar kartën. “Pa të shohim. Një kilogram ka...hëmmm...1.000 gramë. 50 x 1.000 bëjnë...” Ai shtangu. “...50.000?”

“Po!”-tha Vanesa duke pohuar me kokë. “Dhe tani duhet të zbulojmë se sa manaferra bëjnë 50.000 gramë. Secila manaferrë peshon nga 10 gramë, d.m.th duhet të pjesëtojmë 50.000 gramë me 10, dhe na del numri 5.000.”

“Bisha ka ngrënë 5.000 manaferra”- bërtiti Aleks i. “Nuk është çudi kur thotë se e ka tepruar”. Ai zgjati dorën dhe ktheu faqen tjetër.

“Prit!”- tha Vanesa. “Dua të provoj diçka.” Ajo vizatoi një figurë njeriu nën përgjigjen e tyre dhe pastaj ktheu faqen tjetër të librit. “Ah!”- u çudit.

Letra të cilën Xhejdeni ia zgjaste ariut-zog nën zgjidhjen e problemit kishte po të njëjtën figurë që vizatoi Vanesa. Aleksu dhe Vanesa shikuan njëri-tjetrin dhe nuk folën për një moment. Pastaj qeshën, ia dhanë dorën njëri-tjetrit dhe u kthyen në kështjellën e Reçnerit. Nuk pushuan derisa erdhi koha që Vanesa të shkonte në shtëpi.

Për çdo ditë të javës ata kalonin nga dhoma në dhomë e kështjellës në libër. Kureshtja shtoej, por Vanesa dhe Aleksu shqetësoheshin. Liria e Xhejdenit varej prej tyre, e kjo ishte një përgjegjësi e madhe për dy fëmijë.

“Ndoshta duhet t’i tregojmë nënës dhe babait tënd apo Znj. Land”- sugjeroi Vanesa me zë jo shumë bindës.

“Vetëm imagjinoje ç’bisedë do të jetë, Nes:” Nënë, baba, kam një libër, faqet e të cilit nuk hapen po nuk e zgjidha enigmën e dhënë...” E di se ç’do të thoshnin?” Përsëri po lexon ndonjë libër fantastik që ke marrë në bibliotekë, Al? Qenka interesant. A i ke mbaruar detyrat e shtëpisë?”

”Apo, nëse edhe i bind ta shikojnë librin një herë, do të më detyronin të heq dorë prej tij” -vazhdoi Aleksu. “Do të lajmëronin ndonjë ekip hulumtues që ta copëtojnë librin në ndonjë nga laboratorët e tyre. E ky do të ishte fundi ynë.”

Ishte e diel, nata para testit të matematikës, të cilin Aleksu duhej ta bënte pa lapsin magjik. Rezultati i testit të javës së kaluar ishte katastrofal dhe prindërit e Aleksit ishin po aq të befasuar sa edhe Znj. Land. Por, ky rast u trajtua si rezultat i një dite të mbrapshtë, që mund t’i

ndodhte çdo njeriu. Marrëveshja rreth kampit "Vakonda" ishte akoma e plotfuqishme, me kusht që në testin e ardhshëm të matematikës ai të merrte notë të lartë. Kështu, para se të vinte Vanesa, Aleksu shfletoi fletoren e detyrave të klasës nga matematika. I kuptonte gjërat më shumë se dikur, por akoma ishte shumë i shqetësuar.

"Tjeta, Al!"- tha Vanesa me të hyrë në dhomë, e hareshme si gjithmonë. "Je gati?"

"Kuptohet. Fillojmë."- u përgjigj Aleksu dhe hapi librin. Në faqen që e kishin para syve, Xhejdeni ishte bllokuar nga një përbindësh me pesë kokë. Secila kokë kishte shprehje të ndryshme të fytyrës. Njëra dukej e shtangur, tjetra e habitur, e treta buzëqeshte, koka e katërt dukej e përgjumur dhe koka e pestë, e cila foli, dukej shumë serioze:

Kokat e mia kanë shumë flokë, të cilat duhen krehur;

Është vështirë të ndahet aq kohë.

Kështu, kur mbaroj së krehuri flokët e njëris kokë,

prindërit më japin nga 1 dhjetëcentësh

Secila kokë krijhet në sekuenca,

Gjithmonë një, dy, tri, katër, pesë.

Nëna ime thotë se rregulla është me rëndësi

për çdo përbindësh të edukuar.

Me mburje e them se kam fituar rumbullak 12 dollarë.

Më tregoni, sa herë e kam krehur secilën kokë?

"Sa dhjetëcentëshe ka në 12 dollarë?"- tha me zë Vanesa.

"Një dollar ka 10 dhjetëcentëshe. $10 \times 12 = 120$ - tha Aleksu, pa e lodhur mendjen. Matematika e parave ishte

diçka që ai e dinte mirë.

“Tani ta pjesëtojmë numrin e përgjithshëm me numrin e kokave që ka roja”-tha Vanesa . Ajo zhgarraviti diçka, e pastaj tha: “120 pjesëtuar për 5, bëjnë 24.”

“ D.m.th secila kokë është krehur nga njëzet e katër herë”- tha Aleks. “Kjo është përgjigja e enigmës.”

Tani testi i së nesërme dukej më pak i frikshëm. Ata dolën në faqen tjetër dhe, si gjithmonë, përgjigja e Xhejdenit dukej krejtësisht identike me atë të Vanesës dhe të Aleksit. Ata vazhduan të punonin dhe erdhën deri tek enigma nr.50.

“Aleks, besoj se do ta bësh mirë testin nesër”. Vanesa deshi ta bindte për këtë Aleksin duke dalë nga dhoma e tij.

Aleksi vetëm ngriti supet dhe e përshëndeti me dorë. Ai e kishte mendjen te Xhejdeni dhe te përparimi i saj e nuk mendonte fare për testin e matematikës që kishte të hënën. Para se të fillonte të përgatitej për gjumë, Aleks iu afrua tavolinës. Libri ishte hapur aty ku e kishin ndërprerë leximin disa minuta më parë. Ai deshi ta mbyllte dhe ta vendoste në raftin e librave, kur i ra në sy diçka e çuditshme. Në murin e dhomës, ku qëndronte Xhejdeni në atë moment, ishte skalitur një shkrim. Dukej sikur shkrimi ishte mishëruar me betonin. Aleks ishte i sigurt se ky shkrim nuk ndodhej në atë vend herën e fundit që e kishte pasur librin në dorë. Po ndodhte diçka e dyshimtë.

*Shpëtimtarë, përzimtarë, kini kujdes!
Vazhdoni me zgjidhjen e enigmave, nëse keni guxim.
A nuk jeni fisnikë? A nuk jeni të guximshëm?
Heroizmi juaj s'po më bën përshtypje.*

*Ja paralajmërimi im: Xhejdeni është imja.
Kjo është fjala e fundit e Reçnerit.*

R.

D.m.th. gjërat nuk ishin edhe aq mirë sa dukeshin në shikim të parë. Mbreti e dinte se Vanesa dhe Aleks i po i ndihmonin Xhejdenit, por ishte më se i sigurt se Xhejdeni nuk do të ishte në gjendje të lirohej nga burgu.

Aleks i lexoi dorëshkrimin edhe një herë. Ai kishte parandjenjë se mes rreshtash fshihej një paralajmërim tjetër edhe më kërcënues. Po sikur Reçneri t' i bënte ndonjë të keqe Xhejdenit? Ose atij dhe Vanesës?

Aleks i mbylli librin duke i thënë vetes mos të bëhej qesharak. Reçneri ishte personazh libri, ndërsa ai dhe Vanesa ishin të sigurt, në botën reale. Nëse ndokush ishte në rrezik, kjo ishte Xhejdeni. Një gjë ishte e qartë: Xhejdeni duhej të lirohej pa marrë parasysh se çdo të bëhej. Ata duhet të punojnë më shpejt.

Para se ta zinte gjumi, Aleks i mendoi për Semin. Ndoshta ishte koha për ndihmën e shpëtimtarit të tretë...

Kapitulli 5

Porosia

Të nesërmen në mëngjes, kur Aleksu u ul pranë Vanesës në autobus, filloi të fliste menjëherë me të. Kur përfundoi së treguari për porosinë e shkruar në murin e dhomës së fundit, ajo tundi kokën.

“E dija së gjërat po shkojnë shumë mirë” - tha ajo. “Ç’mendon se do të bëjë?”

“Nuk e di, por duhet të jemi të përgatitur për çdo gjë.”

“Do të ndihesha shumë më mirë sikur Semi të bënte pjesë në ekip” - psherëtiu Vanesa. “Vërtet, do të kemi nevojë edhe për ndihmën e një tjetri. Semi është i zgjuar.”

“Pikërisht këtë e mendoja edhe unë mbrëmë” - tha Aleksu. “Por, Semi duket sikur është i zemëruar me mua.”

“A do që të bisedoj unë me të?” - pyeti Vanesa.

“Jo, Nes. Kjo punë është mes meje dhe Semit. Do të bisedoj unë me të sot më vonë.”

Duke menduar për Xhejdenin, Reçnerin dhe

Semin, Aleksi e kishte harruar krejtësisht testin e matematikës, gjë e zakonshme për mëngjeset e ditëve të hëna. Sapo hyri në klasë dhe i pa letrat e testeve të shpërndara mbi banka, ai mori frymë thellë. Nuk ishte i sigurt ç'gjë ishte më e tmerrshme, Reçneri apo testi i znj. Land. Kur të gjithë u ulën nëpër vendet e tyre, znj. Land u tha të fillonin. Aleksi lexoi pyetjen dhe psherëtiu. Pastaj hodhi vështrimin rreth e rrotull. Znj. Land po ushqente peshqit në akuariumin në fund të klasës dhe të gjithë nxënësit e tjerë ishin të zënë me zgjidhjen e detyrave, si çdo mëngjes të së hënës.

Aleks i mbylli sytë dhe i fërkoi. Mori frymë disa herë, duke u përpjekur që ta largonte çdo mendim që kishte të bënte me lirim e Xhejdenit. Por, kur i hapi sytë përsëri, pyetja e parë ishte ende aty:

*Ke zemër të guximshme. Je mendjeprehtë.
Dhe Xhejdeni të ka borxh.
Qëllimi për ta shpëtuar atë duhet të vazhdojë,
pa marrë parasysh kërcënimin e mbretit Reçner.
Nëse i ka kaluar pesëdhjetë dhoma
dhe ka edhe gjithë ato për t'i kaluar,
sa dhoma duhet të kalohen për çdo ditë
para se të arrijë te dera e fundit?
Duhet të caktohet një kuotë ditore
dhe t'i përmbahet saktësisht, siç punon ora.
Pesë javë ka Xhejdeni
Për ta thyer çelësin e kështjellës.*

Monokolus

Edhe pas të gjitha ngjarjeve të pabesueshme të javëve të fundit, Aleksu përsëri nuk mund t'ua besonte syve të tij. Znj. Land ishte specialiste për të dhënë detyra jo të zakonshme nga matematika. Dhe, kjo e bënte shpesh edhe Aleksin të buzëqeshte. Kush ishte Monokolusi dhe nga e dinte ai për kërcënimin e Reçnerit?

Aleksu e harroi frikën që kishte nga testi. Nuk kishte kohë për diçka të tillë. Xhejdeni duhej të dilte nga burgu ku ishte futur brenda pesë javësh dhe tani ishte me rëndësi të llogaritej se sa dhoma duhen kaluar në ditë për t'iu përmbajtur afatit të caktuar. Ai analizoi me ngadalë secilën fjalë të detyrës së dhënë dhe mënyra e zgjidhjes filloi të kristalizohej në trurin e tij.

Kështjella e Reçnerit ka 400 dhoma.

Janë kaluar 50 dhoma, d.m.th kanë mbetur edhe 350. Kemi 5 javë për t'i kaluar ato. Një javë ka 7 ditë: $5 \times 7 = 35$. Kemi 35 ditë për t'i kaluar dhomat që kanë mbetur. $350 : 35 = 10$.

Aleksu u ndal. Përgjigjja ishte: dhjetë dhoma në ditë. Nuk ishte aq e vështirë të arrinte deri këtu. Por, pse pesë javë? Ai dhe Vanesa duhet ta zbulojnë këtë më vonë. Tani duheshin bërë ushtrimet e tjera të testit.

Akoma i trullosur nga mundimi për ta zgjidhur detyrën e Monokolusit, Aleksu me padurim vazhdoi të merret me pyetjet e tjera. Ishin pyetjet e znj. Land, pak zbavitëse, por tërësisht pyetje normale. Aleksu përfundoi në kohë. Ndërsa po e dorëzonte testin, Aleski i pëshpëriti shokut që kishte në bankën para tij: "Xhon, ç'numër të doli në ushtrimin e parë?"

“Dhjetë” - u përgjigj shoku i klasës.

“Çfarë të doli dhjetë?”- pyeti Aleksin. Znj. Land e shikonte e vrenjtur, por ai donte ta kuptonte përgjigjen.

Xhoni e shikoi me çudi. “Dhjetë ushtrime të barkut, kuptohet” - tha ai.

Domethënë, pyetja e parë ishte përpiluar enkas për Aleksin. Çdo të ndodhë kur znj. Land do ta vlerësojë me notë testin e tij?

Gjatë pushimit të drekës, Aleksin shpejt e shpejt i tregoi Vanesës për pyetjen e testit. “Ishte nënshkruar nga ‘Monokulus’”- përfundoi ai tregimin e tij. “A të kujton gjë ky emër?”

“Do ta kisha mbajtur mend një emër të tillë po ta kisha dëgjuar më parë.”

“Edhe unë. Sidoqoftë, kushdo që të jetë, tani e dimë se edhe dikush tjetër është në anën e Xhejdenit dhe se ai është në dijeni për atë që po bëjmë ne. Kjo është gjë e mirë...ma merr mendja.”

“Natyrisht që është mirë, Al”- tha Vanesa me një ton shumë të sigurt. “Nuk mund ta kuptoj si arriti Monokulusi ta formulonte atë ushtrim!. Dhe, pse Xhejdeni duhet të dalë nga kështjella pikërisht pas pesë javëve?”

“Edhe unë po mendoja për këtë”- tha Aleksin duke hapur sanduicin e tij. Në kafenenë e shkollës fëmijët drekonin, qeshnin dhe silleshin normalisht. Për ta nuk ndodhte asgjë e jashtëzakonshme, nuk kishte të burgosur në një kështjellë të madhe, nuk kishte magjistare të rrezikshëm, roje përbindështa, mesazhe sekrete në pyetjet e testit. Sikur ta dinin ata se ç’po ndodhte!

Atëherë, Aleksin dhe Vanesa dëgjuan zërin e Semit:

”Ej, a ka ndonjëri prej jush sallam? Dua ta ndërroj ushqimin tim.”

“Kam unë”- tha Vanesa dhe tërhoqi karrigen. Aleks i buzëqeshi i lehtësuar . Por, ndihej tepër i turpëruar të hapte gojën.

Nuk kishte nevojë për këtë. Semi e theu akullin i pari.

“”Gjeje!”- tha ai. “ Do të shkoj në kamp këtë verë.”

“Ku?”- pyeti Vanesa.

“ Në Vakonda. Kushërira ime ka qenë atje verën e kaluar dhe kishte kaluar mirë.”

“Ej, edhe unë do të shkoj po në të njëjtin kamp”- u përgjigj Vanesa.

“Mrekulli!”

“Edhe unë.”- tha Aleks. “Nëse marr notë të mirë në matematikë, kuptohet. Prandaj, unë...” Ai u ndal. Nuk donte ta përmendte lapsin dhe ta prishte momentin.

“A di ndonjëri prej jush të lundrojë?”- pyeti Semi. “Kam dëgjuar se në Vakonda lundrohet. Mezi po pres.”

Ai sillej sikur të mos kishte ndodhur asgjë. Tërë kohën Semi fliste për udhëtimet e natës dhe zjarret e kampit, sa Aleks dyshoi se mos shoku i tij e kishte harruar lapsin magjik.

Erdhi koha për momentin më të rëndësishëm: t’i tregohej Semit mbi Xhejdenin dhe magjinë e librit. Aleks i dhe Vanesa i ndërhyenin njëri - tjetrit nga padurimi për t’i treguar disa nga enigmat e zgjidhura. Semit i pëlqeu më tepër enigma mbi krijesën me një sy dhe përbindëshin me tre sy. Pushimi mbaroi derisa ata e sqaruan se si funksiononte libri. Ata, gjithashtu, i treguan për kërcënimin e Reçnerit. Semi nuk u duk fare i habitur për gjërat që dëgjoji. Sipas të gjitha gjasave, me

siguri nuk e kishte harruar lapsin magjik.

“Sem, vërtet na duhet ndihma jote për ta shpëtuar Xhejdenin”- përfundoi Vanesa. “Disa nga enigmat nuk janë aspak të lehta.”

“Kjo duket punë për mua!”- ishte përgjigjja e Semit. “Mund të vij atje sonte rreth orës 6:30. Në rregull?”

Atëherë, Aleksu mori frymë thellë dhe mblodhi tërë fuqinë e tij për atë që do të thoshte. “Sem... duhet të të tregoj diçka.”

“Vazhdo, por mos ma hidh në këpucë!”- qeshi Semi.

“Unë e fsheha lapsin magjik me qëllim që të mos harxhohet shpejt.”- belbëzoi Aleksu.

“Kam dyshuar.”- tha Semi dhe e hapi çokollatën. “Prandaj isha aq i zemëruar. Do të kishte qenë mirë sikur të ma thoje të vërtetën. Nuk më pëlqen të më tërheqin për hunde. A do pak?”- shtoi ai.

“Por, kjo nuk është e gjitha.”- vazhdoi Aleksu pasi mori një copëz çokollatë. “Pastaj unë e humba lapsin vërtet dhe doja të të tregoj...”

“Harroje, Al!” - tha Semi me padurim. “Ne të gjithë gabojmë ndonjëherë. Edhe unë e teprava pak.”

“Zgjate dorën!”- i tha Aleksu, duke zgjatur dorën e tij drejt Semit. Tri duart u bashkuan nën tavolinën e kafenesë. Ishte fundi i mosmarrëveshjes.

Kur mbaroi mësimi, Semi, Aleksu dhe Vanesa u ulën bashkë në autobus. Ishte ndjenjë e bukur të jesh pjesë e treshes përsëri.

“Sem, ka edhe diçka tjetër.”- tha Aleksu kur u ndalën në parking. “Duhet të punojmë me shumë seriozitet sonte dhe pesë javët e ardhshme.”

“Çdo të thuash? Pse pesë javë?”- pyeti Semi

Aleksi i tregoi Semit për testin që kishte bërë atë mëngjes. “Javën e kaluar Nesa dhe unë i kaluam pesëdhjetë dhoma. Por tani, sipas këtij Monokolusit, duhet ta përshpejtojmë tempin dhe të kalojmë nga dhjetë dhoma në ditë. D.m.th shtatëdhjetë dhoma në javë.”

“Si duket, duhet ta mbarojmë para se të përfundojë viti shkollor”- tha Semi. Aleksi dhe Vanesa vështruan njëri - tjetrin dhe ajo i ra ballit të saj me pëllëmbë.

“Si nuk e paskemi menduar këtë?”- bërtiti ajo. ”Je gjeni, Sem!”

Semi ngriti supet. “Kushdo që të jetë ky Monokolusi, tha ai, “është tepër fantastik, , sepse e ditka saktë se kur përfundon viti shkollor dhe se pas mbylljes së shkollës, ne ikim. Gjë e frikshme...”

Atë natë, gjatë darkës, Aleksi ua tregoi me mburrje prindërve testin e matematikës.

“Duhet ta falënderoj Vanesën”- tha nëna e Aleksit. Aleksi i kishte thënë asaj se Vanesa vinte aq shpesh në shtëpinë e tyre për të bërë ushtrimet e matematikës.

“Vanesa, ëëë?”- e ngacmoi Nolan, vëllai i madh, Aleksin. “Prandaj nuk e shohim aq shpesh Aleksin kohëve të fundit.”

“Nuk është ashtu si mendon ti!”- ngriti zërin Aleksi. “Semi dhe unë kishim një zënkë të vogël, por tani jemi pajtuar. Ai gjithashtu e ka shoqe Vanesën; në fakt, që të dy do të shkojnë në kampin “Vakonda“ këtë verë. A s’është mrekullig? Semi pret me padurim të lundrojë me anije, por mua më shumë më pëlqen skijimi në ujë...”

Nolan filloi t’i tregojë Aleksit për jetën në kamp, dhe për çudi, kur arritën Semi dhe Vanesa, Nolan nuk bëri asnjë koment të pahijshëm.

Kur hynë në dhomën e Aleksit, Semi mezi kontrollloi veten.

“Ku është? Ma tregoni, ju lutem!”. Ndërsa me sy i kaloi të gjitha qoshet e dhomës. Kur e pa librin dhe kur e hapi, ishte aq i entuziazmuar, sa kërcente në karrige dhe bërtiste: “Mrekulli! Shkëlqyeshëm! E paparë!”

“Më qetë!” - i thoshte Vanesa. “A do që të gjithë ta kuptojnë si është puna?”

“Nuk mund të përmbahem.” - pëshpëriti Semi. “Qenka edhe më interesante seç e kam imagjinuar!”

Tani ishte koha për t’u bërë seriozë dhe për të filluar zgjidhjen e enigmës sipas radhës.

Ishin në dhomën pesëdhjetë e një, ku Xhejdeni kishte mbetur një natë më parë. Roja që kishte këmbë lepuri dukej mjaft miqësor. Pjesa tjetër e tij kishte pamje njeriu, i veshur me kostum, me një lule në jakë. Ai i parashtrroi Xhejdenit enigmën e mëposhtme:

Mbreti Reçner ndërtoi dikur një kështjellë.

*Ai përdori aftësitë e tij magjike
dhe në muret e trasha të kështjellës vendosi dymbëdhjetë
kulla.*

*Secila kullë më e lartë se ajo pas saj, secila e
pakrahasueshme.*

*Problemi që duhet ta zgjidhni ju dhe bëjeni nëse keni
guxim:*

*Kulla më e vogël është njëzet metra, kulla numër dy
është pesë metra më shumë. Lartësia e kullës së tretë
është tridhjetë e pesë metra. Pra, më thoni nëse e gjeni:*

Cila është lartësia e kullës numër dymbëdhjetë?

Përgjigjja është e lehtë.

“Aspak e lehtë.”- psherëtiu Aleks. “ Kjo është enigma më e vështirë deri tani.” Pastaj u kthye nga të tjerët: ”Ndonjë ide?”

“Pa koment.”- tha Vanesa. “Ta lexojmë përsëri.”

E lexuan katër herë dhe papritmas Semi tha: “Mendoj se e di nga t’ia fillojmë. Të përqipemi të gjejmë se me ç’metodë është fituar ndryshimi mes kullave 1 deri 4. Nëse ia dalim ta bëjmë këtë, atëherë vazhdojmë me të njëjtën metodë të shtimit të lartësisë deri te kulla 12.”

“Semi, shpëtimtari!”- tha Vanesa. “ Në rregull. Kulla e parë është 20 metra, e dyta 25m, e treta 35m, e katërta 55m. Dallimi i parë është 5 m, pastaj 10 m, pastaj 30 m.”

“Dyfishohet!” - bërtiti Aleks. “Kulla e pestë do të jetë 40 metra më e lartë se kulla e katërt!”

“Më mirë të bëjmë një skemë se do të ngatërrohemi derisa të arrijmë te kulla e dymbëdhjetë.”- tha Semi.

Ata shkruan:

Kulla 1: 20 metra

Kulla 2: 25 metra

Kulla 3: 35 metra

Kulla 4: 55 metra

Kulla 5: 55m + 40m=95m

Kulla 6: 40m x 2 = 80 m ===== 95 m+ 80m = 175m

Kulla 7: 80m x 2= 160m ===== 75 m+ 160 m= 335m

Kulla 8: 160m x 2 = 320m ===== 335m + 320m = 655m

Kulla 9: 320 mx 2 = 640m ===== 655m +640 m= 1.295m

Kulla 10: 640m x 2 = 1.280m === 1.295m +

$$1.280\text{m} = 2.575\text{m}$$

$$\text{Kulla 11: } 1.280\text{m} \times 2 = 2.560 \text{ m} == 2.575\text{m} +$$

$$2.560\text{m} = 5.135\text{m}$$

$$\text{Kulla 12: } 2.560\text{m} \times 2 = 5.120\text{m} == 5.135\text{m} +$$

$$5.120\text{m} = 10.255 \text{ m}$$

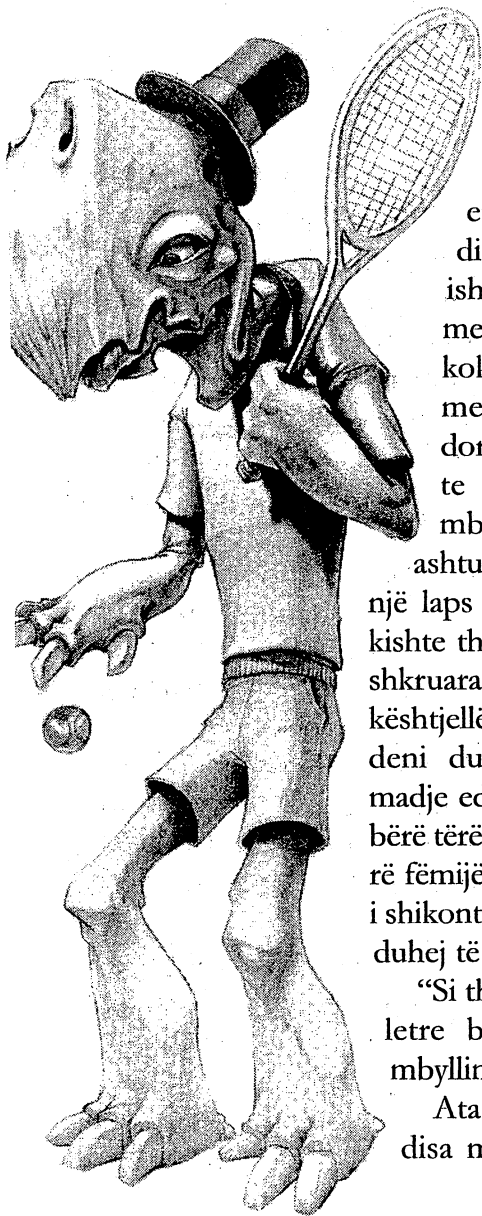
“Kulla e dymbëdhjetë është 19.255 metra e gjatë!”-
tha Aleks i me entuziazëm. “ Plase dorën!”

“Plase dhjetë mijë e dyqind e pesëdhjetë e pesë herë!”-
qeshi Semi dhe ua shtrëngoi duart Aleksit dhe Vanesës.

Por, nuk festuan shumë gjatë. Kishin edhe nëntë
detyra për të zgjidhur atë natë.

Fati i Xhejdenit varej prej tyre. Ishte koha të kalonin
në faqen tjetër të librit.

Rruga e Letrës

Në dhomën pesëdhjetë e tetë tre shokët panë diçka të tmerrshme. Aty ishte Xhejdeni para një roje me pamje të çuditshme, me kokën si breshkë, i veshur me rroba tenisi. Por, në dorën e Xhejdenit nuk kishite më letra. Ajo kishte mbetur pa letër. Asaj po ashtu i kishte mbetur vetëm një laps shumë i vockël. Reçneri kishte thënë se vetëm përgjigjet e shkruara në letër i hapnin dyert e kështjellës. Ç'të bënte tani? Xhejdeni dukej shumë e pikëlluar, madje edhe e përlotur. A e kishin bërë tërë këtë punë së koti? Atëherë fëmijët vërejtën se Xhejdeni po i shikonte ata me bisht të syrit. Ata duhej të gjenin ndonjë zgjidhje.

“Si thoni, t’i vendosim ca fletë letre brenda në libër dhe ta mbyllim atë?” - propozoi Semi.

Ata e bënë këtë dhe pritën disa minuta. Por, kur e hapën

librin, i gjetën fletët aty ku i kishin lënë. Asgjë nuk kishte ndryshuar në dhomë. Xhejdeni nuk kishte asgjë në dorë dhe dukej po aq e pikëlluar si më parë.

“Ju kujtohet grumbulli i fletëve në dhomën e parë?” - tha Aleks. “Sikur të mund ta kthenim Xhejdenin atje dhe t’i marrë...”

“Të provojmë t’i kthejmë faqet e librit?” - tha Vanesa. “Pse jo?” - tha Semi. “S’kemi ç’të humbasim.”

Faqet u kthyen, derisa fëmijët panë përbindëshin me një sy. Ata ishin në dhomën e parë, por pamja kësaj radhe ishte e ndryshme. Krijesa nuk ia kishte ngulur sytë Xhejdenit. Tani ai shikonte në drejtim të grumbullit të letrave në qoshen e dhomës dhe buzëqeshte.

“Kujt ia merrte mendja! Përbindëshi me një sy dëshiron t’i ndihmojë asaj!” - bërtiti Vanesa. “Ai do që ajo të ecë përpara.”

“Dyshoj...” - tha Aleks, duke e shikuar syrin e vetëm të rojes, por Semi i kaloi me shpejtësi faqet, derisa erdhi në dhomën e pesëdhjetë e tetë. Xhejdeni ndodhej përsëri para krijesës breshkë, por kësaj radhe shkëlqente nga gëzimi.

“Ja arriti!” - tha Sem. “Nes, ti je gjeni!”

Tani Xhejdeni kishte shumë fletë letre dhe pesë lapsa të rinj. Roja, që ngjante si breshkë, dukej i padurueshëm dhe i gatshëm për të vazhduar. Ja enigma që i dha ai:

Kam shumë vëllezër, më të mëdhenj e më të vegjël. Ne të gjithë kemi nga 10 vjet diferencë me njëri-tjetrin. Unë jam i mesmi i grumbullit. Të shohim a jeni të zgjuar! Vëllai më i vogël është dhjetë vjeç: e vetmja moshë që do t’ua tregoj. Druaj se pjesa tjetër është pak e koklavitur,

prandaj dëgjoni me kujdes.

Nëse i mblihdhni të gjitha moshat tona, iu del numri 1.200. Sa vjeç jam unë? Ma thoni, ju lutem, tani dhe fshini lotët nga sytë.

“Kjo po bëhet më e vështirë.”- psherëtiu Vanesa.
“Ç’mendon ti, Sem?”

“Të fillojmë me atë që dimë”- tha Semi dhe mori një fletë.

“Në rregull”- tha Vanesa. “Nëse ata të gjithë kanë nga 10 vjet diferencë me njëri-tjetrin, dhe më i vogli është dhjetë vjeç, i dyti duhet të jetë 20 vjeç, i treti 30 vjeç e kështu me radhë. D.m.th. ne duhet vetëm të shtojmë dhjetëshe, derisa të arrijmë te numri 1.200, vitet e moshës së tyre të përbashkët.”

“Nga fundi do të mund ta gjejmë se sa vëllezër janë dhe do të mund ta gjejmë moshën e fëmijës së mesit”- tha Aleksis.

“Pikërisht, atë e mendova edhe unë”- tha Vanesa.

Semi shkroi $10 + 20 + 30 + 40 + 50 + 60 + 70 \dots$ “Po më mpihet dora”- tha ai. “Hajde t’i mbledhim dhe të shohim ç’numër doli.” Ai heshti për një moment, pastaj tha: “Vetëm 280 vjet... Kemi edhe 920 vjet!”

“Do të vazhdoj unë”- tha Aleksis. “Moshë e ardhme është 80, d.m.th. $280 + 80 + 90 + 100 + 110 + 120$. Del vetëm 780: ka edhe shumë deri në 1.200...edhe 420 vjet.

”A mund të vazhdoj unë që këtu?”- pyeti Vanesa. “Pas 120, vjen 130, pastaj 140 dhe 150. D.m.th. $780 + 130 + 140 + 150 = 1.200$. Ja! Pjesa tjetër është e lehtë. Vetëm duhet të llogarisim sa vite kemi mbledhur.”

Aleksis numëroi secilën mbledhje që kishin bërë, duke

përfshirë edhe ato dhjetë të parat. “Pesëmbëdhjetë mosha gjithsej”- tha ai. “Do të thotë se janë pesëmbëdhjetë vëllezër gjithsej : katërbëdhjetë plus roja.”

“Roja thotë se është vëllai i mesëm.”- tha Semi. “D.m.th. ai duhet të ketë shtatë vëllezër më të vegjël dhe shtatë vëllezër më të mëdhenj. Ai është vëllai... i tetë.”

“Dhe, nëse roja është vëllai i tetë”, tha Vanesa, “ai atëherë është 80 vjeç! E gjetëm!”

Të nesërmen znj. Land i solli testet misterioze të matematikës (misterioze për Aleskin, së paku). Kur ia dorëzoi Aleksit detyrën e tij, ajo i tha: “Ke punuar shumë më mirë se në testin e kaluar. Më pate shqetësuar pak.”

Aleksi shikoi notën: 4+. Nuk ishte as afër testeve të shkëlqyeshme që i punonte me lapsin magjik, por në një farë mënyre Aleksi ishte shumë më i kënaqur me notën 4+ se me të gjitha 5 me yll së bashku.

Pastaj ai lexoi pyetjen e parë. Problemi i dhënë kishte ndryshuar pak. Tani bënte fjalë për ushtrime. Në përgjigje Aleksi kishte pjesëtuar 350 ushtrime të barkut në pesë javë dhe kishte nxjerrë numrin 10. Ashtu siç kishte thënë Xhoni. Si e kishte bërë këtë Monokolusi?

Atë natë, kur Semi dhe Vanesa erdhën në shtëpinë e tij, festuan notën 4+ të Aleksit, duke u gostitur me copa marcipani nga kutia që ia kishte dërguar Aleksit xhaxhai nga Gjermania. Kur i mbaruan ëmbëlsirat, ata iu futën punës dhe, në fillim enigmat zgjidheshin për mrekulli. Kur e vrisnin mendjen të gjithë së bashku, problemet zgjidheshin njëri pas tjetrit dhe Xhejdeni kalonte nga njëra dhomë në një tjetër, pa asnjë pengesë.

I erdhi radha enigmës së fundit për atë ditë. Xhejdeni tani ishte në një dhomë ku roja, si shumica e rojeve të

tjera të librit, kishte pamje të çuditshme, por jo edhe aq të frikshme. Roja dukej si ujë me flatra të mëdha alle dhe me bisht krokodili.

“Qenka i lezeçëm!”- tha Vanesa.

“Po, por mund të të kafshojë”- bëri shaka Semi.

Ata filluan ta lexojnë enigmën:

*Ekspontia është planet
ku lozin tophat e shkumës.
Shumimi është gjëja që tophat
e bëjnë me ëndje çdo ditë.
Nëse bashkohen dy tophat të këtitë,
ata fillojnë të shumohen.
Askush nuk mund të krahasohet me tophat për këtë
gjë.
Dhe, nuk ju kisha këshilluar të provoni.
Pa përdorur asnjë truk magjik,
për vetëm katër hapa,
dy bëhen 65.000.
Për fat të mirë të Ekspontias,
aty janë gjuetarët Zajts.
Falë atyre, numri i tophave
nuk arrin asnjëherë përmasa aq të mëdha.
Përndryshe, sipërfaqja e planetit
nuk do të kishte më vend për ta.
Në detin gjigant të tophave
nuk do të kishte asnjëherë shumë gëzim.
Më tregoni, si shumohen tophat,
cila është metoda e tyre?
Ja një ndihmë e vogël për përgjigjen tuaj:
Është një katror i bukur.*

Fëmijët ia ngulën sytë njëri - tjetrit, më pas enigmës, e pastaj e ngritën vështrimin lart.

“Së pari janë 2 toptha, e pastaj 65.536”- tha Aleks. i.

Semi ngriti zërin: ”Nuk e kam idenë.”

“As unë”- psherëtiu Vanesa.

Ata ranë në qetësi dhe ia ngulën sytë librit. Ora kalonte...kalonte...kalonte...

“Ç’të bëjmë tani?” - tha Aleks, thua se sa i kaloi trullosja.

“Nëse nuk mund ta gjejmë, e lëmë me kaq për sonte dhe e provojmë përsëri nesër”- tha Vanesa.

“Po nëse as nesër nuk ia dalim dot?”- foli Semi. ”Ju kujtohet se ç’na ka thënë Monokolusi: dhjetë dhoma në ditë. Duhet t’i përmbahemi kësaj kuote ose nuk do të përfundojmë deri në mbarim të vitit shkollor. E nëse nuk i zgjidhim të gjitha...e dini se ç’do të ndodhë me Xhejdenin?...”

Erdhi koha për t’i thënë natën e mirë njëri-tjetrit. Ata u përshëndetën, ashtu të mërzitur dhe të zhgënjyer, dhe Aleks i mbeti vetëm në dhomën e tij. Pse po ndodhte kjo? Ata punuan aq mirë tërë kohën. Me siguri mund ta zgjidhin problemin dhe të vazhdojnë më tej.

Aleks i u shtri në shtrat, por në fillim nuk po gjente rehati. Më në fund e mori gjumi, por u zgjua në mes të natës. Shikoi orën. Ishte 3 pas mesnate. Kjo ishte shumë e çuditshme. Aleks i zakonisht nuk i hapte sytë pa dëgjuar zilen e orës në 7 të mëngjesit. Ai as që dinte se si ishte të zgjohej në mesnatë. Por, ja ku ishte tani. Nuk kishte aspak gjumë, por kishte orë të tëra përpara tij .

U ngrit nga krevati dhe e ndezi llampën e gjumit. “*Shpëtimi i Xhejdenit*” ishte i hapur në faqen e enigmës së

fundit të asaj nate. Ai e rilexoi çdo fjalë me ngadalë, por nuk kuptonte asgjë më tepër se përpara. Pastaj i erdhi një ide në mendje: ndoshta roja me një sy që ndodhej në dhomën e parë, i cili e kishte ndihmuar Xhejdenin, duke i dhënë letrat, do ta ndihmonte përsëri atë.

Kështu, Aleksu u kthye në faqen e parë të librit dhe një buzëqeshje e ngrohtë ia mbuloi fytyrën. Krijesa me një sy kishte në dorë një rrjetë peshkatari, në vend të shkopit me diamante dhe enigma e tij kishte ndryshuar:

*Deni i leckosur ishte peshkatar.
Ai ishte i varfër, barka e tij ishte e vjetër.
Tërë jetën kishte ëndërruar për pasuri.
Çdo ditë ai mendonte për arin.*

*Ai kishte dëgjuar se
nëse sirena kapej në rrjetë,
ajo do të paguante një shumë të majme
dhe do të largohej pa keqardhje.*

*Në anijen e tij, një mëngjes të ftohtë,
Deni ishte i vetmuar dhe pa humor.
I rënë thellë në mendime,
duke u ngrohur me rumin e peshkatarit,
papritmas ndjeu se rrjeta po tërhiqte diçka
dhe po vallëzonte.*

*E tërhoqi rrjetën nga uji.
Zemra i rrihte me shpejtësi.
Ndoshta ky ishte shansi i Denit!
Në fillim e pa bishtin dhe dyshoi.
Qenka edhe një peshk tjetër?
Urraaaa! – iu plotësua dëshira.*

Në barkë kishte ardhur sirena e detit.
Ajo ishte shumë e hidhëruar.
Deni i tha: "Je imja.
Më jep ar dhe do të të lë të notosh e lirë."
"Do të ta plotësoj dëshirën, peshkatar i mirë"-
tha sirena me buzëqeshje.
"Do të të jap tre dukatë:
kjo do të të mjaftojë për një farë kohe.
Nëse do më shumë para, Deni,
vetëm thuaj: "Në katror!"
Dhe, së shpejti nuk do të merresh më me peshkim.
Do të bëhesh milioner."

Deni mori dukatin dhe e liroi atë.
Ndihej shumë mirë.
Kur sirena u fut në ujë,
"Në katror!", thirri ai dhe dukatët u bënë nëntë.
Me nëntë dukatë do të blej ç'të dua,
dhe jeta e mrekullueshme sa kishte filluar.
"Në katror!"- thirri përsëri dhe tani kishte nëntë herë
nëntë.
Ups! Tetëdhjetë e një!
Tetëdhjetë e një është goxha numër i madh,
por edhe ky duhet të rritet.
"Në katror!"- tha dhe pa gjashtë mijë e pesëqind e
gjashtëdhjetë e një.
Por, për fat të keq, nuk vërejti
se uji kishte hyrë në barkë.
Barka e tij mezi rrinte mbi ujë.
A do të fundoset peshkatarin apo do të shpëtojë?

*Deni i uritur ishte i pangopur.
Dhe, vetëm vazhdonte të thoshte
“në katror!” dhe për një sekondë
u fundosën, ai, barka e tij dhe ari.*

*E kuptoni tani përse sirena mund të jetë e dëmshme
për shëndetin e njeriut?*

*(A e gjeni dot numrin që e fundosi tërë pasurinë e
Denit?)*

Gjatë të lexuarit, numrat rrokulliseshin në kokën e Aleksit si ndonjë ortek. Ç'magji kishte fjala “në katror!”? Aleks i lexoi enigmën edhe një herë dhe e gjeti përgjigjen: kishte shumëzuar secilin numër dy herë. Së pari tre dukatë, pastaj tre herë tre = nëntë. Pastaj nëntë herë nëntë = 81. Ai mori makinën llogaritëse, sepse nuk kishte kohë të llogariste në letër. Dhe, doli ashtu si e kishte menduar: $81 \times 81 = 6.561$. Pra, kjo ishte shuma në para para fundosjes së barkës. Duke u dridhur, Aleks shumëzoi numrin 6.561 me 6.561. Rezultati ishte 43.046.721. Nuk ishte çudi që barka u fundos. Aq shumë florinj, do ta kishin fundosur edhe një peshkatore të madhe.

Aleski deshi t'i merrte në telefon Vanesën dhe Semin, por u kujtua se sa ishte ora dhe u ul përsëri në tavolinën e tij. Gati i grisi faqet e librit nga shpejtimi dhe u kthye në dhomën ku ishte roja si krokodil. Ai mori një copë letër dhe shkroi:

$$2 \times 2 \text{ toptha} = 4 \text{ toptha}$$

“Në katror!”- pëshpëriti me vete dhe buzëqeshi. Ai

vazhdoi më tutje, duke punuar aq shpejt, sa gati e theu lapsin.

$$4 \times 4 = 16$$

$$16 \times 16 = 256$$

$$256 \times 256 = 65.536$$

Ja, ku ishte përgjigjja me vetëm këtë katrash. Magji e thjeshtë!

Asgjë nuk dukej e pamundur tani. Aleksi u përpoq ta kthente faqen e librit dhe ajo u ndryshua. Përgjigjja e Xhejdenit ishte si gjithmonë e njëjtë me përgjigjen e tij. Tani Xhejdeni mund të hynte në dhomën tjetër. Një njëbriresh me tetë këmbë e priste atë në dhomën tjetër.

Aleksi hapi gojën i përgjumur dhe u fut në shtratin e tij. Sa filloi të dremiste, papritur i doli gjumi nga frika se përgjigjja “në katror” kishte qenë vetëm në ëndërr. U çua nga krevati dhe kontrolloi librin. Shkëlqyeshëm! Xhejdeni qëndronte para njëbrireshit dhe priste shpëtimtarët e saj.

Befasia

“Pse je kaq në humor, Al?”- e pyeti Semi të nesërmen në autobus. Ai dukej që nuk kishte fjetur tërë natën. “Unë kam menduar për ata tophat shumues tërë kohën dhe ende nuk kam ndonjë përgjigje.”

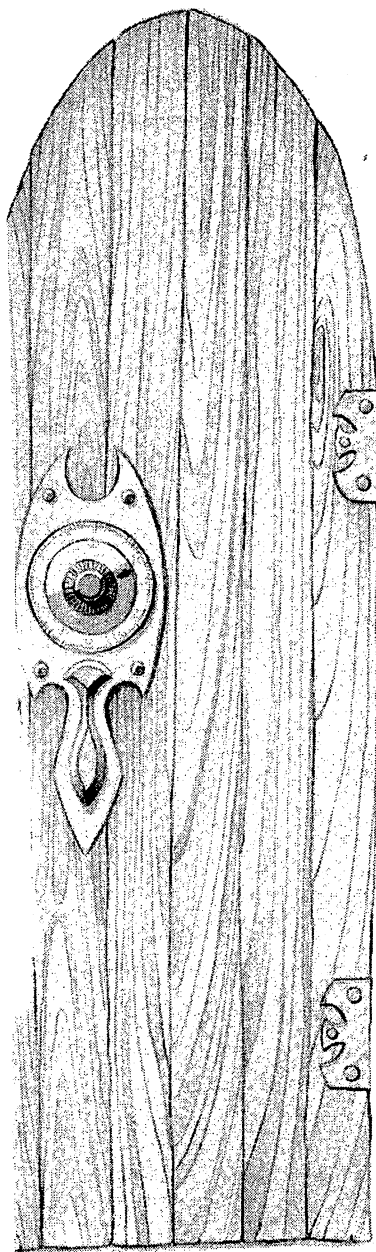
“Por, ka Xhejdeni ”- qeshi Aleks, duke mos pasur durim ta mbante më tepër të fshehtë. Ajo tashmë është në dhomën tjetër. Do të të pëlqejë shumë njëbrireshi.”

“Cili njëbriresh? Për çfarë po flet?”- pyeti Vanesa.

Aleks nxori librin.

“Pse e ke marrë librin me vete?”- pëshpëriti Semi dhe shikoi rreth e rrotull autobusit. “Po sikur t’i ndodhë gjë librit?”

“Mos u bëj merak, do të jem shumë i kujdesshëm.” Aleks hapi librin dhe shikonte i kënaqur Semin dhe Vanesën. Ata po lexonin përgjigjen në dorën e Xhejdenit, shikonin përbindëshin dhe përsëri Aleksin.

“Po si e gjete? Ti je gjeni, nëse ka ndonjë të tillë, Al!”
- tha Semi.

Vanesa kontrolloi numrat. Kjo puna e “katrorit” qenka shumë interesante!

“Më ndihmuan pak”- pranoi Aleks. “Ja, t’ju tregoj.” Dhe, ai e ktheu faqen te përbindëshi me një sy. Aty ishte tregimi i mallëngjyeshëm për Denin dhe sirenën.

“Vë bast se roja me një sy i di të gjitha gjërat që po ndodhin”- tha Vanesa. “Si duket, ekipi i shpëtimtarëve ka edhe anëtarin e katërt. Nëse hasim përsëri në ndonjë vështirësi, e dimë ku të kërkojmë ndihmë.”

Po afrohej fundi i vitit shkollor dhe Aleks, Vanesa dhe Semi ishin profesionistë tani për zgjidhjen e enigmave pa ndonjë vështirësi. Herë pas here ata ngecnin në ndonjë pjesë, por miku i tyre me një sy ishte gjithmonë i gatshëm t’u ndihmonte. Ata u bënë miq të mirë dhe shpesh e vizitonin faqen e tij vetëm për ta përshëndetur.

Mirëpo, Aleks hamendej mbi kërcënimin e Reçnerit. Ishte i sigurt se magjistari nuk tallej. Teksa Xhejeni kalonte nga dhoma në dhomë, ndjenja e Aleksit se gjërat po zhvilloheshin me shumë lehtësi sa vinte e rritej.

Javën e fundit të vitit shkollor znj. Land u shpjegoi një njësi të re në matematikë. Ajo shkroi 5^2 në tabelë dhe tha: “Kush e di se ç’do të thotë 5 në katror?”

Aleks shikoi përreth. Askush nuk kishte ngritur dorën, madje as Laura. A ta ngrinte ai dorën? Pse jo? Aleks ngriti dorën ngadalë.

“Po, Aleks”- tha znj. Land.

“Më duket se 5 në katror bën...25.”

“Pikërisht!”. Znj. Land shkroi përgjigjen në tabelë: 5^2

= 25. “Paske ushtruar pak më shumë në matematikë, Aleks?”

Aleksi u skuq dhe belbëzoi: “Pak...”

Pastaj znj. Land sqaroi se numri i vockël në anën e djathtë të numrit 5 quhej eksponent. Eksponenti ² ishte numri, me të cilin 5 duhej shumëzuar me veten një herë: $5^2 = 5 \times 5$. Eksponenti ³ do të thoshte se ka edhe një shumëzim: $5^3 = 5 \times 5 \times 5$. Dhe, kështu me radhë.

Eksponentit! Planeti i tophave të shkumës quhej Eksponentia. Aleksu nuk mundi të mos buzëqeshte.

Ra zilja dhe Aleksu po bëhej gati të dilte nga klasa, por znj. Land e ndaloi dhe e pyeti: “Më duket se ti po përdor një tekst plotësues nga matematika, Aleks. Jam kureshtare ta di për ç’libër bëhet fjalë.”

Aleksi ndjeu menjëherë peshën e “*Shpëtimit të Xhejdenit*” në çantën e tij. Ai ndjeu se u skuq në fytyrë kur shikoi mësuesen. Pastaj, duke e kontrolluar me vështirësi zërin, tha: “Është një libër me enigma matematikore.”

“Tingëllon mjaft interesante. A e ke librin me vete? Dua ta shoh. Ka edhe nxënës të tjerë në klasë që do të përfitonin nga e njëjta gjë që po bën ti.”

Aleksi nuk dinte ç’të bënte. Fatmirësisht, në atë moment një mësuese tjetër u ndal para klasës dhe e thirri znj. Land. Aleksu shfrytëzoi momentin dhe iku.

Natën e fundit, para përfundimit të shkollës, kur Aleksu po hante darkën, ia behën në derë Vanesa dhe Semi.

“A doni pak ëmbëlsirë?” - i pyeti e ëma e Aleksit, por Aleksu tha: “Nuk kemi kohë, nënë. Kemi shumë.... detyra shtëpie. Më mirë të fillojmë.”

E gjithë familja ia nguli sytë.

“Ç’detyra?” - tha Nolani me dyshim. “Mësuesit nuk

japin detyra shtëpie për ditën e fundit të shkollës. Ç'po ngatërroni ju, fëmijë?"

"Do të bëjmë plane se si do ta kalojmë kohën në Vakondë," tha Vanesa me të shpejtë.

"Ke radhën për të mbushur makinën e enëve"- e përkujtoi e ëma Aleksin.

"Do ta ndihmojmë ne"- foli Semi. "Shpejtojmë, Aleks!"

"Na shpëtove, Vanesa"- pëshpëriti Aleks, kur po fshinin dhe pastronin enët.

"Kur Nolani nuhat diçka, ai nuk e heq mendjen derisa ta kuptojë si qëndron puna. Por, më duket se ia mbulove gjurmët."

Nëntë problemet e para u zgjidhën pa ndonjë mundim të madh. Mirëpo, kur erdhën në dhomën katërqind, dhomën e fundit, ata u mekën së qeshuri. Xhejdeni qëndronte para një dore të mbyllur dhe aty nuk gjendej asnjë përbindësh që ta udhëzonte se nga t'ia mbante. Ajo kishte ngecur.

"Jam i bindur se Reçneri nuk ka pasur ndër mend ta lirojë atë asnjëherë"- tha Aleks i prekur. "Me siguri që Xhejdeni nuk mund ta hapë këtë dorë."

"Ama, ç'qelbësirë!"- shfryu Vanesa. Për herë të parë djemtë panë një hije hidhërimi në fytyrën e saj, gjithmonë të hareshme.

Semi shikoi edhe një herë pamjen. Ai e kishte ulur kokën aq shumë, saqë për pak hunda e tij preku faqet e librit. "Aha!"- thirri ai.

Ai vuri gishtin mbi derën e mbyllur. Mbi vrimën e çelësit kishte një disk me numra prej një deri në gjashtëdhjetë, sikur kombinimi i sirtarëve të shkollës.

“Aty ku është disku me kombinim, aty ekziston edhe kombinimi”- tha Semi.

“Dhe, ç’të bëjmë? Të provojmë çdo kombinim të mundur të tre numrave prej 1 deri në 60, derisa ta gjejmë kombinimin e saktë?”- pyeti Vanesa me neveri. “Kjo do të zgjasë shuumë. Vetëm nëse ia dalim t’i japim Xhejdenit një kompjuter dhe një program.”

Sidoqoftë, edhe po qe se e gjejmë kombinimin, kush e di problemin që duhet zgjidhur? Këtu nuk ka asnjë përbindësh” -tha Semi.

“Me ne është gjithmonë përbindëshi me një sy”- këshilloi Aleks.

Kështu, ata u kthyen përsëri në dhomën e parë. Mirëpo, nuk i gëzoi aspak ajo që panë. Roja e tyre e preferuar nuk ishte aty.

“Na braktisi pikërisht atëherë kur kishim më shumë nevojë për të”- u qa Vanesa, por Aleks i ktheu faqet e librit përsëri. Vanesa lëshoi një psherëtimë lehtësimi. Në dhomën 400 Xhejdeni nuk ishte më vetëm. Përbindëshi me një sy ishte pranë saj dhe Xhejdeni dukej po aq e lehtësuar, sa edhe fëmijët.

“E dija se mund të besonim në ndihmën e tij”- tha Aleks.

“Llogaritja, është fjala”- tha Semi.

Ja se ç’i tha përbindëshi Xhejdenit:

*Reçneri i moshuar është mbreti më zemërkeq që keni
takuar ndonjëherë.*

*Kam marrë vesh se kishte luajtur me ju, që ju të zini
vendin e mbretëreshës së tij.*

Ai nuk ka lënë asnjë roje përbindësh para kësaj dere, e

ju nuk do të gjenit asnjë çelës.
Por, unë nuk do t'i shërbej një tirani të tillë. Dua t'ju
liroj.

Mbreti Reçner ka një arkë të fshehtë plot e përplot me
gjëra magjike:
Një pelerinë me të cilën lëviz i padukshëm, shigjeta dhe
unaza magjike.

Por, mbi të gjitha, ai më së shumti e çmon lapsin e tij
magjik të matematikës.

Detyra e lapsit është të zhbllokojë dhe të kalojë çdo
pengesë.

Magjisë së zezë i duhet astrologjia. Nuk mund të shkoni
shumë larg

nëse nuk dini të llogarisni lëvizjet e secilit yll.

Saherë që Reçneri bën ndonjë magji për të lënduar apo
sakatuar dikë,

lapsi e kupton këtë dhe pa gabim i zgjidh problemet e
Reçnerit.

Para se t'ju sillte juve në mesin tonë, mbreti Reçner ishte
në rrugë.

Ai udhëton shpesh në vende të largëta, por se ku, nuk
mund të ta them.

Kur u kthye, kështjella u mbush me ulurimën e
mbrapshtë të Reçnerit,
sepse në udhëtimin e fundit kishte humbur lapsin
magjik.

Disa javë më pas ai iku prapë, por nuk qëndroi gjatë.
“E gjeta! Është imi përsëri!”- thoshte Reçner i gëzuar
Me lapsin e tij ai formuloi detyra të komplikuara, të cilat
nuk do të mund t'i zgjidhni,
me qëllim që mbretëresha e robëruar të mos ta braktisë
kështjellën.

Asnjëri nuk di gjë për arkën e Reçnerit, por unë jam
njeri i mençur
dhe asgjë nuk mund të fshihet nga unë dhe nga syri im
largpamës.
Kështu, kur mësova se mbreti Reçner kishte vendosur t'i
mashtrojë mysafirët e tij,
vendosa t'ju ndihmoj të lirohëni dhe ta gjëni arkën e tij.

Keni zgjidhur shumë enigma. Ka mbetur edhe një pa
zgjidhur.
Monokolusi e ka mbaruar punën e tij. Vazhdimi varet
nga ju tani.

Fëmijët panë që roja i dorëzoi Xhejdenit një laps të
argjendtë, të zbukuruar me numra të vegjël me ngjyrë të
kaltër. Në fund të lapsit, në vend të gomës, kishte një
kështjellë në miniaturë...

Aleksi u hodh nga vendi ku ishte dhe kjo lëvizje e
papritur i shpupuriti të gjitha fletët në tavolinën e tij. Ai
ishtë aq i tronditur, saqë në fillim lëvizte vetëm buzët dhe
nuk nxirrte dot asnjë tingull nga goja. Më pas, ashtu siç
buron uji nga mali, ashtu e kaploi edhe zëri i tij dhomën:
“Ja ku është! Lapsi magjik! Tani e di se nga erdhi. Pas-
kam gjetur lapsin e Reçnerit, atë ditë te stacioni i auto-

busit. Po atë mëngjes paskam dëgjuar hapat e tij. Me siguri i ka rënë lapsi në momentin kur ka kaluar pranë meje me pelerinën e tij që e bën të padukshëm. E pastaj e ka vjedhur lapsin nga sirtari ku mbaj gjërat e shkollës.”

Pasi e kuptuan domethënien e këtij zbulimi të çuditshëm, fëmijët morën frymë thellë dhe për një moment asnjëri nuk nxori zë.

“D.m.th. të gjitha engimat paskan qenë vetëm pjesë e komplotit” – e theu heshtjen Semi. “Enigmat duhet ta lodhin Xhejdenin aq shumë, saqë të dorëzohet pa problem para derës së fundit!”

“Ej, shikoni emrin e përbindëshit!” - bërtiti Vanesa.

Djemtë lexuan menjëherë fjalët e përbindëshit me një sy. Aleks i brofi përsëri në këmbë. “Monokolus!” - thirri ai. “Pyetja e testit! Çfarë përbindëshi! Ç’mik!”

“Mirë, e zgjidhëm edhe këtë enigmë” - tha Semi. “Por, nuk e dimë ende enigmën e dhomës 400. Si t’i ndihmojmë Xhejdenit ta hapë derën e kësaj dhome?”

Pas një tjetër momenti heshtjeje, Vanesa tha: “Një gjë është e qartë: Monokolusi na ndihmoi aq sa munda. Tani është e kotë të kthehemi përsëri në dhomën e tij.”

Aleksi u përgjigj: “Por, është e kotë edhe të vazhdojmë më tej. Pas dhomës së fundit, nuk na ka mbetur asgjë tjetër përveç mbështjellëses së kapakut të librit ...”

Ai e ndërpreu fjalinë në gjysmë. Semi dhe Vanesa mbetën gojëhapur kur e panë se ç’u doli para syve. Në mes të mbështjellëses së kapakut të librit ishte një derë e vockël: jo fotografi, por derë e vërtetë me çengel dhe me një dorezë të vogël ngjyrë argjendi. Pranë dorezës ishte po i njëjti disk me kombinim me numra nga një deri në gjashtëdhjetë, të cilin fëmijët e kishin parë pak më parë

në anën tjetër të librit. Aleksi e preku me gisht. Ai lëvizi.
“Kjo është krejtësisht jonormale”- tha Aleksi. “Nuk më kujtohet ta kem parë këtë derë më parë në këtë vend. Ta mendosh se kushedi sa herë e kam studiuar mbësh-tjellësen.”

Atëherë, ata vërejtën se rreth diskut ishte shkruar di-çka me shkrim shumë të imët:

*Për të më hapur mua, duhet të gjeni dy numra: X dhe
Y.*

*Ekziston edhe numri i tretë: 42. Tani më lejoni t'ju
sqaroj:*

Kur X dhe Y mblidhen, arrihet gjysma e numrit 42.

Dhe Y është dy herë më i madh se X.

Nuk ju zbuloj gjë tjetër.

M.

“X! Y! Po këta nuk janë numra!”- tha Semi.

“Kjo enigmë është tepër e vështirë për ne”- tha Vanesa.

“Monokolusi mundte edhe të mos vendoste asnjë enigmë, se edhe ashtu nuk e marrim vesh”- psherëtiu Aleksi. “Si ta zgjidhim këtë? Nolan mëson këtë lloj mate-matike, që më duket se quhet algjebër.”

“Ah, po, Monokolusi ia dha lapsin magjik Xhejdenit”- i përkujtoi Vanesa.

“Atë që pamë? Po ajo është vetëm një fotografi në fa-çen e fundit të librit”- tha Semi.

“Eh?” - buzëqeshi Vanesa dhe e hapi façen e librit në dhomën 400. Në mesin e fletës ishte lapsi dhe aty nuk

ishite vetëm një fotografi, por më shumë se aq: fotografia ishte e vërtetë. Lapsi ishte shumë më i shkurtër se herën e fundit që e kishte parë Aleksu dhe nuk e kishte majën e mprehur.

Aleksu ia dorëzoi lapsin Semit. “Ja, kam pasur ndër mend të ta jap më parë.”

“Faleminderit!”- tha Semi dhe e preku me laps një cep të librit. Kuptohet, lapsi filloi të shkruante:

$$(X + Y) \times 2 = 42$$

$$42 : 2 = 21$$

$$X + Y = 21$$

$$X \times 2 = Y$$

$$X + (X \times 2) = 21$$

Pastaj lapsi u ndal. Semi shikoi lapsin dhe e pa se i duhej mprehur maja. “Duhet ta mprehim njëherë”.

“Sem, kujdes!”- e paralajmëroi Aleksu, kur Semi vuri lapsin në mprehësen elektrike mbi tavolinë. “Mos e shtyj me forcë!”

“Mos u merakos!” - u përgjigj Semi. “Nuk është hera e parë që mpreh laps.” Ai e shtyu lapsin në gdhendëse dhe...

“Ndhimë!”- uluriti Semi, duke u përpjekur me mish e me shpirt të nxirrte lapsin nga gdhendësja. “Ngeci!” Mprehësi i përpinte me ëndje centimetrat e fundit të shpresës së tyre. Ndonëse Aleksu e kapi lapsin, ishte tepër vonë. Nuk mbeti gjë tjetër përveç kështjelles në fund të tij.

“Me të vërtetë më vjen shumë keq!”- tha Semi krejtësisht i shkatërruar. Edhe Aleksu ndihej si ai, me mbeturinat e lapsit në dorë.

Por, Vanesa ishte optimiste si gjithmonë. “Dëgjoni: me siguri lapsi e ka zgjidhur pjesën më të vështirë të enigmës. Pse nuk provojmë ta përfundojmë vetë pjesën tjetër?”

“Po, po si?” - psherëtiu Semi. “Më e keqja që mund të ndodhë është se mund të mos e gjejmë fare zgjidhjen.”

Aleksi e uli kështjellën e vockël me kujdes dhe i hodhi një sy zgjidhjes së pjesshme të enigmës. “Përveç X-ave dhe Y – ve, çdo gjë tjetër duket normale. Vetëm nuk i kuptoj kllapat. Kush e di se ç’rol luajnë kllapat?”

Semi dhe Vanesa mohuan me kokë.

“Pse nuk e pyet vëllain tënd?” - pyeti Semi.

“As që bëhet fjalë. Pastaj do të kërkojë të dijë pse po e pyes dhe, sa hap e mbyll sytë, do të futet këtu për të marrë vesh gjërat!” - theksoi Aleksi. Ai u kthye nga Vanesa. “Por, ti mund ta pyesësh. Çuditërisht, ai gjithmonë sillet mirë me ty.”

Vanesa u skuq në fytyrë, gjë që Aleksit dhe Semit iu duk e pazakontë. Por, ajo shkoi dhe pak më vonë u kthye si fitimtare.

“Kllapat tregojnë që në fillim duhet të zgjidhet ajo pjesë e problemit” - tha ajo. “Dhe, shkronjat vlejné për numra të panjohur. Si duket, qëllimi i algjebres qenka të të detyrojë të luash me numrat e panjohur, t’i vendosësh ata në ekuacione të ndryshme me shkronjat e dhëna, derisa të gjesh se cila vlerë numerike i takon secilës shkronjë.”

Semi dhe Aleksi ia ngulën sytë shoqes së tyre me admirim.

“Në rregull, Nes” - tha Semi.

Vanesa buzëqeshi e kënaqur. “T’i përvishemi punës.”

“Të fillojmë nga pjesa e fundit, $X + (X \times 2) = 21$ dhe t’i japim ndonjë numër X-it. Për fillim, po marrim një numër çfarëdo.

“Provojmë me numrin 5?” - pyeti Semi dhe filloi të shkruante. “5 herë 2 bëjnë 10, 5 plus 10 bëjnë 15. Jo, 5 nuk shkon (nuk ka kuptim). Rezultati duhet të jetë 21.”

“Ta provojmë me 6 atëherë” - propozoi Vanesa. “6 herë 2 bëjnë 12, plus 6 bëjnë 18. Nuk jemi ende te 21. Ndoshta 7?”

Aleksi shkroi: $7 + (7 \times 2) = 21$. E saktë!”

“D.m.th. $X = 7$ ” - tha Semi. “Dhe, Y duhet të jetë dy herë më i madh se 7, pra duhet të jetë numri 14. $X = 7$ dhe $Y = 14$. Këta dy numra së bashku bëjnë 21 dhe 21×2 rezulton me numrin e njohur: 42. D.m.th. 7 dhe 14 i përgjigjen ekuacionit të dhënë.”

“Dhe, këta numra përbëjnë numrin e parë dhe të dytë të kombinimit të dhënë” - përfundoi Aleksi. “Sipas enigmës, numri i tretë është 42.”

Aleksi mori frymë thellë dhe e ktheu diskun në pjesën e pasme të mbështjellëses së librit. Disa rrotullime të shpejta nga e majta dhe u ndal te 7. Një rrotullim i plotë nga e djathta, kaloi 7-ën dhe vazhdoi derisa erdhi te numri 14, ku u ndal. Pastaj, edhe një rrotullim nga e majta, deri te numri 42.

“Nuk po funksionon!” - thirri Aleksi.

Ekipi i shpëtimtarëve humbi çdo shpresë, por kjo ndodhi vetëm për një moment. Ekzistojnë vetëm gjashtë kombinime të mundshme të të tre numrave dhe vetëm brenda disa minutave ata e gjetën kombinimin e saktë: $14 - 42 - 7$. Ata dëgjuan një ‘klik’ dhe dera u hap.

“Ja dolëm!” Aleksu u hodhi një vështrim të shpejtë të tjerëve, ndërsa kapi dorezën.

Në atë moment ikën dritat. U dëgjua menjëherë zëri i irrituar i Nolanit. “Ej, ç’po bëni andej? Jam duke mësuar për provimin e fizikës. Pse ikën dritat?! Me çfarë po merreni, Aleks?”

“Me siguri u dogj siguresa”- tha babai i Aleksit nga dhoma tjetër. “Po shkoj të kontrolloj siguresat.”

Disa minuta më vonë, dritat erdhën përsëri. Fëmijët ia ngulën sytë librit. Dera ishte krejtësisht e hapur. Shpejtuan ta shikojnë faqen e fundit. Ajo ishte e zbrazët. Xhejdeni ishte e lirë.

Por, ku paska vajtur?

Kapitulli 8

Kampi "Vakonda"

Rruga për në kamp ishte e gjatë dhe e lodhshme. Semi, Vanesa dhe Aleks i pothuajse nuk folën fare gjatë rrugës. Kishin ndodhur shumë gjëra në jetën e tyre dhe u duhej kohë të mendonin për të gjitha.

Fushat dhe pemët përgjatë autostradës dukeshin sikur shtriheshin në pafundësi.

Këtë peizazh e prishte tek-tuk ndonjë fermë apo pikë karburanti.

Në autobus fëmijët këndonin, luanin letra dhe bënin goxha zhurmë.

Një natë më parë Aleks i kishte palosur me shumë kujdes rrobat e tij për në kamp. Veshjet e tij, peshqirët e plazhit, kapelen, syzet e diellit, ilaçin kundër insekteve, kremin kundër diellit dhe shumë gjëra të tjera të nevojshme i kishte vendosur në një valixhe të vjetër. Gjëja e fundit që vuri në valixhe ishte

”*Shpëtimi i Xhejdenit*”. Ai ishte marrë vesh me Semin dhe Vanesën që ta merrnin librin me vete në kamp. Pas një pune të vështirë për zgjidhjen e enigmave për disa javë me radhë, ata nuk kishin zemër ta lejonin përfundimin e aventurës së tyre në një dhomë të zbrazët. Vallë, ku kishte shkuar Xhejdeni përmes asaj dere të cilën e hapën ata? Nuk arrinin ta kuptonin, por shpresonin se libri do t’ua tregonte....në ndonjë mënyrë.

E ëma e Aleksit i hodhi një sy ”*Shpëtimin të Xhejdenit*” në valixhen e tij dhe tha: “Duket libër pak i çuditshëm. Nuk ta kam parë më parë. Ku e more, Aleks?”

Këtë radhë Aleks i kishte mendjen aty dhe tha: “Nuk është libër i bibliotekës, nënë, nëse brengosesh se mos kam harruar ta kthej në kohë.”

Hodhi një xhakëtë mbi librin dhe shtoi: “Në ç’orë niset autobusi nesër në mëngjes?”

“Kam harruar të shikoj orarin”- u përgjigj nëna dhe doli shpejt nga dhoma. Aleks i lëshoi një psherëtimë lehtësimi dhe e mbylli valixhen.

Nëna e tij foli me zë të lartë poshtë shkallëve: “Autobusët nisen në tetë e tridhjetë, por ne duhet të jemi në parking në orën tetë. Do të ishte mirë të shtrihesh më herët në shtrat sonte.”

Kur babai shkoi në dhomën e tij t’i uronte natën e mirë para gjumit, tha: ”A nuk është mrekulli që Semi dhe Vanesa po vijnë në kamp? Do të kesh shoqëri. Më kujtohet kur kam qenë fëmijë, ndihesha pak i vetmuar në fillim kur shkova në kamping me shkollën.”

Alexsi ndihej pak i shqetësuar. Ky ishte udhëtimi i parë larg shtëpisë pa anëtarët e familjes së tij. Kujtonte se është mjaft i rritur për ta përballuar këtë, por

asnjëherë nuk mund të jesh i sigurt se ç'mund të të ndodhë. Në të njëjtën kohë, po priste me padurim ardhjen e mëngjesit.

Në shtatë e tridhjetë, pasi hëngri një kulaç dhe kontrolloi edhe një herë valixhen, Aleks i dhe familja e tij dolën nga shtëpia.

Në parkingun që ishte mbushur me autobusë, Aleks i përqafoi babanë dhe nënën dhe u premtoi se do t'i merrte në telefon sa të arrinin në kamp. U fut në autobusin numër shtatë. Ky autobus ndryshonte shumë nga autobusët e shkollës. Kishte ndenjësë të rehatshme, dritare të mëdha pak të errëta, pushuese për duart, kondicioner, tualet të vogël, madje edhe televizor. Çfarë luks i Aleks i dalloi shpejt Semin dhe Vanesën, të cilët ishin ulur bashkë.

“Përshëndetje, shokë!” - tha Aleks i dhe u ul në ndenjësën përbri.

“Mos harrove ta marrësh?” - pëshpëriti Semi.

“E kam në valixhe. Nëna ime e vërejt i mbrëmë dhe filloi të më pyeste për të, por ia dola disi.”

“Mua më brengos ende një gjë” - tha Vanesa kur u nis autobusi. “Kërcënimi i Reçnerit. Si është e mundur që nuk ndodhi asgjë, edhe pse na kërcënoi?”

“Pse brengosesh?” - ndërhyri Semi. “Kjo do të thotë se Reçneri ka folur kot. Jam i sigurt se nuk do të kishte mundur të na bënte asgjë.”

“Nuk jam aq e sigurt” - tha Vanesa. “Ai e ka vizituar botën tonë edhe më parë. Herët a vonë, do të vijë përsëri.”

Kur arritën në kampin “Vakonda”, ishte pasdite vonë. Gjëja e parë që ndjeu Aleks i sa doli nga autobusi,

ishite.....pickimi i mushkonjës. Kishte bërë mirë që e kishte marrë me vete ilaçin kundër mushkonjave.

Të gjithë vrapuan në drejtim të një njeriu, që mbante në kokë një kapelë peshkatari ngjyrë bezhë. Ai kishte mustaqe të shpeshta dhe një buzëqeshje të përhershme në fytyrë, gjë që e bënte të dukej si ndonjë mace e lumtur. Në bluzën e tij shkruante: Drejtori i kampit, Xhefi.

“Mirë se vini në kampin ‘Vakonda’!”- foli ai me anë të altoparlantit që kishte në dorë. “Unë jam drejtori juaj. Quhem Xhef, por miqtë e mi më quajnë....Xhef. Ha ha ha! Me siguri që të gjithë jeni shumë të lodhur prej udhëtimit të gjatë. Herën tjetër do të përpiqemi ta shpërngulim kampin më afër qytetit.”

Fëmijët ishin tepër të lodhur për të qeshur, por Xhefi të linte përshtypjen e një personi shumë të këndshëm. Ai i ndau fëmijët e kampit në grupe sipas moshës dhe e nisi secilin grup në kabinën e vet. Semi dhe Aleks i ishin bashkë, por kabina e Vanesës gjendej në anën tjetër të kampit, në pjesën e rezervuar për vajzat. Që të tre ranë në ujdë që të takohen gjatë darkës në sallën e madhe.

Kabinat ishin të thjeshta, por të rehatshme dhe të ngrohta: me tavan, dysheme, derë, me dy dritare dhe gjashtë krevate dykatëshe. Aleks i hipi në pjesën e sipërme të krevatit të parë që pa. Semi u shtri në pjesën e poshtme të krevatit. Më në fund, vera kishte ardhur.

Pas disa ditësh Aleks i, Semi dhe Vanesa ndjenin se do të kishin mundur të qëndronin përgjithmonë në kampin “Vakonda”. Ishte shumë më mirë seç e kishin imagjinuar më parë. Semi e kishte pasion lundrimin. Aleks i dhe Vanesa nuk kishin nevojë ta pyesnin se ku shkonte Semi çdo mëngjes pas ushqimit: skela ishte vendi i vetëm,

Nga fundi i javës së parë Semi i dinte përmendsh emrat e secilës pjesë të lundrueses dhe dinte të lidhte dhjetë lloje nyjash të marinarëve, e nuk e kishte aspak bezdi t'u demonstronte aftësinë e tij Aleksit dhe Vanesës. "Fitove kupën!- foli Vanesa kur pa Semin të përkulej me mjeshtri kur u kthyen velat.

Aleksit dhe Vanesës u pëlqente më tepër skijimi në ujë, gjë që ishte shumë më e lehtë seç e kishin pritur. Së pari, filluan të skijonin me një dërrasë dhe shumë shpejt kaluan te skitë, kështu që ishin në gjendje ta përshkonin gjithë liqenin duke rënë në ujë vetëm një apo dy herë. Në javën e dytë asnjëri prej tyre nuk u rrëzua asnjëherë, madje ishin të aftë të skijonin në ujë duke e mbajtur litarin vetëm me njërën dorë. Ishte gjë e bukur ta kesh një dorë të lirë, për të përshëndetur Semin kur kalon pranë lundrës së tij. Me kalimin e ditëve, Vanesa u bë eksperte për kalimin e dorezës së litarit të skive nga njëra anë në tjetrën. Ndërsa Aleksi mësoi ta mbante litarin në mes gjunjëve dhe ta përshëndeste Semin me të dyja duart.

Pjesa tjetër e kohës kalonte duke u marrë me art, me poçari, lojra, alpinizëm, harkëtari dhe vallëzim. Gjatë netëve zakonisht ndizej zjarri i kampit, rreth të cilit këndoheshin këngë të ndryshme. Ushqimi nuk ishte aq i keq, ndonëse Semi ankohej se nuk shërbehej sallam aqsa duhej. Fëmijët kishin shkuar dy herë në shëtitjet e natës me barka. Kishin fjetur në çadra, kishin pjekur suxhuk në zjarr dhe një herë, nën rrezet e diellit, afër perëndimit të tij, kishin parë edhe një kaproll duke notuar në liqen.

"*Shpëtimi i Xhejdenit*" ishte në vend të sigurt në valixhen e Aleksit, që ndodhej nën krevatin e tij. Aleksi e kishte shfletuar librin disa herë, por nuk kishte vërejtur asnjë

ndryshim. Dukej sikur Xhejdeni kishte ikur pa lënë asnjë gjurmë. Ata e kishin bërë punën e tyre: kishin zgjidhur 400 enigma dhe e kishin liruuar mbretëreshën Emeraldë. Nuk kishte mbetur gjë tjetër. Kampi i kishte preokupuar shpëtimtarët aq shumë, sa kishin filluar ta harronin librin.

Një mëngjes Aleksin e zgjoi zhurma e pëllumbave që gugisnin pranë kabinës së tij. Në ëndërr, ai kishte skijuar në ujë gjithë natën dhe u dëshpërua që e pa veten në shtrat e jo të kapur pas ndonjë anijeje sonike që lundronte në ujin e pafund.

Semi tashmë ishte zgjuar dhe po vishej. “Shpejto, shkojmë të hamë mëngjesin. Më kanë thënë se sot mund të provoj të lundroj me vela.”

Në sallën e madhe Vanesa po përgatiste tostën e dytë për vete. E leu me gjalpë dhe me sheqer.

“Pse u vonuat kaq shumë?”- pyeti ajo. “Po i fshiheni diellit?”

I ulur, duke mbushur gotën me qumësht, Semi pyeti: “Ç’plane ke pas mëngjesit, Nes? Prit, mos më trego... Mos ndoshta do të skijosh në ujë me Aleksin?”

“Po. Si e gjete?- pyeti gjoja e habitur Vanesa. “Ndërsa ti, me siguri do të jesh...duke lundruar? Jemi fallxhorë të mirë që të dy, apo jo? Mirë e ke, do të skijojmë e ti do të mund të na shohësh nga *kërmillashja* jote.”

“*Kërmillashja?*”- foli Semi i indinjuar ”Do t’u tregoj se lundra është një vepër arti. Ndërsa ju mbaheni pas skajit të një litari, duke u dridhur e luhatur që mos të bini në ujë pas qelbësirës së një motori krokodil, unë do të lundroj për bukuri në ujë si një rreze drite.”

Askush nuk dyshonte se para tyre ishte edhe një ditë

e mrekullueshme në kampin “Vakonda”.

Në skelën e vogël Aleksis dhe Vanesa po vishnin xhaketat e shpëtimit dhe u vunë në rresht. Para tyre ishin vetëm tre fëmijë dhe asnjë pas. Kjo do të thoshte se do të kenë një turn më shumë! Në pjesën e largët të gjirit ata e shihnin Semin të përqendruar në ngritjen e velave kuq e bardhë të velores. Kur i erdhi radha Vanesës për të skijuar, ajo i tejkaloi të gjitha që kishte bërë deri atëherë. Jo vetëm që kapërceu litarin në ujë, por kërceu edhe mbi të. Para - pas, para - pas, Vanesa fluturonte pas anijes dhe fytyrës krenare të Ronit, instruktorit të saj të skijimit. Ajo ia bëri me shenjë dhe Roni ia rriti shpejtësinë barkës. Valët e ujit arritën deri te Semi dhe ia lëkundën veloren.

Pastaj i erdhi radha Aleksit. Ai kontrolloi xhaketën e tij, vuri skitë, të cilat ia hoqi Vanesa dhe u hodh në ujë. U dëgjua zhurma e motorit, litari u forcua dhe ajo tërheqja e njohur, e ngriti Aleksin në elementin e tij. Por, sa u ngrit mbi ujë dhe tek priste me padurim fillimin e skijimit, u dëgjua një zhurmë, e ngjashme me zhurmën që bëjnë gërshërët kur presin diçka dhe litari u këput! Duke u fundosur nën ujë, Aleksis ndjeu se xhaketa e tij po lirohej dhe po i binte nga trupi. Ai fundosej, fundosej, thellë nën sipërfaqen e ujit.

Aleksis nuk kishte notuar kurrë në ujë kaq të ftohtë. Skitë i kishin rënë gjatë fundosjes, kështu që nuk kishte asgjë ta ndihmonte të mbetej mbi sipërfaqen e ujit. Normalisht, ai ishte notues shumë i mirë, por kishte humbur orientimin nga tronditja dhe nuk dinte nga cila anë të ngjitej lart dhe e kapi paniku. Errësira e kishte mbuluar nga të gjitha anët. Pastaj, një dritë e zbehtë i shkëlqeu nga lart. Ai filloi të bënte si i marrë me duar e me

këmbë, duke notuar në drejtim të dritës. Sa doli mbi sipërfaqen e ujit, mori frymë thellë, por vetëm për një moment, sepse përsëri shkoi poshtë dhe goja iu mbush plot me ujë. Kur po përpiquej të merrte përsëri frymë, hasi në bovë.

I zbehtë, i pështirosur, me dhëmbët që i kërcitnin, Aleksu u kap pas bovës ngjyrë portokalli për ta shpëtuar. Ku ishte Roni dhe barka? Dukej se koha po zgjaste në pafundësi. Aleksu ndjeu se këmbët po i mpiheshin. Ai e shtrëngoi bovën, por një ndjenjë frike ia kaploi edhe më shumë trurin.

Në atë moment duart e forta të dikujt e kapën Aleksin dhe e nxorën nga uji. Roni, i cili dukej sikur edhe ai vetë kishte qenë gati duke u mbytur, ia kishte ngulur sytë Aleksit dhe e pyeste: “A je mirë? Fol me mua! A mund të marrësh frymë? Sa gishta shikon këtu?”

Aleksu ishte shtrirë në mes të barkës, nxirrte ujë nga goja dhe qante. Dita nuk kaloi edhe aq bukur sa kishte pritur.

Në skelën e vogël të skijimit Aleksin e ndihmuan të dalë nga anija. Vanesa u ul pranë tij dhe ia vuri peshqirin e saj rreth qafës. Së shpejti erdhi edhe Semi. Ai e kishte parë tërë ngjarjen nga mesi i liqenit, e kishte kthyer veloren me aq shpejtësi sa kishte mundur. Disa minuta më vonë Aleksu filloi të ndihet më mirë. Ngjyra e fytyrës filloi t'i ndryshonte dhe nuk dridhej më.

Tashmë edhe Xhefi ishte aty, pasi ishte lajmëruar për aksidentin.

“Çfarë ndodhi?” - pyeti ai, pa atë buzëqeshjen e zakonshme në fytyrë. “A je mirë?” Aleksu pohoi me kokë.

Roni dukej i turpëruar teksa përpiquej të belbëzonte

sqarimin. “Unë...Unë...asnjëherë nuk kam parë diçka të tillë. Ishte litar i ri. E pata blerë dy javë më parë. Madje, e kam ende llogarinë.”

Xhefi mori litarin nga dora e Ronit dhe e pa me kujdes: “Ej, po ky qenka prerë! S’po më pëlqen fare kjo punë, Ron. Për momentin, do ta ndërprejmë skijimin në ujë. Si është e mundur që një litar i ri dhe i trashë të pritët në gjysmë pas një anijeje në lëvizje.

“Ç’u bë xhaketa jote e shpëtimit?” - pyeti Roni. “A nuk e kishe të veshur?”

“Kuptohet se e kisha”- tha Aleks. “Madje, e kontrollova dy herë për t’u siguruar se a e kam veshur si duhet.”

”Pra, siç thashë, nuk do të ketë skijim në ujë. Do ta vë një paralajmërim në hyrje”- psherëtiu Xhefi dhe e ledhatoi Aleksin në kokë. “Ndoshta do të ishte mirë të të kontrollojë infermierja.”

“Jo, s’është nevoja. Jam mirë tani. Mos u shqetësoni për mua.” Aleks u përpoq të buzëqeshte. Pastaj u kthye nga Roni dhe tha:” Faleminderit! Erdhët në kohë.”

“Meritoj vetëm gjysmë falënderimi”- tha Roni. “Vanesa ta hodhi bovën.”

Aleks u kthye nga Vanesa dhe e përqafoi fort. “Një tjetër shpëtim”- i pëshpëriti në vesh.

Roni dhe Xhefi u larguan dhe i lanë Vanesën, Aleksin dhe Semin në skelë.

Edhe ata deshën të niseshin, por i ndaloi një tingull i papritur, thua se diçka po vlonte nën dërrasa. Hodhën shikimin nga liqeni dhe u shtangën. Nga thellësia e ujit po i shikonte me hidhërim fytyra e Reçnerit, me po atë shprehje të egër si në fotografinë e librit kur i propozoi Xhejdenit martesë dhe ajo e refuzoi.

Vanesa tha pa frymë: “Ja ku është. E dija se gjërat nuk kishin marrë fund.”

Nuk kishte asnjëri në skelën e skijimit. Roni e kishte marrë anijen e tij me vete. Roja e plazhit ishte i zënë me punë. Aleks, Semi dhe Vanesa u ndjenë sikur ishin zënë peng, në pamundësi të largonin sytë nga imazhi misterioz që ndodhej në liqen. Pas pak çastesh Reçneri foli, me një zë të tërbuar, pak si metalik, i cili nuk kuptohej se nga vinte.

Dështim, thoni, eh? A tallet Reçneri?

Loja ka përfunduar:jeni argëtuar mjaft.

Tani është koha të paguani për ato që keni bërë.

Mos e gënjeni veten, nuk keni fituar.

Më vodhët lapsin dhe nusen time!

Dhe, pastaj menduat se ikët dhe u fshehët?!

Fundja, mendoni edhe një herë. Unë luaj për të fituar.

Kushdo që i vjedh ndonjë gjë Reçnerit, e paguan shtrenjtë.

Unë e preva litarin, që ti të mos notoje.

Mund të ta fundosja edhe anijen.

Por, do t'ju jap edhe një mundësi,

ndonëse ju paralajmëroj:

Nëse Xhejdeni nuk kthehet

për shtatë ditë, do t'ju marr ju të treve.

Pasqyrimi i fytyrës filloi të zbehet, derisa vetëm retë dhe dielli reflektoheshin mbi liqen. Fëmijët e panë njëri-tjetrin të tmerruar. “Ajo nuk ka qenë asnjëherë nusja e tij!” -foli Semi. “Ç’ gënjeshtar!”

“Dhe, Xhejdeni nuk është me ne”- tha Vanesa e rënë në mendime, “ndonëse Reçneri mendon se ne e kemi atë. Prandaj, kam përshtypjen se ajo nuk është as në Idili

e as në mbretërinë e Reçnerit. Gjëja e sigurt që dimë është se, ka dalë nga libri.”

“Dhe, ç’do të thuash...?”- pyeti Semi.

“Dëgjo, duhet t’i analizojmë faktet”- tha Vanesa me zë shumë serioz. “Nëse Xhejdeni ka dalë nga kështjella e Reçnerit përmes librit, atëherë ne mund të gjendemi *brenda* kështjellës e Reçnerit, po në atë mënyrë.”

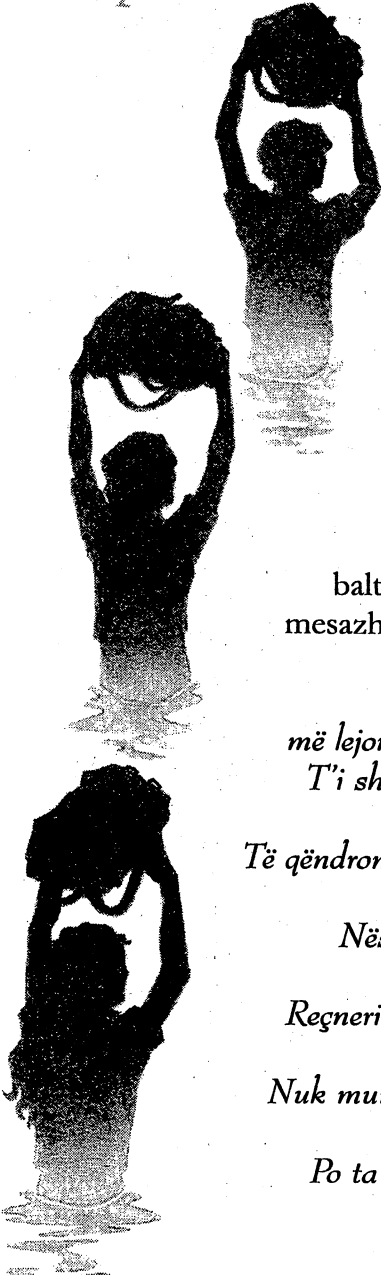
“Pajtohem” -tha Aleks; “Pas gjithë atyre gjërave që kemi përjetuar, nuk e përjashtoj edhe këtë mundësi.”

Përsëri fëmijët ishin të mendimit se do të ishte e kotë të kërkonin ndihmën e ndonjë të rrituri. Një magjistar, i cili kushtëzon tre fëmijë që kanë ndihmuar mbretëshën të ikë nga një libër magjik, nuk tingullonte si diçka urgjente, për të cilën duhet ndihmë.

“Shkojmë në kabinë!”- tha Aleks dhe u ngrit në këmbë ngadalë. I ndjeu këmbët sikur të ishin prej llastiku dhe u mbështet në krahun e Semit. Që të tre i hodhën edhe një vështrim pjesës së liqenit ku ishte reflektuar fytyra e Reçnerit, vetëm disa minuta më parë. Por, asnjë shenjë magjie nuk dukej se shqetësonte sipërfaqen e qetë të liqenit.

Kapitulli 9

Rruga e shpëtimit

Në kohëra të këtilla, këshillat e një përbindëshi janë shumë të rëndësishme. Në kabinën e Semit dhe të Aleskit ata nxorën “Shpëtimin e Xhejdenit” dhe hapën faqen ku mendonin se do ta gjenin ndihmën që ju duhej: dhomën e Monokolusit. Dhe, Monokolusi nuk i la në baltë. Në dorën e majtë kishte një mesazh urgjent për ta.

*Ndonëse jeni në rrezik,
më lejoni t'ju propozoj një rrugëdalje.
T'i shmangeni magjisë së zezë të
magjistarit të ligë.
Të qëndroni përsëri në këmbë dhe të dilni
fitues.
Nëse thuhet fjala magjike
në sy të Reçnerit,
Reçneri do të mbyllet përgjithmonë
në kështjellën e tij.
Nuk mund t'jua them drejtpërsëdrejti
këtë fjalë sekrete.
Po ta thoja, nuk do të kishte efekt*

*dhe nuk do të ndikonte fare mbi magjistarin e keq.
Duhet ta gjeni nëpërmjet enigmave:
Kanë mbetur edhe shtatë për t'u zgjidhur.
Pastaj mbliidhni shtatë përgjigjet
dhe përgatituni për sulm.*

“D.m.th. duhet ta gjejmë fjalën magjike”- tha Vanesa. “Dhe, pastaj Reçneri mbetet i burgosur në kështjellën e tij...”

Semi mërmëriti: ”Këtë meriton ai, por do të doja që Monokolusi të na e tregojë fjalën magjike.”

“Por, a nuk e sheh?” - tha Aleks i me padurim. “Monokolusi tha se fjala magjike nuk ka efekt nëse na e zbulon ai. Është si puna e detyrës që duhet të djersitesh pak për ta zgjidhur. Ashtu shkojnë punët në të gjitha librat që kam lexuar.”

Semi nuk dukej i bindur. “A nuk e mbaruam punën tonë?” - kundërshtoi ai. “Katërçind enigma janë shumë.”

“Fundja, nuk kemi ndonjë rrugëdalje tjetër”- tha Vanesa. “Dhe, duhet t'i falënderohemi Monokolusit për ndihmën e tij.”

Në atë çast në kabinë hyri një grup fëmijësh. Të gjithë kishin dëgjuar për aksidentin dhe e rrethuan Aleksin, duke e mbytur me pyetje. A kishte parë ndonjë përbindësh? Mos vallë ndonjë zhytës i marrë e kishte prerë litarin nën ujë? A i kishte kaluar tërë jeta e tij para sysh në ato momente? A do të skijojë në ujë përsëri? Ndërsa Aleks i po merrej me mysafirët e padëshiruar, Semi e fshehu librin me shpejtësi.

Ekipi i shpëtimtarëve tani kishte problem të një natyre tjetër. Zgjidhja e shtatë enigmave kërkonte shumë ko-

hë dhe ndonjë vend të qetë, ku nuk do t'i trazonte askush. Ku dhe kur do të mund të bashkoheshin? Duhej të shkonin të hanin drekë. Pastaj fillonin aktivitetet e pa-sdites. Pas tyre vinte darka dhe zjarri i kampit. Në orën nëntë fikeshin dritat.

“Një gjë është e qartë”- tha Aleks i gjatë darkës, kur mendoi për pengesat që u kishin dalë. “Nuk do të mund të merremi me enigmat gjatë ditës.”

“Kam një mendim”- tha Vanesa. “ Po sikur të dalim fshehurazi nga kabinat natën?”

“Po sikur t’u iknim mbikëqyrësve tanë?” - tha Aleks i. “Është edhe patrulla e natës. Pa marrë parasyh se ku ulemi me librin, herët a vonë, ata do të na gjejnë Nuk ka si mos t’i shohin dritat e baterive të dorës”.

“Nuk na shohin, nëse shkojmë në ishullin ‘Blekvel’” - foli Semi i entuziazmuar. “Unë e di vendin ku mbahen çelësat rezervë të anijeve. Do t’i marr një natë dhe mund të lundrojmë deri te ishulli. Nuk na shqetëson askush atje .”

“Por, ishulli ‘Blekvel’ nuk është pjesë e kampit”- kundërshtoi Aleks i. “Paske harruar? Xhefi na ka thënë se ajo pjesë është pronë private.”

“Po. Por, ai gjithashtu na ka përmendur se askush nuk jeton aty, prandaj nuk shoh se ka ndonjë problem”- tha Semi si ndonjë fitimtar.

Aleks i u hamend për ca kohë dhe më në fund pranoi. “ Në rregull. Shkojmë sonte. Takohemi para liqenit në orën njëmbëdhjetë.”

“As që bëhet fjalë”- tha Vanesa. “ Nëse mendoni se unë do të endem vetëm nëpër pyll në mes të natës...”

“Ke të drejtë”- tha Aleks i. “As unë nuk do ta kisha

bërë një gjë të tillë. Na fall! Do të vijmë të të marrim pak para orës njëmbëdhjetë. Na prit pas blirit që keni afër kabinës. Dhe, vendos ndonjë gjë poshtë batanijes tënde, që të duket se ka njeri në krevat. Nuk i dihet se kur i teket ndonjë mbikëqyrësi që t'i kontrollojë dhomat.”

Atë natë, gjatë kohës kur të gjithë fëmijët rrinin rreth zjarrit të kampit, Aleks, Semi dhe Vanesa ishin tepër të shqetësuar për të kënduar apo për të pjekur patate. Ata ishin të parët që ikën në kabinat e tyre për të fjetur. Vajti shumë shpejt ora.22:49. Aleks dhe Semi vunë ca gjëra poshtë batanijeve në krevatet e tyre dhe dolën fshehurazi nga kabina. Në atë orë të natës pylli nuk është vendi më i përshtatshëm në botë për shëtitje, sidomos kur të kujtohet se e ke harruar gjënë më të rëndësishme, librin. Nga shpejtimi e kishin harruar librin nën jastëkun e Semit. Duhej të ktheheshin edhe një herë për ta marrë. Për pak, desh e zgjuan nga gjumi Rikun, mbikëqyrësin e tyre. Ai lëvizi dhe djemtë e ndalën frymëmarrjen. Pas një momenti, ai ishte në gjumë të thellë përsëri. Ata dolën jashtë pa bërë zhurmë, e vunë “*Shpëtimin e Xhejdenit*”, një bllok të vockël dhe ca lapsa në trastën e Aleksit dhe u nisën drejt pjesës ku ishin kabinat e vajzave. Ecnin barkas me tokën, me qëllim që mos t'i vërente njeri.

Sa mbërritën te kabina e Vanesës, ajo doli poshtë blirit ku ishte fshehur.

“Ç’pate, Nes?”- pyeti Aleks.

“Nuk më pëlqen kjo punë, edhe kaq”- u përgjigj Vanesa e shqetësuar. “Për pak e zgjova mbikëqyrësin tim kur e rrëzova këpucën.”

“Të na kishe parë ne!”- tha Semi. “Mirë, shokë, marrim rrugën e shkurtër që di unë për te skela. Të shpre-

sojmë se rojet e kampit nuk e bëjnë atë rrugë aq shpesh. Duket sikur s'ka fund, pas fushave të basketbollit.”

Pikërisht në ato çaste fëmijët u fshehën pas banjove, sepse një dritë vinte në drejtim të tyre përmes pemëve. Mezi u fshehën pas disa kaçubeve, para se rojtarët të kalonin pranë tyre, vetëm një metër larg. Pastaj rruga ishte e hapur dhe ata arritën të liqeni për më pak se pesë minuta.

Retë e degëzuara shtriheshin në qiellin e gjerë, por hëna bënte shumë dritë për t'i parë anijet. Një puih e lehtë e bënte ujin të vallëzonte nën skelë, ndërsa anijet luhateshin sa andej - këtej si mjellma gjigante. Fëmijët deshën ta merrnin veloren, por nuk e morën, sepse e dinin se mungesa e saj do të vërehej menjëherë nëse patrulla ulej poshtë skelës. Prandaj, morën një barkë të vogël, të gjelbër.

Si ndonjë profesionist, Semi e zgjidhi barkën nga doku, rregulloi lopatat, u fut brenda dhe pëshpëriti: “Gati!” Semi lundroi përgjatë gjirit dhe doli në ujërat e hapur të liqenit dhe mori drejtimin nga ishulli “Blekvel”. Aleksi dhe Vanesa e kuptuan se kishin gabuar për *kërmillushën* e Semit. Barka dukej sikur po fluturonte në duart e sigurta të Semit po aq shpejt, sikur dikush të skijonte mbi ujë. Semi dukej shumë krenar. Pse të mos ishte i tillë?

“Edhe sikur të dinim të lundronim, asnjëherë nuk do të kishim mundur të largoheshim kështu fshehurazi me një barkë “- tha Vanesa. “Të lumtë, kapiten!”

Pas tridhjetë minutash, tre lundruesit mbërritën në një gjë të vogël të ishullit. Gjëja e parë që u ra në sy ishte mbishkrimi me shkronja të mëdha: “Mos hyni! Mos gjuani!” Semi e lidhi barkën në një trung të madh, që

gjendej afër liqenit. Pastaj ndaloi lundruesen. Me çanta mbi kokë, Aleks, Semi dhe Vanesa filluan të ecnin nëpër breg. Ishulli i vetmuar ishte shumë i qetë, dëgjohej vetëm zhurma e insekteve, të cilat sikur ishin vënë të gjitha në lëvizje. E asnjërit prej tyre nuk i kishte shkuar në mend të merrte ndonjë ilaç kundër insekteve, shenjë kjo se përjetimet e tyre nuk do të ishin edhe aq të rehatshme.

Pasi ecën në ishull për disa minuta, ata gjetën një hapësirë, ku ndodhej një trung i prerë drejt, si një tavolinë e përsosur për librin. Aleks dhe Semi nxorën letrat dhe lapsat.

“Çfarë ke në çantë?”- e pyeti Semi Vanesën.

“S’besoj se keni menduar se do të harroj të furnizohem me gjërat e nevojshme në dyqan, apo jo?” Duke zbrazur gjërat mbi trung, djemtë gati harruan shkakun pse kishin ardhur në ishullin “Blekvel”. Tri lëngje, tri çokollata dhe një qese e madhe me kikirikë u zbrazën mbi trung. Gosti e vërtetë! Atëherë, drita e fenerit të Aleksit ra mbi një kartë të vogël, e cila dukej qartë se nuk ishte pjesë përbërëse e ushqimit të tyre.

“Kjo është e çuditshme!”- thirri Vanesa duke marrë kartën në dorë. “Është karta ime për matjen e gjatësive dhe gjerësive. Jam e sigurt se e pata lënë në çantën e shkollës në shtëpi. Më kujtohet fare mirë që para se ta vija në çantë, mendova që një gjë e tillë e madhe si karta nuk do të më hynte fare në punë në kampin veror.”

Të tre shkëmbyen shikimet. “Kush e di se si doli kjo kartë në çantën tënde!”- tha Semi. “Por, kam një parandjenjë se kjo nuk është bërë rastësisht.”

Ata ishin gati ta hapnin librin. Aty ishte Monokolusi,

ashtu siç kishin pritur; dhe kësaj radhe, në vend të porosisë së tij të mëparshme mbi fjalën magjike, ai kishte enigmën e parë për ta.

*Pesë peshq të uritur notuan një ditë
për të kërkuar ushqim:
Ata shpresonin të kapnin një apo dy gaforre:
Kjo do t'ua mbushte barkun.
Të rreshtuar sipas peshës,
secili peshk është tri herë më i rëndë
se ai para tij – renditje e përsosur!
Peshku i dytë, më i vogli, vendosi të mos priste
dhe përpiu peshkun më të vogël,
thua se ishte ndonjë karrem.
Peshku i mesëm mezi priste të mbushte barkun
Dhe, me një shpejtësi të madhe
e përpiu të dytin, i cili ishte shumë i shijshëm.
Peshku i dytë, më i madhi,
nuk humbi aspak kohë.
Përpiu peshkun e mesëm dhe u kënaq.
Festa duhej të përfundonte,
sepse erdhi peshku më i madh
dhe përpiu peshkun e dytë për nga madhësia
pa pikë hamendjeje apo turpi.
Nga ju kërkoj peshën e llupësit në kilogramë,
nëse dihet se para ushqimit peshonte
njëqind e gjashtëdhjetë e dy kg..*

Ndërsa ishin thelluar në mendime për fjalët e Monokolusit, fëmijëve iu dukej sikur ditët për zgjidhjen e enigmave po vazhdonin. Por tani, në vend të

atmosferës familjare të dhomës së gjumit të Aleksit, ata ishin të rrethuar nga errësira, shushurima e gjetheve dhe nga miliona mushkonja të uritura.

“Një sekondë!”- thirri Vanesa, duke i rënë qafës. “A nuk na tha Monokolusi se përgjigjet e këtyre enigmave do të na japin fjalën magjike? Edhe kjo është vetëm edhe një enigmë matematikore, si të gjitha të tjerat që kemi zgjidhur deri tani.”

Aleksi kruajti hundën. Ai tha: “Nëse i mbledhim të gjitha rezultatet e fituara, do ta gjejmë fjalën magjike.”

“Si ta nxjerrim një fjalë nga këto enigma?”- pyeti Semi duke e shtrënguar kapuçin e pulovrës së tij në qafë. “Jua merr mendja se numrat do të shndërrohen në shkronja?”

“Pse jo”- u përgjigj Aleksi. “Kemi parë mjaft gjëra të çuditshme deri tani.”

“Në rregull, të shpresojmë se ke të drejtë” – tha Semi dhe iu kthye enigmës mbi peshqit. “D.m.th para ushqimit, secili peshk peshonte tri herë më shumë se peshku që vinte pas tij. Dhe, peshku më i madh peshonte 162 kg para se ta hante kafshatën e fundit. Duhet ta gjejmë peshën e çdo peshku para ushqimit dhe pastaj ta shtojmë numrin 162.”

“Nëse peshku më i madh është tri herë më i rëndë se peshku i dytë më i madh, numri 162 duhet të pjesëtohet me 3”- tha Vanesa. Ajo shkarraviti për një moment. “Pikërisht, 54. Peshku i dytë më i madh peshon 54 kilogramë.”

Semi vazhdoi detyrën. “Pastaj, pjesëtojmë 54 me 3, për të gjetur peshën e peshkut të mesëm. Hmmm...18 kilogramë.”

“Oh! Më duket se më kafshoi një mushkonjë!”- foli Aleks, duke i rënë veshit të tij. “Në rregull, 18 kilogramë pjesëtuar për 3, bëjnë 6. Pra, peshku i dytë më i vogël peshon 6 kilogramë. Dhe, 6 pjesëtuar për 3, bëjnë 2. D.m.th peshku më i vogël peshon 2 kilogramë.”

Semi vazhdoi: ”T”i mbledhim tani të gjitha peshat që fituam: $2 + 6 + 18 + 54 + 162 = 242$. Peshku më i madh pas ngrënies peshonte 242 kilogramë. Mbaruam!”

“Nuk ishte shumë e vështirë”- tha Vanesa. “Por, do të më kishte pëlqyer më shumë sikur të punonim mbi tavolinën e Aleksit, në vend që të punonim mbi këtë trug. Edhe këto insektet po më çmendin!”

“Por, është edhe interesante kështu”- tha Semi. “Zgjidhim enigma dhe përjetojmë aventura të bukura. Përveç kësaj, fitojmë edhe nga një lundrim ekstra.”

“Gjithçka për një të lundruar më tepër?”- qeshi Aleks. “Gjithmonë mund të shkojmë te shpella. Me siguri që atje nuk ka shumë mushkonja.”

Për një moment mbretëroi qetësia, pastaj foli Aleks: ”Uh, vetëm po tallem, shokë.”

Semi mori frymë lirisht. Gati çdo natë, rreth zjarrit të kampit, ata dëgjonin përralla për shpellën në ishullin “Blekvel”. Sipas një përralle, dikur ishte vrarë dikush atje, sipas një tjetre, një minator apo punëtor ishte humbur në thellësitë misterioze të shpellës. Një përrallë bënte fjalë për një eremit, i cili kishte jetuar në shpellë dhe në fund kishte humbur mendjen, tjetra tregonte për një vampir dhe tufën e tij të lakuriqëve. Sido që të përfundonte përralla, ajo gjithmonë bënte fjalë për ndonjë kampist torrollak, i cili hynte në shpellë dhe dilte gjysmë njeri ose nuk dilte fare. Nuk ekzistonte asnjë mushkonjë

prej së cilës Aleks, Semi apo Vanesa do të fshiheshin në shpellë.

“Koha për një pushim të shkurtër,”- tha Vanesa dhe e theu momentin e frikshëm. Semi i shikonte çokollatat dhe nuk priti t’ia zgjasnin dy herë. Çokollatat, kikirikët dhe lëngjet u mbaruan aq shpejt, sa dikush do të mendonte se u zhdukën si me magji. Të ngopur, fëmijët dëgjonin tingujt në pyll dhe sa u mësuan veshët me to, diçka kërciti pas kaçubës që kishin afër. Ata nuk kishin kohë as të ktheheshin në drejtim të zhurmës, kur një gjë e madhe doli nga errësira.

“Reçneri!”- bërtiti Semi dhe shishja e lëngut i ra nga dora.

Aleks merrej me dritën e baterisë së tij, e cila u fik menjëherë, ndërsa Vanesa kapi librin dhe u përpoq ta fshihte atë pas tringut.

Kur më në fund e rregulloi dritën e baterisë, Aleks mori frymë thellë, aq thellë sa askush tjetër para tij në historinë e ishullit “Blekvel”. Thua se kishte tri palë mushkëri! Sytë kureshtarë të një drenushe po i shikonin fëmijët, por vetëm për një moment. Sapo ia lëshoi dritën e baterisë në sy, kafsha iku me aq shpejtësi, sa kishte ardhur aty.

“A nuk the se në këtë ishull nuk jeton askush?”- pëshpëriti Vanesa me zë të dridhur.

“Kaprojt nuk numërohen” - ia ktheu Semi me pëshpëritje, me një ton fare pak më të sigurt se ai i Vanesës. Dhe, mori “*Shpëtimin e Xhejdenit*” nga toka. “Kaprojtë me siguri nuk jetojnë këtu. Vetëm notojnë këndej herë pas here.”

Ndonëse vazhdonin të dridheshin, puna nuk priste

dhe nuk kishin aq shumë kohë. Enigma e radhës ishte e paqartë.

*Në mesnatë dy miq grabitqarë
do ta kërcejnë vallen e grabitësve
nën shkëlqimin e hënës dhe në mesin e drurëve.
Grabitqarëve u pëlqen të vallëzojnë.
Pesë minuta pas orës dymbëdhjetë
grabitqarët ikin
dhe katër të tjerë zënë vendin e tyre.
Dhjetë minuta pas orës dymbëdhjetë, këta të katër duhet
të ikin
ndërsa tetë të tjerë kërcejnë vallen e tyre.
Pesëmbëdhjetë minuta pas orës dymbëdhjetë, gjashtë
valltarët ikin
dhe gjashtëmbëdhjetë të tjerë vijnë në vend të tyre.
Çdo pesë minuta
del nga një grup i ri valltarësh
për ta kërcyer vallen e tyre magjike.
Dhe, kjo zgjat deri në orën një pas mesnate.
Më thoni, nëse e dini:
Sa vallëtarë do të jenë të pranishëm në këtë orë
për të na uruar natën e mirë?*

“Më duket se enigma me peshqit ishte më e mirë”- komentoi Aleks, i cili kishte harruar incidentin me kaprollin.

“Mua më pëlqen kjo”- tha Vanesa. “Grabitqarë që vallëzojnë. Vijnë e shkojnë, tingullon si një festë mjaft e hareshme.”

“Pra, kjo skemë përsëritet deri në orën një”- tha Semi.

“Sa pesëminutështa ka një orë?”

“Dymbëdhjetë”- tha Aleksis.

“Ora ka gjashtëdhjetë minuta; 60 pjesëtuar për 5, bëjnë 12”. Semi pohoi me kokë. I hodhi një shikim plot kureshtje Aleksit. “Si e gjete aq shpejt?”

“Më doli para syve pamja e ores”- tha Aleksis. “Numrat e saj nga 1 deri 12. Ato janë orë të plota për treguesin e orës, por për treguesin tjetër ato shënojnë intervalin prej 5 minutash.”

“Kuptohet. Bravo, Aleks!”- tha Vanesa. “Por, a s’duhet të ketë edhe ndonjë skemë tjetër në këtë enigmë?”

“Nëse ka, unë nuk gënjej”- tha Aleksis. “2, 4, 7, 6, 16...nuk më duket se ka ndonjë kuptim.”

“Në fakt, ka dy skema; njëra është për grabitqarët që ikin dhe tjetra për ata që vijnë”- tha Semi. “Dhe, shikoni, numri i grabitqarëve që vijnë dyfishohet vazhdimisht.”

“Por, numri i grabitqarëve që ikin pas çdo ndërrimi, rritet vetëm me dy” - tha Vanesa. “Qenka një turmë. Më shumë grabitqarë vijnë sesa ikin!”

“Më duket se do të duhet të bëjmë një tabelë”- tha Semi.

Koha	Grabitqarët që ikin	Grabitqarët që vijnë
12:05	2	4
12:10	4	8
12:15	6	16
12:20	8	32
12:25	10	64
12:30	12	128
12:35	14	256

12:40	16	512
12:45	18	
1,024		
12:50	20	2,048
12:55	22	
4,096		
1:00	24	8,192

“Pjesa e fundit e problemit qenka e lehtë” - përfundoi Vanesa. “Duhet vetëm t’i mbledhim numrat e çdo kolone, ta zbresim numrin e përgjithshëm të grabitqarëve që ikin nga numri i përgjithshëm i atyre që vijnë dhe dallimi do të na japë numrin e grabitqarëve, të cilët në orën një na urojnë natë të mirë.”

“Ashtu është” - u pajtua Semi. Ai iu përvesh mbledhjeve e zbritjeve, por Aleksis ishte i shqetësuar.

“Si është puna?” - e pyeti Vanesa.

“Disa prej grabitqarëve erdhën dhe ikën, apo jo? Si ata të dy që filluan në mesnatë. Ç’u bë me ta?”

Aleksin kishte filluar ta kapte paniku që ndjente gjithmonë në testet e matematikës. Ai nuk e kuptonte se si Semi dhe Vanesa e kishin të qartë çdo gjë. Nuk e kuptonte as panikun që ndjente. Thjesht, nuk e kuptonte matematikën, asnjëherë nuk do ta kuptonte atë.

Vanesa e pa fytyrën e shqetësuar të Aleksit. “E si do ta zgjidhje ti këtë problem?”

Zëri i Vanesës të qetësonte. Aleksis mori frymë thellë.

“Fundja, mendoj se do të kisha filluar me dy grabitqarët e fillimit, do të kisha shtuar ata të katër që erdhën në 12:05 dhe do të kisha zbritur me dy që ikën në të njëjtën kohë. Pastaj, shtoji tetë dhe hiq katër e kështu me radhë.”

“Hmmm...”, shfryu Vanesa. “Duket mjaft logjike, ndonëse kjo mënyrë mund të na marrë shumë kohë.”

Brenda një kohe të shkurtër Semi e kishte përfunduar llogaritjen. “Në orën një, 16.224 grabitqarë thanë natën e mirë”- tha ai.

“Do ta provoj metodën tënde, Aleks” - tha Venesa. “Të shohim: dy grabitqarë plus katër në orën 12:05, minus dy, plus tetë në orën 12:10...” Ajo shkroi për pak kohë në letër dhe thirri: “Ej! Rezultati del ndryshe.” Ajo ua tregoi Semit dhe Aleksit rezultatin që kishte nxjerrë: 16.226.

“Më mirë ta lexojmë edhe një herë enigmën ” - pshe-rëtiu Semi.

Vanesa filloi të lexonte me zë. “Fiks në mesnatë, dy shokë grabitqarë...Oh!” Mbi tri kolonat e tabelës që kishin krijuar, ajo shkroi 12:00, 0 dhe 2. “Llogarite pjesën tënde, Semi!”- tha ajo. “Duhet të jemi të sigurt për përgjigjen.”

Semi foli nëpër dhëmbë, por vazhdoi të punonte.

“Ne gabuam që në fillim”- foli Vanesa dhe e hapi gojën sa i kërciti nofulla. “Paska pasur 13 ndërrime. Mirë që kundërshtove, Aleks. Ti ke instinkt të pagabuar!” Ajo e hapi gojën përsëri, ndërsa pas saj edhe Aleks.

Më në fund Semi kishte mbaruar: ”16.226!” - përfundoi ai. “Aleks, jam i detyruar ta pranoj.” Tani iu hap atij goja. Kur mbaroi fjalinë, shikoi orën e dorës. “Mendoj se punuam mjaft për sonte. Nëse nisemi tani, do të mund të flejmë së paku gjysmën e natës.”

Fëmijët i mblodhën gjërat e tyre dhe u nisën në drejtim të liqenit. Por, kur u afruan te gjiri, velorja nuk ishte aty.

“Edhe kjo na duhej!”- thirri Vanesa e shqetësuar. “Tani jemi në hall me të vërtetë.”

“Kam menduar se di ta lidhësh litarin si ndonjë marinar i vërtetë, Sem”- i tha Aleks i me qortim.

“Por, unë e lidha si duhet!”- u përgjigj Semi i ofenduar. “Shikon! As trangu ku e lidha nuk qenka këtu. Me siguri nuk paska qenë i ngulur në tokë.”

Alexi ndriçoi ujin me dritën e baterisë dhe ajo ra mbi një objekt të gjelbër, i cili lëkundej mengadalë nja njëzet metra larg bregut.

“Ja ku është barka dhe ajo është akoma e lidhur në trung!”- bërtiti Semi. “Ju thashë se nuk është faji te nyja që e kisha lidhur unë.”

“Njëri prej nesh duhet të notojë deri te barka!”- tha Vanesa. “Me siguri nuk jam unë ajo që duhet të notoj: nuk do të dija ç’të bëj me barkën kur ta zë me dorë.”

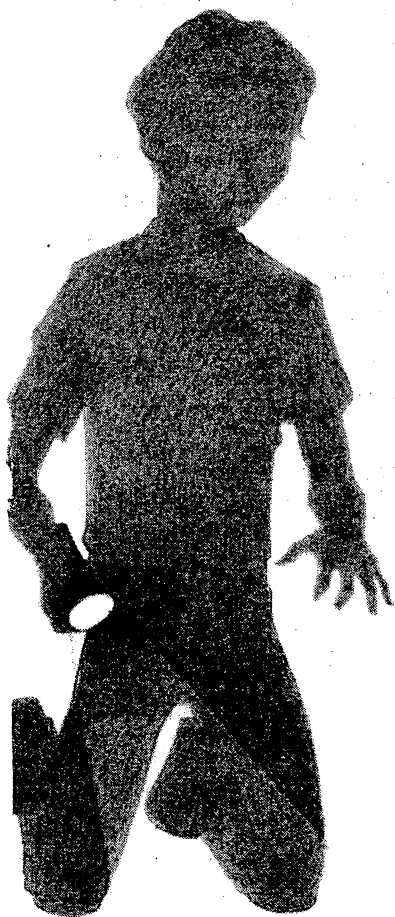
“As unë”- tha Aleks. “Përveç asaj, nuk jam i gatshëm të notoj pas asaj që më ndodhi dje.”

As Semit nuk i pëlqente të zhytej në ujë, i cili dukej mjaft i ftohtë në mes të natës. Por, nuk kishte rrugëdalje tjetër. “Atëherë, ndriçojeni ujin para se të zhytem! Dhe, nëse mendoni se më pëlqen kjo gjë, po jua them se nuk më pëlqen”- tha Semi. Dhe, u fut në liqen.

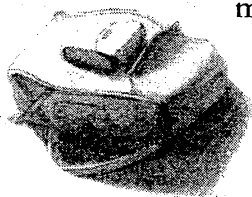
Semit nuk iu desh shumë kohë të shkonte deri te barka. Aleks i me Vanesën e përcillnin me ankth derisa hyri në barkë dhe filloi t’i rregullonte të gjitha gjërat. Kur i rregulloi rremat, Semi e zgjidhi nyjën, e përshëndeti trungun dhe lundroi nga ana e ishullit. Dy të tjerët u futën në barkë dhe ata lundruan në drejtim të kampit. Kur po e kthenin barkën në vendin e saj, ata e vlerësuan faktin që kanë një lundruese jo të zhurmshme.

Sa e lanë barkën, fëmijët shpejtuan përmes pyllit, në drejtim të kabinës së Vanesës. Kur e përcollën atë, djemtë vazhduan për te kabina e tyre dhe u futën në shtrat pa zgjuar asnjëri. Pjesën tjetër të natës që të tre e kaluan në gjumë edhe më të thellë se ai i “Bukuroshes së fjetur”.

Rrota e fatit

Në mëngjes të gjithë ishin zgjuar, përveç Aleksit dhe Semit. Edhe Vanesa ishte ende në shtrat, edhe pse të gjitha vajzat e kabinës së saj kishin dalë nga krevatët dhe përgatiteshin për të ngrënë mëngjesin. Por, në fund tre konspiruesit u takuan në rreshtin ku prisnin për të marrë ushqimin. Duke hapur gojën dhe duke u shtritur, Aleks, Semi dhe Vanesa mbaruan së ngrëni dhe shkuan në hollin e madh, pa ndonjë mendim tjetër në kokë përveç gjumit. Mirëpo, Semi dhe Aleks ishin regjistruar në basketboll dhe duhej të shkonin në fushë për të luajtur. Ndërsa Vanesa kishte për të bërë një lojë tenisi.

Gjatë ditës, tërë kohën mendonin për ngjarjet e natës së mëparshme dhe për atë se s'po bënin asgjë të keqe. Loja e basketbollit ishte kata-

strofale. Semi nuk shënoi asnjë pikë, ndërsa Aleks i vazhdimisht ia "dhuronte" topin ndonjë lojtari të skuadrës kundërshtare. Në lojën e tenisit, Vanesa gjuante në rrjetë tërë kohën, gjë që e nervozonte jashtë mase partneren e saj të lojës. Pastaj, gjatë aktivitetit të poçarisë, Semi bëri një poç shumë elegant, të paktën do të dilte poç i bukur sikur ai të mos e kishte humbur toruan dhe t'i shpëtonte nga duart. Argjila u shpërnda gjithandej nëpër tavan dhe në fytyrën e një fëmije, Herit, i cili ishte në të njëjtën kabinë me Aleksin dhe Semin. Deri në përfundim të aktivitetit Heri nuk ia hoqi sytë plot dyshim Semit.

Sa u shtri në krevatin e tij, Aleksin e zuri gjumi, ndonëse i kishte premtuar vetes se nuk do të flinte. Semi e zgjoi pak para orës njëmbëdhjetë. Edhe Vanesa mezi u zgjua. Por, iu doli gjumi dhe lundruan deri te ishulli pa asnjë problem. Këtë herë e lidhën barkën në trungun e një shelgu të madh, që gjendej pranë ujit dhe u nisën në drejtim të cungut të tyre. Tani kishin marrë ilaç kundër insekteve dhe kjo do t'i ndihmonte.

Si ndonjë hipopotam dembel, Aleks i tha: "Dyshoj se do të mund të zgjidhim ndonjë enigmë në këtë gjendje që jemi."

"Do të përpiqemi" - tha Vanesa. "Dhe, nesërmbrema mund të pushojmë. Nëse nuk flegjëm sa duhet, nuk do të jemi në gjendje të bëjmë asgjë."

Aleksi dhe Semi u pajtuan. Ata e hapën librin dhe lexuan enigmën e tretë:

*Një grumbull me biskota ka mbushur raftin e Meganit.
Në mesnatë vjedhësit e biskotave u futën në dhomë dhe
u gostitën.*

Biskotat ishin shumë të shijshme. Hajdutët u ngopën.

*Nga të gjitha biskotat, e pesta u përpi më shpejt
dhe mbetën të paprekura edhe
njëqind e tridhjetë e dy biskota të tjera.*

Kush ka mundur ta bëjë një gjë kaq të tmerrshme?

Megi nuk e kishte as idenë më të vogël.

*Ajo thirri një polic të mirë, i cili
kishte mirëkuptim për shqetësimin e saj.*

Ai e pyeti se sa biskota ka pasur gjithsej në fillim.

Megit nuk i kujtohej, prandaj po ju pyes juve:

Ju lutem, ndihmoheni Megin ta gjejë numrin e saktë.

“Biskota!” - thirri Aleks. “Sa më hahet një tani.”

“Do të ta jap një biskotë sa ta zgjidhim këtë enigmë” -
tha Vanesa. “I kam marrë disa nga shtëpia para se të
niseshim për në kamp.”

“A janë me kokrra misri?” - pyeti Aleks plot shpresë.
“Më vjen keq. Janë të mbuluara me çokollatë” -tha
Vanesa.

“Biskota me çokollatë! Shumë më mirë se biskota
misri” - tha Semi. “Mirë, t’i kthehem problemit të Megit.
Megi nuk e di se sa biskota kishte para incidentit me vje-
dhësit dhe mbetet pa $\frac{1}{5}$ e tyre. Pas ngjarjes së pahijsh-
me, kanë mbetur 132 biskota. Për ta gjetur $\frac{1}{5}$, duhet ta
pjesëtojmë 132 me 5 e pastaj...”

“Jo aq shpejt, ‘Kapiten i Çokollatës’!” - ndërhyri Van-
esa. “Ashtu si e parashtrove ti, ne do të gjejmë $\frac{1}{5}$ e nu-
mrit 132 të biskotave të mbetura, ndërsa ne duhet të gje-
jmë $\frac{1}{5}$ e numrit të përgjithshëm të biskotave që ka pa-
sur në fillim, apo jo?”

“Oh, po!” - u pajtua Semi dhe ngriti njërenë vetull.

“ $1/5$ hyn në numrin e përgjithshëm pesë herë”- tha Vanesa. “Nëse e zbresim $1/5$, mbeten edhe $4/5$. 132 është $4/5$ e numrit të përgjithshëm të biskotave. D.m.th. katër pjesë të barabarta.”

“Pra, ne duhet të gjejmë sa është një e katërta e 132-tës”- tha Semi. “132 pjesëtuar me 4, bëjnë 33.”

“Shpejto!”- bërtiti Aleks, duke u çuar në këmbë dhe duke bërë me dorë sikur po bënte ndonjë magji. “Shtojmë $4/5$, që është 132, pastaj $1/5$, edhe 33. Rezultati është...abra-kadabra: 165! Aq biskota kishte Megi para se të vinte hajduti.” Semi dhe Vanesa përplasën duart, duke qeshur e duke u zgërdhirë si majmunë.

“Koha për biskota!”- i përkujtoi Semi dhe u hodh mbi çantën e Vanesës. Qetësinë e natës e prishte vetëm zhurma që bënin ata duke përtypur biskotat. Pastaj, një zhurmë u dëgjua mbi pemë. Kësaj radhe as që lëvizi njeri. Pas një momenti, një shpend fluturoi në drejtim të kampit. Për një çast, derisa shpendi ishte akoma afër tokës, u duk sikur flatrat e tij të mëdha po mbulonin gjysmën e qiellit të errët. Ishte hera e parë që fëmijët panë një lakuriq nate të gjallë.

“A nuk është kjo shumë më interesante sesa të ishim në dhomën time? - psherëtiu Aleks, duke shkundur nga pantallonat thërrimet e biskotës.

“Unë mund të ri zgjuar edhe për një enigmë... ndoshta”- foli Vanesa dhe hapi gojën aq ëmbël, sa edhe dy të tjerët nuk mundën të mos e hapnin edhe ata gojën dhe të shtriqeshin. Ata e mbyllën librin dhe e hapën përsëri, siç kishin bërë edhe shumë herë të tjera më parë. Po i priste enigma e katërt e Monokolusit . Por, kjo enigmë nuk ta shtonte fare oreksin.

*Tre krimba të hareshëm i hanin shumë mollët,
sidomos përbrenda.*

*Kishin mënyrën e tyre si të futen në mollë,
duke u ikur pesticideve të ndryshme.*

*Krimbi më i vogël ishte në gjendje të hante 10 gramë
mollë në ditë.*

*Krimbi i mesëm e kalonte një ditë dhe hante nga 30
gramë.*

*Krimbi më i madh priste dy ditë, pastaj i përlante 50
gramë.*

*Dhe, kështu shkonte kjo punë, nga agimi deri në muzg.
Tetë mollë, tetëdhjetë gramë secila, vareshin në pemën e
tyre.*

Sa kanë rezistuar këto mollë, me tre krimbat në afërsi?

*(Duhet të shtoj se ditën e parë
të tre krimbat filluan të përtyreshin,
sepse ishin të uritur).*

“Bllëk!- tha Vanesa duke shtrembëruar fytyrën. “Mirë që i mbaruam biskotat më herët.”

“Krimbi i parë ha nga 10 gramë për çdo ditë, krimbi i dytë ha nga 30 gramë çdo dy ditë dhe i treti ha nga 50 gramë çdo tri ditë”- tha Semi. “I hëngrën 8 mollë, e secila prej tyre peshonte nga 80 gramë. Hëmmm... Kjo nuk duket fare e lehtë.”

“Mund të gjejmë sa gramë mollë kanë ngrënë të tre së bashku”- propozoi Aleksi. “ 8 mollë herë 80 gramë, gjithsej bëjnë 640 gramë.”

“Ta bëjmë edhe një tabelë”- propozoi Vanesa. “Te tre krimbat filluan të ushqeheshin që nga dita e parë...”

	Krimbi 1	Krimbi 2	Krimbi 3
Dita 1	10 gramë	30 gramë	50 gramë
Dita 2	10 gramë	-	-
Dita 3	10 gramë	30 gramë	-
Dita 4	10 gramë	-	50 gramë
Dita 5	10 gramë	30 gramë	-
Dita 6	10 gramë	-	-
Dita 7	10 gramë	30 gramë	50 gramë
Dita 8	10 gramë	-	-

“Mirë, kjo mjafton për momentin” -sugjeroi Aleks. “Sa gramë mollë na dolën gjithsej?”

“350” - u përgjigj Semi, pasi bëri një llogaritje të shpejtë. “Të vazhdojmë!”

Dita 9	10 gramë	30 gramë	-
Dita 10	10 gramë	-	50 gramë
Dita 11	10 gramë	30 gramë	-
Dita 12	10 gramë	-	-
Dita 13	10 gramë	30 gramë	50 gramë
Dita 14	10 gramë	-	-
Dita 15	10 gramë	30 gramë	-

Gjithsej: 150 gramë + 240 gramë + 250 gramë
= 640 gramë (8 mollë nga tetëdhjetë gramë)

“Pesëmbëdhjetë ditë”- tha Vanesa. “Ndihem sikur nuk kam fjetur për ditë me radhë. Nuk mundem më. Më mbyllen sytë.”

“Shkojmë te barka!”- u pajtua Semi dhe e vuri librin

në çantën e Aleksit. Për fat të mirë, këtë herë barka ishte në vendin ku e kishin lënë. Ata i dhanë një të shtyrë. Po prisnin me padurim të futeshin në krevatet e tyre.

Të nesërmen në mëngjes, zgjimi ishte edhe më i vështirë. Ata përsëri mezi u morën me aktivitetet e kampit dhe pas notit, që të tre i zuri gjumi mbi peshqirët e plazhit, nën hijen e një lisi. Mirëpo, gjumi i ëmbël nuk zgjati shumë, sepse Hari me disa fëmijë të tjerë ua derdhi një kovë me ujë mbi shpina dhe ikën duke qeshur. Atë mbrëmje, në orën nëntë, Aleks, Semi dhe Vanesa nuk e dëgjuan thirrjen për gjumë: ata, tashmë ishin në gjumë të thellë nëpër krevatet e tyre. Më në fund, një natë e plotë gjumi të ëmbël.

Në mëngjesin e ditës së katërt, pas paraqitjes së Reçnerit në portin e skijimit, Aleks, Vanesa dhe Semi duhej ta shqyrtonin mirë situatën dhe ta përpjesëtonin kohën që u kishte mbetur.

“Kemi edhe 3- 4 net dhe tri enigma për të zgjidhur”- nisi bisedën Vanesa. “Nuk duhet të na dalë ndonjë pengesë.”

“Por, nuk mendoj se mund të duroj pa gjumë dy net me radhë”- kundërshtoi Semi. “Sonte duhet t’i përfundojmë të gjitha.”

“Fundja, mund të përpiqemi”- ishte e mendimit Vanesa. “Ta vëmë në lëvizje trurin me kapacitet të plotë. Do të na duhet pak ushqim dhe mendoj se tani e keni ju radhën të shkoni në dyqan.”

Edhe atë natë, ata u përvodhën në drejtim të liqenit. Aleks u ndal për një sekondë për të lidhur lidhësen e këpucës. “Do t’ju arrij”- tha ai. “Vazhdoni!”

Kur po lidhte këpucën, papritmas, Aleks dëgjoi zëra

dhe pa dritë.

“Ç’po bëni jashtë kaq vonë ju të dy? Në cilën kabinë rrini? A nuk e dini se nuk lejohet të shëtisni në këtë orë? Ejani! Do t’ju shoqërojmë deri te kabinat tuaja. Do t’u jepni llogari mbikëqyrësve tuaj për këtë.”

Oh, jo! Patrulla! Aleksin nuk mund ta shihnin, por kishin parë Semin dhe Vanesën, të cilët tani po shkonin për te kabinat, të shoqëruar nga dy rojtarë të nxehur. Ç’fat i keq! Aleksu u fsheh pas një kaçubeje dhe i pa shoqët duke i kaluar para hundës së tij. Në mesin e gjetheve, Vanesa vuri re fytyrën e zbehur të Aleksit dhe i dha një shikim gati të pashpresë.

Pastaj u dëgjua zhurma e diçkaje që ra në rrugicë. Pasi u sigurua, Aleksu e hodhi dritën në rrugicë dhe pa.... çantën e Vanesës dhe një objekt të vockël pranë saj. Ishte çelësi i barkës.

Aleksu mori çelësin dhe çantën, pa pasur asnjë ide se ç’do të bënte. Për një moment, ai ndjeu vetëm frikë e asgjë tjetër. Kthimi pas dukej si ide e mirë. Por, Aleksu ishte i sigurt se pas incidentit të mbrëmjes kontrollorët do ta mbanin në mbikëqyrje kabinën e tyre. Tani ose kurrë!

Shpresa e fundit e mbretëreshës Emeraldë dhe e shpëtimtarëve të saj ishte në dorën e Aleksit.

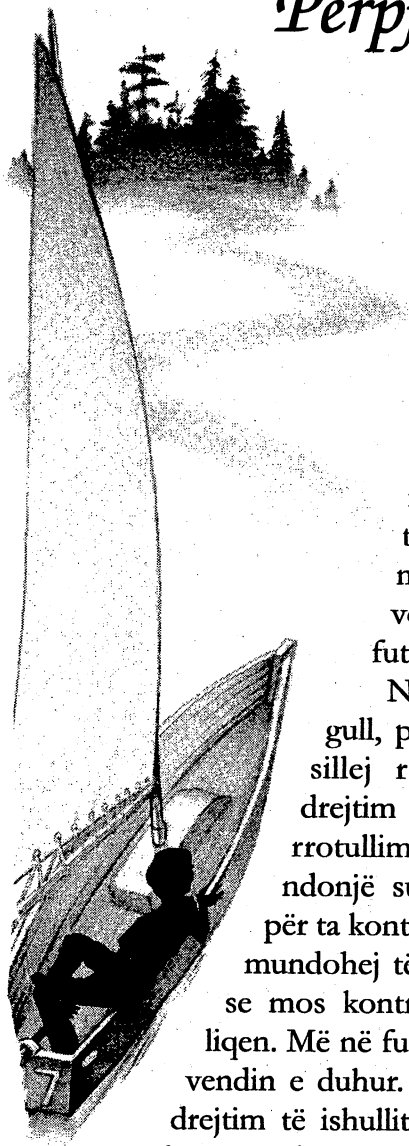
Kapitulli 11

Përpyjekjet e fundit

Aleksi e futi çelësin në xhep, hodhi në sup çantën e Vanesës, ndërsa çantën e tij e vendosi në anën e djathtë dhe nisi rrugën, tashmë të njohur.

Kur arriti te skelat, ai hapi derën e garazhit dhe me mendje përsëriste lëvizjet e Semit. Si për çudi, çdo gjë funksionoi si duhet. Ai u kujtua ku ishin rremkat e barkës, madje e gjeti edhe si ngrihej vela. Mrekulli! Po pastaj? Ai u fut në barkë dhe u nis.

Në fillim çdo gjë dukej në rregull, por pastaj ai e vërejti se anija sillej rreth e rrotull dhe merrte drejtim kah kampi. Aleksi bëri dy rrotullime të gjera në ujë, por pa ndonjë sukses, që të gjente mënyrën për ta kontrolluar barkën. Tërë kohën që mundohej të lëvizte barkën, ai frikësohej se mos kontrollorët e vërejnë barkën në liqen. Më në fund, vela e barkës u vendos në vendin e duhur. U kthye dhe barka u nis në drejtim të ishullit. Të lutem mos u prish! Të lutem! - i bënte be Aleksi.

Nuk ishte ndonjë zbarkim i hatashëm, por ja ku ishte, në gjirin e ishullit. Ai e lidhi barkën te shelgu, si gjithnjë, duke shpresuar se e kishte lidhur mirë nyjën. Aleski preku në tokë, pak i tronditur, por ishte mirë. Shikoi rreth e rrotull dhe e ndjeu veten të vogël në krahasim me retë që mblidheshin në qiell dhe e bllokoi dritën e hënës së plotë. Ishte fare i vetëm në ishullin e izoluar.

Aleksi mori frymë thellë. Qetësohu! Ti mund ta bësh këtë! – e siguronte veten. Ai nxori baterinë dhe e mbante para vetes si ndonjë shpatë, e me hapa të pasigurt ecte në drejtim të cungut të tyre. Asgjë nuk ishte ndryshe, përveç faktit që Semi dhe Vanesa gjendeshin në anën tjetër të liqenit. Me siguri ishin shtrirë në kabinat e tyre tani dhe mendonin se ç'po bënte Aleksi. Mbase Semi mendonte që Aleksi nuk do t'ia dilte kurrë të rregullonte velën e barkës, e jo më të lundronte deri në ishull me të. Sa do të habitej!

Mendimet për shokët e tij e bënë Aleksin të ndihet edhe më i vetmuar. Atëherë, Aleksit iu kujtua Monokolusi. Sipas të gjitha gjasave, ai nuk ishte krejt vetëm. Aleksi hapi me padurim librin dhe e pa fytyrën e njohur të Monokolusit. Aty ishte edhe enigma e pestë:

*Një karkalec i ngopur kërcente nëpër rrugë.
Insektngrënësi ia vuri syrin dhe deshi ta lëndonte.
Karkaleci iku me shpejtësi. Ai ia dha me të katra.
Shpejtësia e tij ishte vështirë të kalohej.
Njëqind centimetra në sekondë – ej ç' shpejtësi!
Por, as shpejtësia e gjahtarit nuk ishte shaka:
30 metra në minutë është goxha shpejt.
Të lutem, mos më mbaj në errësirë, më trego,*

nëse në fund të garës gjahtari ishte i uritur si më parë.

Më thuaj, të lutem, në centimetra dhe në sekonda.

Cila është diferenca e shpejtësive të tyre? Suksese, mik!

Insektngrënës? Karkalec? Aleks i ngriti sytë në qiell. Ishte i errët si më parë. Era i lëkundte kurorat e pemëve. Zhurmat e pyllit vinin tek ai nga të gjitha anët. Ndoshta në çdo ishull ka insektngrënës të cilëve u pëlqejnë karkalecat. Përqendrohu! Përqendrohu! -i thoshte Aleks vetes. Shpejtësia e karkalecit është dhënë në centimetra, ndërsa shpejtësia e insektngrënësit është dhënë në metra. Aleks i kuptoi se duhej ta krahasonte enigmën e mollëve me këtë detyrë, me të vetmin dallim, që kjo e fundit nuk kishte krimba (ky mendim i vodhi një buzëqeshje Aleksit). Shpejtësia e karkalecit dhe shpejtësia e insektngrënësit duhet të mateshin në mënyrë të njëjtë. Aleksit iu kujtua tabela e matjeve, që gjendej në çantën e Vanesës. Të falem nderit, Vanesa!

Ai i kërkoi centimetrat në kartën e vogël. 100 centimetra bëjnë një metër. Pra, mendoi ai, duke marrë lapsin në dorë:

Karkaleci vrapon 100 cm në sekondë. Shpejtësia e insektngrënësit është 30 m në minutë. Do të thotë se shpejtësia e insektngrënësit është $30 \times 100 = 3.000$ cm në minutë.

Insektngrënësi lëviz me shpejtësi prej 3.000 cm në minutë. Një minutë ka 60 sekonda. Shpejtësia e insektngrënësit për një sekondë është 3.000, pjesëtuar për 60 = 50.

Insektngrënësi lëviz me shpejtësi prej 50 cm në

sekondë. Karkaleci lëviz me shpejtësi prej 100 cm në sekondë. Dallimi mes shpejtësive të tyre është $100 - 50 = 50$ cm.

Karkaleci vrapon dy herë më shpejt se insektngrenësi. Ishte i sigurt dhe në fund, insektngrenësi mbeti i uritur. Edhe Aleks i ishte i uritur. Ai kontrolloi ushqimin, të cilin e kishte blerë me Semin më herët.

Me gojën e mbushur me çokollatë Aleks mendoi se asgjë nuk do të mund ta ndalonte tani... përveç pikave të shiut, të cilat i ranë në kokë papritur. Me shpejtësi gëlltiti pjesën e fundit të çokollatës dhe u struk nën pishën më të afërt për t'u mbrojtur. Shiu filloi të binte pa pushim dhe si dukej, rrezikonte të lagte çdo gjë. *Duhej mbrojtur me çdo kusht "Shpëtimi i Xhejdenit"*. Ai e futi librin dhe letrat në çantë dhe shikoi qiellin e errët. Nuk dukej se shiu do të pushonte shpejt.

Aleks dinte vetëm një vend në ishullin "Blekvel" ku mund të mbrohej nga shiu. I analizoi mundësitë. Ai mund të rrezikonte dhe të futej në shpellë, me shpresë se përrallat që kishte dëgjuar për të në kamp nuk ishin të vërteta. Ose, mund të dorëzohej dhe të përfundonte në burgun e Reçnerit.

Fundja, Aleks e kishte parë burgun nëntokësor dhe nuk do të donte ta kalonte jetën në një vend të tillë, e aq më pak t'i merrte edhe shokët e tij më të mirë në qafë. Ai doli me shpejtësi nga pema ku ishte strehuar dhe vrapoi nëpër rrugicën e ngushtë të ishullit. Drita e baterisë së tij, për një kohë të gjatë ndriçonte vetëm drurë dhe kaçuba. Më në fund, ai e pa nga larg një grumbull të errët dhe ndali vrapimin. Aleks e kishte gjetur atë që kërkonte.

Ndoshta ai do të hamendej edhe më tej se a duhej të hynte në shpellë, por shiu që binte rrëke nuk i la shumë kohë për të menduar. I lagur deri në brinjë, ai u fut në hapësirën në shkëmb.

Shpella ishte shumë e përshtatshme. Nuk kishte lakuriqë nate, por edhe po të kishte pasur më parë, ata me siguri kishin shkuar të frikësojnë kampistët e tjerë që ndodheshin në kamp. Aleks i vendosi baterinë, në mënyrë që të mund të ndriçohet edhe pjesa e sipërme e shpellës. Sa keq që nuk kishin ardhur në këtë vend të mrekullueshëm që nga fillimi!

Kanë mbetur vetëm dy enigma. Aleks i hapi librin dhe pa se Monokolusi po e priste me enigmën e gjashtë. Ishte një enigmë e shkurtër. E shkurtër do të thotë e lehtë.....apo jo?

Kam një motër të vogël. Ajo është tetëdhjetë e katër vjeç.

Unë sapo mbusha nëntëdhjetë dhe krenohem me këtë.

*Kur ishim shumë më të rinj, unë isha tri herë më i
madh se ajo.*

*Sa vjeç kam qenë unë? Kërko dhe gjeje e bëju filozof si
unë.*

Kjo ishte hera e dytë që enigma kishte të bënte me Monokolusin. Tani Aleks i dinte moshën e tij dhe e dinte se ai kishte edhe një motër, përveç gjithë atyre vëllezërve me një sy. Ky fakt e bënte përbindëshin të duket disi më real se më parë.

Aleks i lexoi enigmën disa herë dhe filloi të dyshonte se mos diçka ishte gabim. Monokolusi 90-vjeçar nuk ishte shumë më i madh se motra e tij 84-vjeçare. Si

mund të jetë tri herë më i madh se e motra?! Sikur Vanesa e Semi të ishin këtul! Aleksu u ngrit në këmbë dhe filloi të ecte nëpër shpellë për ta kthjellur pak trurin. Pastaj ai hodhi një shikim jashtë shpellës. Akoma po binte shi si me kova.

Ai iu kthye në enigmën dhe filloi me të dhënat që dinte. Ai e dinte edhe më parë se Monokolusi ka qenë tri herë më i moshuar se motra e tij, sepse enigma thoshte: "Kur ishim shumë më të rinj". Gjithashtu e dinte se dallimi në moshë mes tyre tani ishte gjashtë vjet. $90 - 84 = 6$. Pastaj iu kujtua enigma me diskun në fund të librit "Shpëtimi i Xhejdenit." Kur lapsi magjik e zgjidhi enigmën, ai përdori shkronjat X dhe Y, në vend të numrave të panjohur. Ndoshta duhet zgjidhur në këtë mënyrë...Aleksi filloi të shkruante:

Mosha e motrës kur kanë qenë më të rinj është X.
Mosha e Monokolusit në moshë më të re është Y.
 $3 \times X = Y$

Hëmmm...Por, Monokolusi është gjashtë vjet më i madh se e motra. Aleksu shkroi:

$$6 + X = Y$$

Pastaj shtoi:

$$6 + X = 3 \times X$$

Ekuacion shumë interesant. Por, akoma nuk mjaftonte për ta gjetur zgjidhjen. Aleksit i duhet të

përdorë numra të ndryshëm, ashtu siç bënë me enigmën me çelësin. Mund të fillonte edhe me 1:

$$6 + 1 = 7$$

$$6 + 2 = 8$$

$$6 + 3 = 9$$

$$3 \times 1 = 3$$

$$3 \times 2 = 6$$

$$3 \times 3 = 9$$

$$6 + 3 = 3 \times 3$$

E gjeti! Y ose mosha e Monokolusit para shumë vitesh ka qenë nëntë. Dhe X, mosha e së motrës, ka qenë tre. Kur ta dëgjojnë Semi dhe Vanesa këtë enigmë!

Por, Aleksi nuk kishte kohë t'i duartrokiste vetes. Hëngri edhe diçka me shpejtësi dhe iu kthye punës. I erdhi radha enigmës së fundit.

*Treqind ndenjëse në rreshta të barabartë
do ta mbushin një sallë plot.*

*Një film fantastik do të shfaqet
për fëmijë, të mëdhenj e të vegjël.*

*Dyqind e dyzet fëmijë do të vijjnë,
e mbesin disa rreshta të zbrazët.*

Sa rreshta nuk do të mbushen fare?

Të lutem, mendo dhe gjeje.

Gjysma e karrigeve të rreshtit të zbrazët

po të shumëzohet me katër,

jep numrin e saktë të karrigeve bosh.

Ky është problemi i dhënë.

Oh, edhe një gjë:

Pëlhura e ekranit është vendi ku përfundojnë

të gjitha kokëçarjet tua.

Pra, mendo dhe mos e humb shpresën.

Kur ta shohësh turbullirën, miku im,

aty ke zgjidhjen.

Aleksi lëpiu buzët nga nervat. Këtu nuk është vetëm një enigmë. Pjesa e parë është me kuptim, po si qëndron puna me rreshtat e fundit të enigmës? Sa paqartësi! Ç’lidhje kishin këto dy gjëra? Aleksi kaloi pak kohë duke menduar se ku është lidhja mes tyre, por pa marrë parasysh se sa herë e rilexonte enigmën, asgjë nuk i vinte në mend. Në fund, vendosi të mos mendonte për lidhjen që fshihej dhe filloi të llogariste sa rreshta do të mbeteshin të zbrazët në hollin e madh. I ra në mend se mund të fillonte me ndryshimin mes të gjitha karrigeve ekzistuese dhe atyreve të zëna. ” $300 - 240 = 60$ ”. Pastaj Aleksi vazhdoi më tej, duke shkruar atë që i vinte në kokë.

Rreshtat janë të gjithë të barabartë. Numri i karrigeve në një rresht është X .

$X : 2$ është gjysma e rreshtit. Ky numër i shumëzuar me 4, jep numrin 60 (numri i karrigeve të zbrazëta). D.m.th. $(X - 2) \times 4 = 60$.

Aleksi u ndal dhe shikoi me vëmendje si e kishte zbërthyer enigmën e fundit. Një numër shumëzuar me 4, jepte numrin 60. A nuk do të thotë kjo se $60 : 4$, jep një numër gjithashtu? Shumëzimi e pjesëtimi ishin të lidhura me njëra- tjetrën.

Aleksi vazhdoi të shkruante:

$$(X : 2) \times 4 = 60 - \text{anasjelltas është } 60 : 4 = X : 2$$

$$60 : 4 = 15 \text{ d.m.th } X : 2 = 30$$

Del se $X = 30$. Secili rresht ka nga 30 karrige.

Tani, Aleksis kishte nxjerrë numrin e karrigeve në një rresht, por i duhej numri i karrigeve të zbrazëta. Ai e lexoi enigmën edhe një herë. Numri i përgjithshëm i karrigeve të zbrazëta ishte gjashtëdhjetë dhe 30 hynte te 60 dy herë. D.m.th. se kishte dy rreshta të zbrazët në sallë.

Sapo e shkroi përgjigjen në fletë, Aleksis i hodhi një vështrim librit. Shprehja e fytyrës së Monokolusit kishte ndryshuar. Përbindëshi dukej sikur po fluturonte nga gëzimi. Misteri i dy rreshtave të fundit të enigmës e nervozonte Aleksin, por shprehja gazmore e Monokolusit i dha kurajo. Shtatë enigmat u zgjidhën.

Dhe, tani ishte momenti më i rëndësishëm: duheshin mbledhur të gjitha rezultatet e enigmave të zgjidhura. Mos, vallë, numri final do të shndërrohej në ndonjë fjalë, siç e imagjinonte Aleksis? Ai nxori të gjitha detyrat që kishin zgjidhur në ishull dhe në një fletë të pastër shkroi përgjigjen e secilës enigmë të përfunduar. Pastaj filloi të mblidhte:

Peshq:	242
Toptha:	16.226
Biskota:	165
Ditë:	15
Centimetra/sekondë	50
Mosha:	9
Rreshta:	2
 	<hr/>
Gjithësej:	16.709

Menjëherë pasi shënoi numrin e përgjithshëm, Aleks i mbylli sytë. Kur i hapi, përsëri u dëshpërua. Numri kishte mbetur i pandryshuar. Ai i mbylli sytë edhe një herë. Pastaj provoi të largohej pak dhe të kthehet përsëri. Por, asnjë fjalë nuk kishte dalë në pah. Aleks i provoi trukun e vjetër të mbylljes dhe të hapjes së librit, me shpresë se Monokolusi do t'i ofronte ndonjë këshillë, por nuk ndodhi asgjë. Në fakt, kur Aleks i vështrroi Monokolusin nga afër, u habit kur pa se syri i vetëm i përbindëshit ishte i mbyllur. Ai po flinte. Fundja, edhe përbindëshat me një sy lodhen ndonjëherë, ia mori mendja Aleksit.

Tani binte më pak shi. Meqë nuk kishte më punë, Aleks i mblodhi gjërat dhe eci në baltë drejt gjirit. Barka ishte mbushur me ujë dhe mezi shihej në sipërfaqen e liqenit. Kur po e nxirrte ujin nga barka, Aleks i shqiptonte me vete 16.709, 16.709, 16.709...

Më në fund barka ishte gati dhe Aleks i ashtu i zymtë, lundroi drejt kampit "Vakonda". Një mjegull e rrallë ishte ngritur mbi liqen dhe e fshihte Aleksin, i cili po u afrohej skelave, ndërsa rrezet e agimit po lajmëronin afrimin e mëngjesit.

Kur hyri në kabinën e tij, gjeti Rikun të zgjuar dhe të tërbuar. Para mëngjesit ata i kishin gjetur gjërat e Aleksit të fshehura nën batanije. Sapo Aleks i hyri në dhomë, mbikëqyrësi shpërtheu nga nervat.

"Dole shëtitje në mes të natës?" - ulëriti ai. "Ç'mendon se po bën? Ku ishe? Kur ta marrë vesh Xhefi, me siguri do të të kthejë në shtëpi! Tani, drejt e në krevat!

Aleks i nuk tha asnjë fjalë, shtrëngoi dy çantat dhe

dridhej i tëri. Kur i veshi pizhamat, nuk po i durohej të rrinte pa folur me Semin dhe t'ia tregonte atij të gjitha gjërat që i kishin ndodhur. Por, në ato çaste ishte e pamundur.

Gjatë kohës së lirë të pasdites, Semi, Aleks i dhe Vanesa shkuan në zyrën e Xhefit. Për çudi, Xhefi u soll mjaft mirë me ta. Madje, as nuk i dënoi. Por, iu tha se po qe se i gjejnë edhe një herë duke shëtitur nëpër pyll në kohën kur duhet të jenë në gjumë, ai do të lajmëronte prindërit e tyre. Dhe, me kaq mbaroi.

Dolën nga zyra. Semi dhe Vanesa po vdisnin nga kureshtja. Kishin vetëm edhe pesëmbëdhjetë minuta kohë të lirë, prandaj Aleks i duhej të fliste më shpejt për t'iu përgjigjur të gjitha pyetjeve të tyre. Kur dëgjuan për shpellën, mbetën gojëhapur.

“Po ju them se ishte mrekulli”- tha Aleks i duke qeshur. “Thatësi dhe rehati, vërtetë bukur.”

“As lakuriqë?”- pyeti Semi me një ton pak të dëshpëruar.

“Asnjë”- e siguroi Aleks i.

“Po përgjigjet?”, pyeti Vanesa, së cilës iu kujtua qëllimi i tyre. “A i gje të gjitha? Ç'të doli në fund?”

“Kam një lajm të mirë dhe një lajm të keq. Cilin doni ta dëgjoni më parë?”

“Na thuaj lajmin e mirë”- tha Semi.

“I zgjidha të trija enigmat që na kishin mbetur”- tha Aleks i me mburrje.

“Bukur!”- tha Vanesa. “Po lajmi i keq?”

“I mblodha rezultatet e të gjitha përgjigjeve dhe më doli numri 16.709. Por, vetëm kaq.”

Tani ata kishin arritur te shkallët e kabinës së Aleksit

dhe Semit, kështu që Aleks i hyri brenda, i mori shënimet e tij dhe ua tregoi zgjidhjet e enigmave pesë, gjashtë dhe shtatë. Pastaj hapi librin dhe ua tregoi enigmën e fundit të Monokolusit. Si më parë, Monokolusi ishte në gjumë të thellë dhe kjo nuk i gëzoi Semin dhe Vanesën. Dhe, kur e panë enigmën e fundit mbi teatrin, ata u hutuan po aq sa edhe Aleks i.

“Kjo pjesa mbi shpresën dhe turbullirën nuk po më duket si pjesë e enigmës” -vërejti Vanesa. “Vallë, ç’domethënie ka?”

“Po vras mendjen për këtë gjë që natën e kaluar”- u përgjigj Aleks i. “Por, nxora vetëm numrin 16.709. Dhe, nuk e kam idenë se si ta shndërroj këtë numër në fjalë.”

“Duhet të ekzistojë një mënyrë”- tha Semi i irrituar dhe i lodhur. “Nuk mund të jemi kaq afër dhe të dorëzohemi në fund. Monokolusi nuk na e ka bërë këtë punë neve!”

“Ej, më duket se e di”- thirri Vanesa me entuziazëm. “Më duket se e di se ç’duhet bërë. E kam lexuar njëherë në një libër që fliste për një të burgosur francez. Ai gjeti një mënyrë për të komunikuar me personin në qelinë tjetër duke i rënë murit. Numri i goditjeve të murit ka të bëjë me shkronjat e alfabetit. Numri 1 tregonte shkronjën e parë, A dhe kështu me radhë. Në këtë mënyrë, ata shkruanin fjalë e fjali dhe e bënë planin si të iknin nga burgu. Ishte tregim shumë i bukur, nga Aleksandër.. “

“Mirë, mirë”- e ndërpreu Aleks i. “Edhe tregimi ynë mund të jetë shumë i bukur sikur ta përfundonim si duhet...” Aleks i mori ca fletë dhe një laps.

“Le të fillojmë përsëri”- tha Semi.

Aleksi nuk e mori parasysh. “Të provojmë ta kthejmë në fjalë numrin 16.709”- tha ai. Ai shkroi alfabetin e gjuhës angleze dhe pranë çdo shkronje shënoi numrin. “Pra, kemi: 1 = A; 6 = F; 7 = G...”

“Ja ku bie në ujë çdo gjë”- ndërhyri Semi me padurim. “Numri i ardhshëm është numri zero. Cila shkronjë i përket këtij numri?”

“Vetëm vazhdo ti!”- tha Vanesa, duke u përpjekur të dukej e gëzuar. “A, F, G – boshllëk, I.”

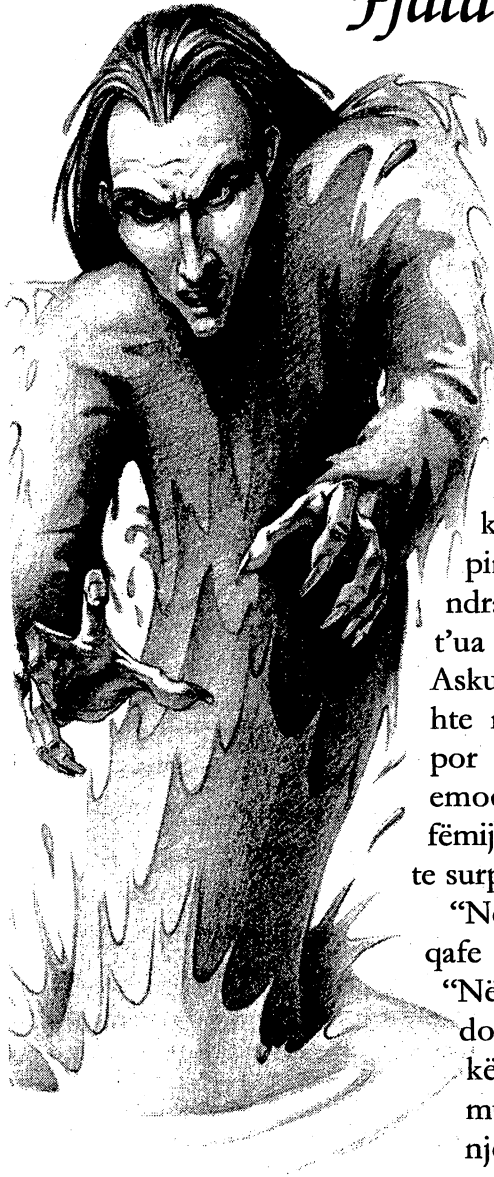
“Ç’fjalë qenka kjo?”- tha Semi.

Papritmas i ra në mend Aleksit: “Zeroja mund të jetë O!”

“A është fjala magjike AFGOI?” - tha me zë Vanesa. Asnjëri prej tyre nuk dukej shumë i sigurt. Po sikur të ishte gabim? Nëse nuk ishte fjala që kërkohej? Gjërat nuk po shkonin ashtu siç kishin pritur.

“E, pra, duhet të jetë AFGOI”- tha Aleksi. “Vetëm shpresoj që Reçneri të jetë diku...”

Fjala magjike

Një natë para se të kthehej Reçneri, Semi, Vanesa dhe Aleksë me hapa të shpejtë ecnin drejt auditorit. Herë pas here Xhefi organizonte në kamp shfaqje për të gjithë. Një javë më parë kishin zbatimur një grup fëmijësh, e para tyre një grua kishte sjellë lloj-lloj gjarpinjsh, peshqish, salamandrash dhe bretkosash për t'ua treguar kampistëve. Askush nuk e dinte se ç'kishte në programin e natës, por i gjithë kampi ishte i emocionuar. Vetëm tre fëmijë nuk e kishin mendjen te surpriza e programit.

“Ndoshta duhet ta heqim qafe librin”- sugjeroi Semi.

“Nëse e shkatërojmë atë, do të zhduket edhe kështjella. Reçneri nuk mund të na burgosë në një këshjtellë që nuk

ekziston, apo jo? Bashkë me të do të zhdukej edhe Reçneri.”

“Po Monokolusi?”- pyeti Vanesa. “Edhe ai do të zhdukej pastaj.”

“Ke të drejtë”- tha Semi. Më vonë iu kujtua diçka tjetër. “Kam një ide: pse nuk i thërrasim prindërit tanë dhe t’u themi të vijnë të na marrin në shtëpi? U themi se na ka marrë malli shumë...”

“Por, Reçneri kthehet nesër”- kundërshtoi Vanesa. “Prindërit nuk mund të na marrin aq shpejt. Pastaj, Reçneri me siguri do ta na ndiqte kudo që të shkonim.”

Ata hynë në auditor dhe shikuan përreth. Fëmijët ishin ulur në karriget e para, sepse disa karrige nga fundi ishin të prishura dhe ishte vështirë të gjeje tri karrige të lira njëra pranë tjetrës. Por, Semi i gjeti tri karrige dhe ata u ulën pranë njëri-tjetrit.

“Tungjatjeta, miqtë e mi vakondianë!” - përshëndeti Xhefi kur u ulën të gjithë. “E di se me dëshirë do të ishit diku jashtë duke ushqyer mushkonjat, por mendova se kishit nevojë për pak pushim nga ky aktivitet i dashur për ju dhe ju mblodha për të shikuar...një film.”

Një shpërthim duartrokitjesh valëviti në sallë dhe Xhefit iu nevojiti një copë kohë për ta qetësuar sallën.

“Filmi i sontëm tregon për një lundrim në thellësitë e ankthit dhe të meteorologjisë dhe emri i këtij filmi të madh është...” Xhefi e ngriti lart letrën që kishte në dorë dhe pastaj lexoi me zë të lartë: ”Deti i pafund.”

Ndonëse titulli nuk dukej i ndonjë filmi të njohur, publiku nuk humbi entuziazmin dhe të gjithë ia ngulën sytë ekranit me një interesim të madh.

Duke parë fytyrat e përqendruara të kampistëve,

shprehja e fytyrës së Aleksit ndryshoi. Ai bëri me shenjë nga fundi i sallës dhe foli me zë të shqetësuar: "Po shikoni edhe ju të njëjtën gjë?"

Semi dhe Vanesa hodhën shikimet andej kah po ua bënte shoku i tyre me dorë, pastaj, të hutuar, u kthyen nga Aleksit.

"Nes, Sem, hapni sytë! Ka dy rreshta bosh." Aleksit u ngrit në këmbë. "Duhet të numëroj karriget"- foli me vete.

"Ku e ke fjalën?"- e pyeti Vanesa plotësisht e përhumbur.

"Do ta shohësh pas pak"- tha Aleksit dhe vazhdoi të numëronte karriget e njërit rresht. "Është ashtu siç mendova: tridhjetë karrige në një rresht. Sa rreshta janë? Dhjetë. 30 shumëzuar me 10, bëjnë 300. Këtu ka 300 karrige dhe dy rreshta me nga 30 karrige të zbrazëta! Ua!"

"E paskan lënë më në fund"- i tha Semi Vanesës. "E sheh? Ka diçka të vërtetë në lidhje me shpellën."

"Oh, jo!"- tha Aleksit. "Më punon truri më mirë se çdo herë tjetër. Po ndodh si në enigmën e shtatë. Auditori është 'salla'. Ju kujtohet përfundimi i çuditshëm? Pëlhura e ekranit është vendi ku përfundojnë të gjitha kokëçarjet tua. Pra, mendo dhe mos e humb shpresën." "Ne tani jemi të pashpresë dhe filmi sapo do të fillojë të shfaqet në ekran. Me ndihmën e tij do të përfundojnë të gjitha telashet tona."

Semi dhe Vanesa ia ngulën sytë Aleksit dhe për çudi habia e tyre shndërrohej në admirim dhe pastaj në respekt.

"Aleks, ti je kampion botëror për zgjidhjen e

enigmavel!" - tha Semi gati pa frymë.

"Sipas të gjitha gjasave, duket se edhe ne do të kënaqemi duke shikuar filmin"- tha Vanesa dhe u rehatua në karrigen e saj. Dritat u shuan dhe filmi filloi.

Filmi bënte fjalë për aventurat e tre peshkatarëve, të cilët për shkak të mjegullës së dendur mbetën në det. Ata u endën në det me ditë të tëra, duke harxhuar ngadalë rezervat e ujit dhe të ushqimit. Në pamundësi për ta gjetur bregun e detit, ata shpresonin se mjegulla do të ngrihej lart. Por, asgjë nuk ndryshoi dhe ata e kuptuan se do të përballen me një uri dhe etje të tmerrshme.

Një herë anijen e tyre gati e fundosi në det diçka, herën tjetër një anije transoqeanike kaloi vetëm disa metra më larg. Por, askush nuk i dëgjoji thirrjet alarmuese të peshkatarëve dhe anija transoqeanike u largua. Pas shumë aventurash dhe rreziqesh, gati të alivanosur, tre peshkatarët i shpëtojnë disa delfinë, të cilët si duket e kuptonin fare mirë gjendjen e tyre. Delfinët i përcollën peshkatarët deri në breg të detit.

"Mbaroi?"- tha Semi, kur filluan të dilnin emrat e artistëve në fund të filmit dhe kur u ndezën dritat.

"Nuk ma merr mendja se ndonjë delfin do të na ndihmojë ne të treve"- psherëtiu Aleks. i

Nuk e kishin më atë optimizmin e mëparshëm. Ecnin me hapa të rëndë për te kabina e tyre dhe analizonin situatën.

"Filmi nuk na dha asnjë shenjë të vockël."- tha Semi, duke tundur kokën. "Monokolusi na la në baltë. Dhe, nesër do të përballemi me fatin."

"Fundja, e kemi fjalën AFGOI " - foli Vanesa. "Po sikur të jetë kjo fjala magjike? Vë bast se Monokolusi në

fund do të shfaqet.” Ajo nuk dukej edhe aq e bindur në fjalët që tha.

“Shikoni!” - tha Aleks. “Ju kujtohet se ç’na tha Monokulusi një javë pasi Reçneri e preu litarin tim? Nëse fjala sekrete thuhet para fytyrës së egër të Reçnerit, atëherë ai do të mbyllet në kështjellë. Pra, në kështjellën e tij dhe ajo gjendet në libër. Nesër duhet ta marrim librin me vete, kur të shkojmë në skelë për skijim, të presim Reçnerin, të themi fjalën AFGOI dhe të lutemi.”

Nuk kishte mbetur gjë tjetër për të thënë apo për të bërë, por vetëm t’i uronin natën e mirë njëri-tjetrit. Aleks e Semi shkuan në kabinën e tyre e Vanesa në të sajën.

Të nesërmen, ata nuk hëngrën mëngjes, por shkuan drejt e te skela e skijimit. Donin që të ishin aty para se të vinin fëmijët e tjerë dhe mbikëqyrësi i aktiviteve në ujë. Aleks e kishte “*Shpëtimin e Xhejdenit*” në çantën e vet.

Gjatë rrugës u ndeshën me Ronin, i cili shkonte në drejtim të kampit.

“Përsëndetje, fëmijë! Me siguri gëzoheni që Xhefi e lejoj përsëri skijimin në ujë. Dhe, shikoni, kam blerë litar të ri. A ke dëshirë të skijosh sot, Aleks? Të premtoj se këtë radhë nuk do të këputet.”

“Nuk e di a do të skijoj ndonjëherë në ujë, Ron” - u përgjigj Aleks, duke e shikuar me frikë litarin në dorën e Ronit.

“Më lajmëro, nëse ndërron mendje” - tha Roni. “Do të kthehem për gjysmë ore. Duhet të shkoj ta marr barkën me motor. Shihemi së shpejti.”

Ajri ishte i ftohtë dhe tre fëmijët po dridheshin rrugës për te plazhi. Zogjtë cicëronin hareshëm, pa pasur ndonjë ide se çdo të ndodhte pranë liqenit të kampit “Vako-

nda”. Kur e panë skelën e skijimit, fëmijët ngadalësuan hapin dhe pritën që Reçneri t’u dilte para syve nga çasti në çast. Por, nuk dukej asnjë shenjë e jashtëzakonshme, kështu që ata ecën mengadalë mbi dërrasa, duke ia hedhur sytë plot hezitim ujit me ngjyrat në të kaltër dhe të gjelbër nën skelë.

Papritmas, çdo gjë pushoi. Madje, edhe zogitë e ndalën cicërimën e tyre. As era nuk i lëvizte më gjethet e pemëve ose ujin e liqenit. Aleks i shikoi me ndrojtje lart kodrinës, duke shpresuar se njerëzit do të vinin shpejt. Por, ndodhi ajo që pritej. Uji filloi të shkumonte, një zhurmë e madhe e kaploi skelën dhe fytyra e njohur dhe e egër doli para fëmijëve. Pasqyrimi i Reçnerit i shikonte ata nga uji pa thënë asnjë fjalë. Me siguri priste t’i dorëzonin Xhejdenin.

“Thuaje shpejt!” - i pëshpëriti Semi Aleksit. Dhe, i dha një të shtyrë.

Alexi u ngrit në këmbë, me duart që i dridheshin nxori *”Shpëtimin e Xhejdenit”* nga çanta dhe pastroi fytin. “AFGOI” - tha me zë jo aq të sigurt dhe eci një hap mbrapa, duke e shikur Vanesën me ndrojtje.

“Thuaje edhe një herë me zë më të lartë!” - e nxiti Vanesa. Ajo ishte zverdhur si limoni.

“AFGOI!” - përsëriti Aleks me zë pak më të lartë. Por, pasqyrimi i Reçnerit vazhdonte të shikonte fëmijët. Filloi t’i hapej goja dhe një e qeshur e tmerrshme u dëgjua nga uji. Filloi të frynte një erë e fortë dhe pemët u përkulën, ashtu siç përkulen para ndonjë stuhie të furishme. Retë mbuluan qiellin.

“Nuk ka efekt. Nuk është fjala e saktë” - bërtiti Aleks. “Ç’të bëjmë?” Era sikur përpiqej t’i shkulte librin

nga dora, e dallgët e liqenit po hiqnin dërrasat e skelës.

Uji rreth imazhit të Reçnerit filloi të ngrihej më lart dhe t'u afrohej fëmijëve, duke marrë formën e magjistarit. Nga uji dolën disa duar që u zgjatën në liqen.

Semi bërtiti si i tërbuar: "Provo ndonjë kombinim tjetër të shkronjave!"

"IOFGA!" - bërtiti Aleks i me sa zë që kishte. "GAF-IO!", asgjë. Vetëm më shumë të qeshura dhe erë.

Tani pamja e Reçnerit ishte mbi skelë, duke u përkuhur mbi fëmijët si një hark i kaltër. Magjistari po zmadhohej para syve të tyre dhe fytyra e tij e egër rrinte si ndonjë maskë në majën e kësaj figure madharrëqë.

Semi dukej i pashpresë, por çehrrja e Vanesës ndryshoi me të shpejtë, sikur iu kujtua diçka shumë e rëndësishme. Ajo gulçoi dhe u kthye nga Aleks i.

"Turbullira! Turbullira! Hinti i enigmës së fundit!"

"Për çfarë e ke fjalën?" - u përgjigj Aleks i, gati duke dënesur. "Nuk po të kuptoj..."

"Turbullira' është fjala tjetër për 'mjegull'" - bërtiti Vanesa dhe vazhdoi të fliste me aq shpejtësi, sa të tjerët mezi ia kuptonin fjalët. "Filmi i mbremshëm fliste për tre peshkatarët që mbetën të bllokuar në det nga turbullira... A nuk po e kuptoni?! Emri yt: Alex Isaac FOG. A. I. Fog. (Fog = mjegull) . Renditi shkronjat në fjalën magjike dhe do të dalë AIFOG!"

"Thuaje, All!" - bërtiti Semi, çehrrja e të cilit ndërroi kur kuptoi domethënien e fjalëve të Vanesës. "Kjo fjalë paska qenë e lidhur me emrin tënd! Thuaja tani!"

Pikërisht në atë moment, si ndonjë ortek, Reçneri zbriste nga lartësia. Dukej sikur asgjë nuk mund ta ndalonte masën, e cila do t'i përpinte ata, por diçka e ndaloi.

“AIFOG! AIFOG! AIFOG!” - bërtiti Aleks, duke e ngritur “*Shpëtimin e Xhejdenit*” mbi kokën e tij.

“AIFOG! AIFOG!” - përsëritën Semi e Vanesa, duke e thënë fjalën magjike në kupë të qiellit. Magjistari u ndal vetëm disa centimetra mbi kokat e fëmijëve dhe menjëherë filloi të kthehej në sipërfaqen e liqenit. Fëmijët e përsërisnin pa pushim fjalën “AIFOG” dhe ajo sikur e flakte tutje magjistarin. Saherë që e thoshin fjalën magjike, fytyra e Reçnerit dridhej, a thua se kishte dhimbje të mëdha. Shprehja prej fitimtari që kishte më herët, u shndërrua në shprehje tronditjeje e pastaj në tmerr dhe përsëri u shndërrua vetëm në një imazh që notonte mbi ujë.

Pastaj, uji rreth Reçnerit filloi të sillej shpejt e më shpejt, në formën e një vorbulle. Fëmijët ishin lagur nga gishti i këmbës deri në majë të kokës. Zhurma e liqenit rritej, si ajo e një ujëvare. Pastaj, një hije u ngrit drejt qiellit dhe u fut në libër përmes derës në kapakun e prapmë të tij. Aleksit i dridheshin duart, thua se po mbante ndonjë shufër të zjarrtë. Dera u mbyll, u dëgjua një ‘klik’ dhe çdo gjë u qetësua si më parë. Pasqyrimi i Reçnerit ishte zhdukur dhe liqeni ishte përsëri i qetë. Nuk kishte asnjë shenjë nga era e fortë apo nga retë e dendura. Dukej sikur asgjë nuk kishte ndodhur më parë.

Aleksi, Semi dhe Vanesa e shikuan librin. Dera e vogël, jo vetëm që ishte mbyllur, por nuk ishte fare aty. Mbështjellësja e librit ishte e lëmuar si atëherë kur Aleksit e gjeti në raftin e tij, disa javë më parë. Dhe, kur u përpoq ta hapte librin, ai nuk hapej. “*Shpëtimi i Xhejdenit*” ishte një kuti e mbyllur.

Aleksi lëpiu buzët i nervozuar dhe e futi librin në

çantë. Nuk folën asnjë fjalë. Te tre vetëm shikonin njëri-tjetrin, pa bërë asnjë lëvizje në diellin e mëngjesit.

Barka me motor e Ronit, e cila po afrohej, prishi magjinë e momentit. Fëmijët e shikonin tek po afrohej dhe po lidhte barkën në skelë. Kur doli nga anija, fëmijët panë se Roni kishte një xhaketë shpëtimi në dorë.

“Tani jam i gatshëm të skijoj në ujë”- tha Aleks i qetë dhe filloi të zbathte këpucët.

Epilog

Deri ditën e parë të shkollës kampi “Vakonda” nuk ishte gjë tjetër përveçse një kujtim. Pasi u kthye nga pushimi i paharruar, Aleksi e kishte vendosur “*Shpëtimin e Xbejdenit*” në raftin e tij dhe kishte vazhduar pjesën tjetër të pushimit. Tema e bisedës me Semin dhe Vanesën në autobus ishte shumë tipike.

“Kush do të na japë mësim këtë vit?”- tha Semi.

“Do të ishte mrekulli sikur të ishim në të njëjtën klasë”- tha Vanesa.

“Po. Por, nuk është e mundur”- tha Semi. “As që bëhet fjalë.”

“Hajde të njehsojmë...” - tha Aleksi duke qeshur.

“Jo, vetëm po kryqëzojmë gishtat, gishtat e këmbëve, të duarve e të këmbëve dhe po lutemi”- propozoi Vanesa duke qeshur me të madhe.

Papritmas Aleksi u mek. “Hej!”

Semi dhe Vanesa u zgjatën nga dritarja të shihnin se ç’po u tregonte shoku i tyre. Ata panë në trotuar një grua të gjatë me flokë të kuqe, të veshur me një fustan ngjyrë të gjelbër si emeraldi , e cila dukej sikur kishte dalë nga ndonjë përrallë. Kur u afrua autobusi i shkollës, ajo ktheu kokën dhe dukej sikur shikonte me kujdes xhamat e tij. Për një çast, sytë e fëmijëve sytë e saj të gjelbër të thellë kryqëzuan shikimet mes tyre. Pasi kaloi autobusi, gruaja përshëndeti me dorë dhe vazhdoi rrugën.

“Nuk ishte...! - pëshpëriti Semi.

“Unë mund të betohem se...” - tha Vanesa.

Aleksi nuk tha asgjë, por buzëqeshja e madhe që ia mbuloi fytyrën, fliste më shumë se mijëra fjalë.

Copyright © Logos-A,
2009

Shënimi i CIP katalogut
të këtij libri gjendet në
Bibliotekën Kombëtare
Universitare

9989-58-068-5

Këtë libër gjithashtu
mund ta gjeni edhe në
bibliotekën elektronike të
Logos-A në adresën e
internetit

<http://www.logos-a.com.mk>

Te gjitha të drejtat janë të
rezervuara.

Asnjë pjesë e këtij
publikimi nuk mund të
riprodhohet, vendoset në
një sistem tërheqës apo
të transmetohet në forma
ose mënyra të ndryshme
si elektronike, mekanike,
fotokopje, incizime apo
të tjera të ngjashme me
këto, pa lejen paraprake
të mbajtësit të së drejtës
për publikim.

Shitja e këtij libri u
nënshtrohet kushteve të
veçanta të caktuara nga
botuesi.

Libri nuk mund të jetë
objekt i rishitjes, i ndonjë
qarkullimi tjetër të
çfarëdo forme, apo t'i
nënshtrohet ndonjë
ndryshimi, pa pëlqimin
paraprak të botuesit apo
distribuesit të autorizuar.

Për botuesin:
Adnan Ismaili

Kryeredaktor:
Hysamedin Abazi

Redaktor gjubësor:
Adelina Lili

Bashkërendues i botimit:
Bujar Islami

Redaktor letrar:
Xhevat Lloshi

Disenji:
Edi Agajjyshi

Redaktor teknik & Faqesës:
Halil Berisha

Shtëypi:
Focus Print - Shkup

www.logos-a.com.mk

SHPËTIMI I XHEVDENIT

Shpëtimi i Xhejdenit

Vladimir Tumanov

Kur ishte fëmijë, Vladimir Tumanov lexonte me ëndje libra si Aleks, por nuk ishte aq i mirë në matematikë. Vladimiri u lind në ish - Bashkimin Sovjetik dhe emigroi në Kanada në moshën trembëdhjetëvjeçare. Tani është profesor i gjuhës dhe i letërsisë në Univeristy of Western Ontario. Jeton në Londër, Ontario me bashkëshorten dhe dy fëmijët, Aleksin dhe Vanesën.

ISBN 998958068-5

9 789989 580680